

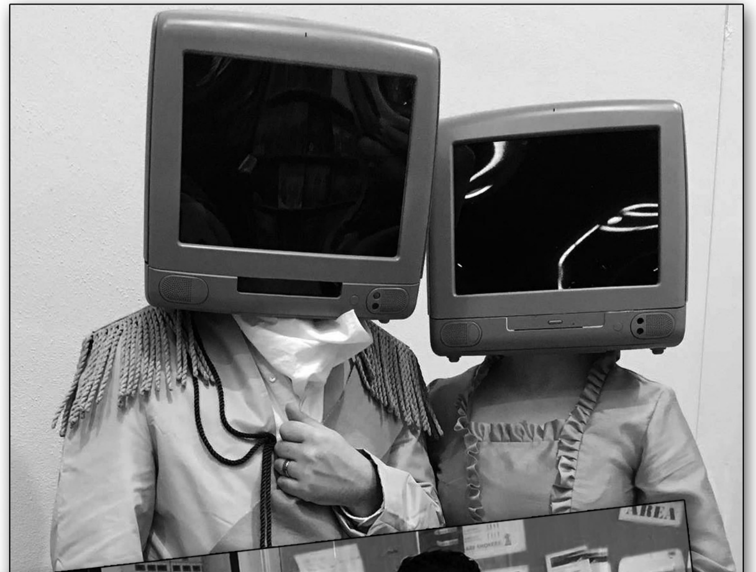
MAKE IT LOOK LIKE AN ACCIDENT

MAKE IT LOOK LIKE AN ACCIDENT

Jep, täällä sitä ollaan taas, Accident-zinen nro kuusi (kuusi kuusi) on kädessäsi. Accidentin tekeminen on mulle vähän tällaista puuhastelua, eikä oo ollut tarkoitus että tätä juuri kukaan lukisi (missä ollaan kyllä myös onnistuttu). Jos tästä huolimatta vielä haluat vanhempiakin numeroita vilkaista, niin niiden PDF-versioihin löytyy linkit tämän sivun alalaidassa mainituilta virallisilta M.I.L.L.A.A.-internet-sivuilta.

Tästä numerosta tuli vähän puolivahingossa taas elokuvateemanumero, koska huonojen elokuvien katsominen ja niistä kirjoittaminen on jotenkin paljon vähemmän raivostuttavaa puuhaa kuin huonon musiikin kuuntelu ja siitä kirjoittaminen.

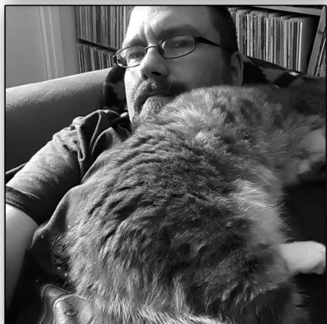
Kiitos itseni ja AK:n puolesta tuesta Kiiralle sekä Nikelle (Laukontorin antikvariaatti). Seuraavassa numerossa (#777) mm. 126-sivuinen analyysi The Pixiesin "Monkey Gone to Heaven" -kappaleesta. - jiikoo 9/2019

< AK

< JK

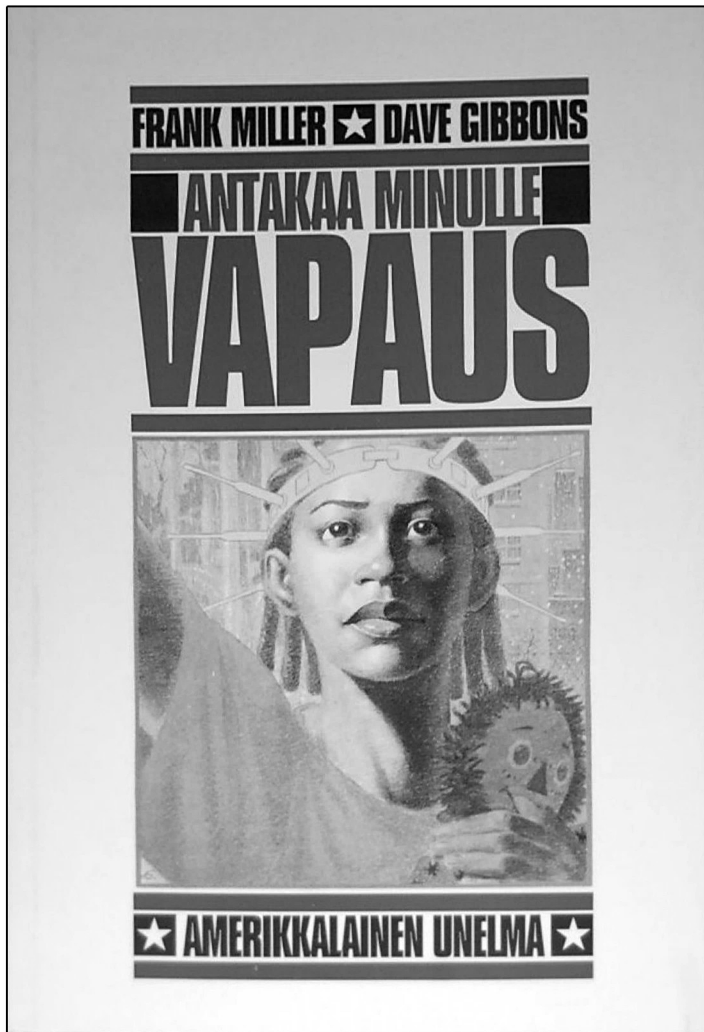
Otteita valokuvateoksestani *Paska on perseestä Hervannan keskustassa 666*. © JK

MAKE IT LOOK LIKE AN ACCIDENT
ACCIDENTZINE@GMAIL.COM
WWW JA EMAIL: JARIKU.SDF-EU.ORG/ACCIDENT

Frank Miller & Dave Gibbons:

Antakaa minulle vapaus - Amerikkalainen unelma (Like 1994)

Ennen kuin **Frank Miller** sekosi lopullisesti, hän käsikirjoitti ja piirsi koko joukon sarjakuvan klassikoita 80- ja 90-luvuilla. *Elektra elää*, *Hard Boiled*, *Sin City*, jne. **Antamaa minulle vapaus** (eli Give Me Liberty) on Millerin 90-luvun alun tuotannosta kuitenkin sellainen sarja, jota en juuri ole kuullut muiden lukeneen. Tämä täytyy korjata nyt.

Liken Antakaa minulle vapaus -albumi kokoaa yhteen Dark Horsen vuonna 1990 julkaiseman neliosaisen Give Me Liberty -minisarjan, jossa seurataan **Martha Washington** -nimisen nuoren naisen elämää tämän kasvaessa slummissa lähitulevaisuuden Yhdysvalloissa. Martha syntyy vuonna 1995 Chicagon Cabrini-Green-kortteli-alueella (tuttu myös **Candyman**-leffasta) ja seuraavana vuonna presidentiksi valitaan **Erwin Rexall**, jonka hallinnon alla Amerikka alkaa nykytodellisuuden tavoin uppoamaan fasismin yöhön.

Marthan isä kuolee vuonna 1996 osallistuessaan mielenosoitukseen, joka vastustaa Vihreäksi kutsutun kerrostalokompleksin muuttamista piikkilanka-aidoin suljetuksi köyhien vankilaksi, johon syntyvät eivät sieltä enää pois koskaan pääse. Virallinen termi tälle on tietenkin köyhien sosiaalihuolto. Marthan isä John haudataan Vihreän omalle hautausmaalle. Presidentti Rexall valitaan toiselle presidenttikaudelle vuonna 2000 ja USA muuttuu yhä totaliritaarisempaan suuntaan. Vihreä muuttuu yhä enemmän asuinalueesta vankilaksi (tai Judge Dreddin malliseksi mega cityksi).

Vuonna 2007 Martha on 12-vuotias ja menestyy Vihreän koulussa osin älykkyytensä ja osin hakkerointikykyjensä ansiosta. Televisiosta tulee taukoamatta Starship Troopersin mieleentuovia rekrytointimainoksia Yhdysvaltojen P.A.X.-"rauhanturvajoukkoihin" liittymisestä. Marthan opettaja Donald näkee Marthan potentiaalin ja haluaa auttaa tämän opiskelujen avulla pois Vihreästä. Valitettavasti 2008 Donald kohtaa slummin huumekeisarin apurin ja menettää yhteenotossa henkensä. Martha näkee Donaldin kuoleman ja lyö korstoa niskaan tämän omalla jääkoukulla. Jättimäinen mies ei kuitenkaan tähän kuole ja tämä ryntää hädissään pakenevan Marthan perään. Kun Martha seuraavana aamuna löydetään pukukopin kaapista täysin katatonisessa tilassa, korsto makaa maassa muutaman sentin päässä, kuolleena verenhukkaan.

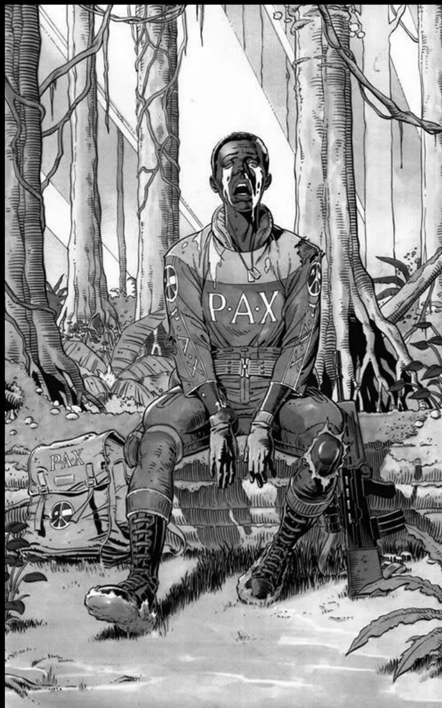
Martha joutuu Vihreän mielisairaalaan, jossa hän alkaa pikkuhiljaa omia aikojaan palaamaan valvekooman maailmasta meidän pariimme. Martha, kuten muutkin mielisairaalan "potilaista" on kuitenkin pumpattu täyteen rauhoittavia ja Martha vaeltelee sairaalan käytäviä tuntematta mitään. Pian Martha todetaan terveeksi ja viskataan Vihreästä ulos. Hän nukkuu yönsä kadulla, kunnes joutuu kodittomia "pelastavan" lääkintätiimin kohteeksi. Martha tietää jollain aistinomaisella tasolla, ettei enää koskaan avaa silmiään, jos hän ottaa vastaan "hoitajan" tarjoaman pistoksen ja hän taistelee tätä vastaan väkivalloin. Kun käsirysy on ohi, Marthalla on hoitajan lompakko, josta löytämänsä luottokortin avulla hän hakkeroi pankkiautomaatin ja nostaa sen tyhjäksi.

Rexallin 14-vuotinen presidentinura on o-

hi jouluun 2009 mennessä ja uusi presidentti on **Howard Johnson Nissen**. Syynä tähän ei ole amerikkalaisten äänestäjien pettymys fasisteihin, kuten ei ole käynyt vielä oikeassa elämässäkään. Sen sijaan vihollisvaltio on onnistunut tuhoamaan presidentin virka-asunnon Valkoisen Talon ja Rexallista on jäljellä vain koomassa viruva karrelle palanut ruho. Martha on saanut elämästään taas vähän kiinni ja poliisia pakoiltuaan hän toteaa voivansa tehdä vain yhden asian: liittyä P.A.X:iin. Amerikkalaisten sotavoimien tarve ihmiskilville on ehtymätön ja jokainen joukkoihin liittyvä saa puhtaat paperit. Jos Martha selviää rauhanturvaajan urasta hengissä, hänen ei tarvitse enää pelätä poliisia tai mielisairaalaa.

Sillä välin, kun USA ravitsee kasvavaa keskiluokkaansa säteilyn avulla massiviiksi kasvatetuilla vihanneksilla, Martha ja muut köyhistä olosuhteistä tulleet sotilaat taistelevat loputonta viidakkosotaa. Sotaa ei käydä valtioiden välillä, vaan osaa Maapallosta hallitsevia pikaruokaketjuja vastaan, jotka pyrkivät polttamaan loputkin ikimetsät lihakarjan laidunalueiden tieltä. Tämä kuulostaa tietenkin oikeassa maailmassa elävästä ihmisestä absurdilta ajatukselta, ei kukaan (Brasilian presidentti **Bolsonaro**) voisi antaa lihateollisuudelle tuosta vain metsiä (Amatsonin sademetsä) kaskeamista varten. Marthan komentaja **Moretti** on ottanut vastaan lahjuksia pikaruokaketjuilta ja yrittää sytyttää rauhanturvaajien suojeleman metsän, mutta Martha saa estettyä sen viimeisillä voimillaan. Kun Martha herää sairaalassa, hänen vierellään istuu Moretti, joka kertoo Marthalle että he ovat sankareita, koska pystyivät estämään pettureiden yrityksen polttaa metsä.

Eräänä päivänä sota on ohi ja Martha palaa takaisin Yhdysvaltoihin. Hänen onnistuu kertoa kunniamerkkiseremoniassa istuvalle presidentille Cabrini-Greenin tilanteesta ja presidentti päättää lakkauttaa vankilaslummin ja päästää siellä viruvat asukkaat vapaaksi. Martha tapaa viimein äitinsä ja veljensä vuosien erossaolon jälkeen. Vuonna 2011 Martha on osa P.A.X:n avaruusjoukkoja, jossa hän taistelee avaruuden uusnatseja vastaan, jotka ovat vallanneet yhden USA:n pommisatelliiteista. Marthan onnistuu tappaa uusnatsit ja vapauttaa satelliittia aivoimplanttien avulla telepaattisesti ohjaava geenimuunneltu lapsi, mutta satelliitti ja siihen liitetty ydinase ovat valmiit räjähtämään.

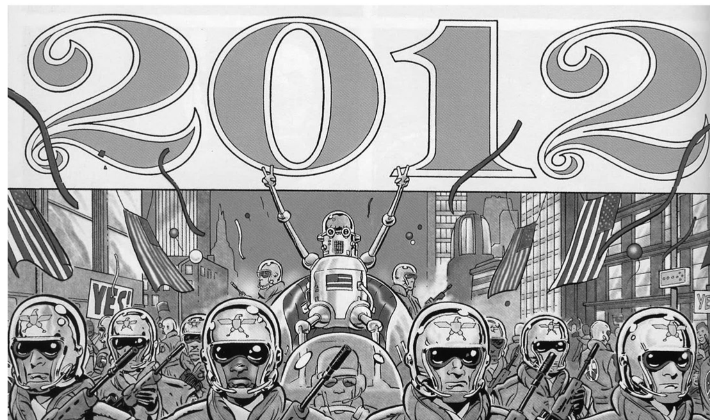
Martha pakenee lapsen kanssa ja hänen avaruussukkulansa syöksyy Apassivaltion alueelle, jonne P.A.X:llä ei ole asiaa. Martha elää apassien joukossa jonkin aikaa, kunnes yrittää paeta **Molla-Maijaksi** nimeämänsä telepaattilapsen kanssa. Kun Martha on saanut varastettua jeepin ja on ajamassa kohti Apassivaltion ulkorajaa, USA:n armeijan uusi fasistijohto (Moretti) päättää pamauttaa koko paskan pois kartalta ja laukaisee ydinaseen, joka polttaa kertaheitolla apassit pois Amerikan mantereen kartalta. Jos siinä ohessa sattuu kuolemaan entinen alainen, joka tietää Morettin salaisuuksista, so not.

Martha on selvinnyt iskusta hengissä, mutta on menettänyt täysin näkönsä ydinräjähdyksessä. Hänet ja muut ihmeen kaupalla iskussa hengissä selvinneet ihmiset on viety toisen separatistivaltion alueelle, jota johtaa Yhdysvaltain terveysviraston militarisoinut **Kenraalikirurgi** (Surgeon General). Tämä aivopesee Marthan joukkoihinsa ja antaa tälle uudet bioniset silmät. Apassivaltion pommituksesta vastannut rauhanturvaajien eversti Moretti kaappaa vallan presidentti Nisseniltä ja räjäyttää uudelleenrakennetun Valkoisen Talon. Ex-presidentti Rexallin aivot on siirretty koomassa olevasta ruumiista uuteen robottiruumiiseen ja hän on taas tajuissaan. Kenraalikirurgi liittoutuu P.A.X:n ja Rexallin aivojen kanssa sotiakseen yhä pienempiin separatistivaltoihin pirstoutuvia entisiä Yhdysvaltojen osia vastaan. On radikaalifeministismisandrista Ensimmäisen sukupuolen liittovaltiota (...), kapitalistidiktatuuria, itsenäistä Texasia jne.

Moretti sotii näitä kaikkia vastaan sillä välin kuin Martha tulee taas tolkkuihinsa ja pakenee kirurgikenraalin tukikohdasta. Mukanaan hänellä on Apassivaltion pommituksesta henkiin jäänyt Wasserstein ja Molla-Maija, joita molempia on pidetty vankeina kirurgikenraalin käskystä. Moretti saa tietää Marthan olevan hengissä ja paukauttaa tuttuun tapaan ydinaseen kohti kirurgikenraalin us-

konnollissairaanhoidollista teologiaa seuraavaa valtiota. Martha pääsee jälleen hädin tuskin pakenemaan paikalta ystäviensä ja presidentti Rexallin aivojen kanssa, piiloutuen takaisin Brasilian sademetsiin.

Moretti lähettää joukkojaan Marthan perään ja seuraa kunnon rähinä. Viimein Moretti on vangittu ja Martha on päässyt takaisin turvaan. On vuosi 2012, Rexall on robottiruumiissaan taas presidentti, Martha saa ylennyksen ja Moretti hirttäytyy vankiselliinsä. Loppu hyvin, kaikki hyvin.

Ostin tämän albumin tuoreeltaan 1994 tai 1995, koska pidin Millerin Daredevil-sarjakuvista. Tällöin en tiennyt mitään siitä, että kuvittaja Gibbons on tehnyt myös Alan Mooren kanssa yhteistyössä klassisen Watchmen-sarjakuvan. Martha Washingtonin tarina tuntui 90-luvulla Bill Clintonin presidenttikaudella melko kaukaiselta dystopialta, mutta Bush nuoremman ja etenkin Trumpin ollessa USA:n presidentteinä, on taas otettu askelia kohti Absurdistania. Uskonnollisen oikeiston luomat sekopäät ottavat vallan siellä täällä ja ihmiset ovat tyytyväisiä, kunhan burgereita riittää. Tekisi mieli nauraa, jos ei tekisi mieli itkeä.

Antakaa minulle vapaus on Starship Troopers -elokuvan tavoin räikeästi yli vedetty satiiri, jonka kirjoittaja on Starship Troopers -kirjan tavoin omassa elämässään oudosti lähempänä tarinan pahisten poliittisia mielipiteitä. Frank Millerin 9/11-terrori-iskujen jälkeistä vaahtosuista islamofobiaa ei tässä vaiheessa miehen uraa ollut luultavasti vielä olemassakaan, mutta muutamaa vuosikymmentä myöhemmin olisi täysin mahdotonta kuvitellakaan Millerin kirjoittavan jotain näin hienovaraista.

En ollut seurannut lainkaan, onko muita Martha Washington -albumeita tehty ja kun nyt tätä artikkelia kirjoittaessani otin siitä selvää, voi olla etten ole ihan heti hankkimassa niitä uusia, joita on sittenkin olemassa: USA:ssa vuonna 1994 julkaistu jatkosarja "Martha Washington goes to war" on Wikipedian mukaan "Ayn Randin inspiroima" (...) ja kertoo siitä, miten Martha yrittää saada pirstoutuneet Yhdysvallat jälleen yhdeksi, itsenäiseksi valtioksi. Tota joo, jätän väliin ellen saa markalla tuota jostain divarin poistohyllystä. *Antakaa minulle vapaus* on neliosaisena kokonaisuutena hyvä ihan näin, tähän ei tarvitse mitään lisää. (When I grow up, I want to be: Pinochet)

Akseli Gallen-Kallela: Ad Astra (1894)

TOTUUDENETSIJÄT TUOMIOKIRKOSSA – HUGO SIMBERGIN TAITEEN SALATUT MERKITYKSET
Tapahtumien yö, Tampere, 8.8.2019

Tässä Tapahtumien yön luennossa "yliopistotutkija Nina Kokkinen valotti taiteilija Hugo Simbergin teosten yhteyksiä 1900-luvun vaihteen esoteeriseen henkisyyteen Tuomiokirkossa". Ohjelmaan kuului myös musiikkia esoteriasta ja okkultismista kiinnostuneiden säveltäjien Jean Sibeliuksen ja Erkki Melartinin tuotannosta. Kävin uteliaisuudesta vilkaisemassa tätä, mutta oli kyllä aika tylsän akateemista ja kristillistä. Simbergin ja Akseli Gallen-Kallelan maalauksia näytettiin valkokankaalta luennon aikana ja kanttori soitti Melartinin kappaleen. Lähdin kesken pois. Haluan ehkä okkultismini ja esoteriani viihteellisempänä kuin kansankirkon järjestämästä tilaisuudesta voi saada. (How do we know the Moon isn't flat too)

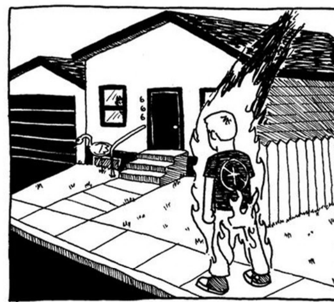
NOTHING NICE TO SAY

"The world's FIRST online punk comic" 2002-2012

Nothing Nice To Say (NN2S) oli amerikkalaisen sarjakuvapiirtäjä **Mitch Clemin** "punk-sarjis", joka ilmestyi netissä vuosina 2002-2012. Yli 500 strippiä käsittänyt sarja irvaili hyväntahtoisesti Minneapolisin punk-skenelle ja punkin lukuisille genreille ja lieveilmiöille, kuten straight edgelle, pop-punkille, skalle, crusteille, skinheadeille, Hot Topic -goottirättikaupoille, anarkismille yms. Mitch Clem on piirtänyt lukuisia muitakin sarjakuvia, kuten San Antonio Rock Citya ja The Coffee Achieversia, mutta itselleni sydäntä lähinnä on juuri NN2S, joten keskityn tässä jutussa siihen.

Nothing Nice To Say ilmestyi suurin piirtein säännöllisesti väreissä helmikuusta 2002 elokuuhun 2004, jonka jälkeen oli muutaman kuukauden mittainen tauko. Sarjakuvan julkaisu jatkui mustavalkoisena tammikuussa 2005 aina tammikuuhun 2007 asti, jolloin Mitch laittoi taas hetkeksi lapun luukulle. Toukokuun 2007 ja huhtikuun 2008 välillä on ilmestyi ns. kolmas kausi NN2S:ää, jonka jälkeen oli usean vuoden mittainen tauko. Viimeinen kierros Nothing Nice To Sayta nähtiin syyskuusta 2011 elokuuhun 2012, jolloin Mitch Clem pisti pillit pussiin lopullisesti tämän sarjakuvan osalta.

#244 15.4.2005 - The Fans of Nothing Nice to Say Will Always Have to Suffer II

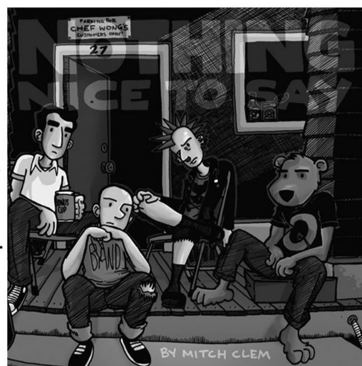

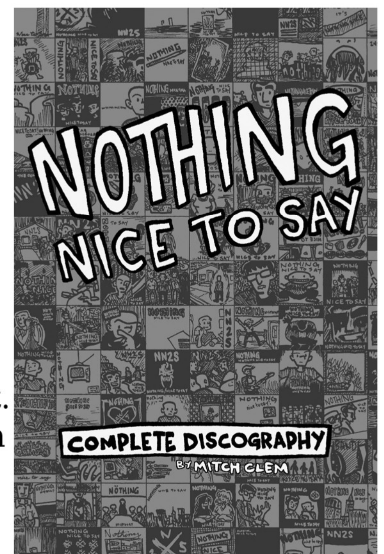

#299 3.10.2005 - WWHRD?

Koska sarjakuva ilmestyi netissä, fyysisiä kokoelmia sarjakuvista on tehty vain pari kappaletta. Ensimmäinen niistä ilmestyi **Dark Horsen** julkaisemana syyskuussa 2008, johon on koottu 01/2005-09/2006 ilmestyneitä strippejä. Kirjan kannessa on mukaelma Minor Threatin klassisesta bändikuvasta ja kun kirjan tilasi suoraan taiteilijalta itseltään Ameriikan ihmemaasta, sai mukana sarjakuvan

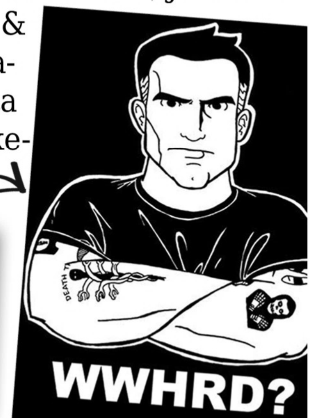
neljän päähenkilön rintanapit. Yli kymmenen vuotta sitten tämä olikin tosin ainoa tapa saada jotain random sarjakuvia USA:sta Suomeen, ei paljoa tarvinnut toivoa että niitä olisi saanut Akateemisesta kirjakaupasta, ainakaan kohtuuhinnalla. Kirja on kätevästi suurinpiirtein seiskatuumaisen kokoinen, joten se mahtuu tosi huonosti kirjahyllyyn muiden sarjakuva-albumien tai -pokkareiden sekaan.

Vuonna ‘18 ilmestyi **Silver Sprocketin** julkaisemana "Complete Discography"-kirja, joka kokosi viimein yhteen käsittääkseni kaikki lähes 600 strippiä sekä kaikki NN2S-"spinoff" The Coffee Achieversin sarjikset. Tämä on näistä kahdesta se julkaisu, jonka suosittelen hankkimaan. Jos jostain saa edullisesti käytettynä tuota aiempaa kirjaa, niin voi senkin hankkia keräilymielessä hyllyyn, mutta jos uutena aikoo kirjoja ostaa, niin ehdottomasti kattavampi kokoelma on se ainoa järkevä hankinta.

Mitch Clem on asunut vuodesta 2005 lähtien Texasin San Antoniossa ja piirtää flyereita/levynkansia paikallisille punk-bändeille. Musapuolella hän soittaa bassoa The Tigermilks -nimisessä bändissä, joka esittää pop-punk-covereita Belle & Sebastianin kappaleista (...), että tota joo. (Asiaton oleskelu pakollista)

WWHRD? eli What would Henry Rollins do?

Pat Mills ja Kevin O'Neill/Bryan Talbot:

"*Ole puhdas! Ole valpas! Ole ihmisiksi!*"
Jalava Oy:n suomenkieliset käännösalbumit (1991-1995) esittelyssä.

Nemesis on Halo Jonesin ohella oma suosikkini Jalavan 90-luvulla julkaisemista suomenkielisistä mustavalkoisista **2000 AD** -sarjakuvista. Tietenkin Judget Dredd ja Anderson ovat ihan lukumääränsä puolesta tärkeämpiä, mutta näin taukoamatonta, villiä ja älytöntä sekoilua ei niissäkään jokaisessa albumissa ole. Nemesiksen viisi kirjaa sen sijaan ovat hengästyttävän kahelia touhua alusta loppuun.

Jos aloitetaan ihan perusteista, niin 2000 AD on brittiläinen sarjakuva-antologia, jonka julkaisu alkoi vuonna 1977. Lehteä on julkaistu yli 2000 numeroa vuoteen 2019 mennessä, sekä useita kokoelma-albumeita. Monet (supersankari-) sarjakuvaharrastajille tutuista nimistä, kuten **Alan Moore**, **Dave Gibbons** ja **Grant Morrison** ovat aloittaneet uransa 2000 AD:n palkkalistoilla. 2000 AD:n primus motor Judge Dredd on ollut sarjakuva-albumeissa mukana heti alusta lähtien ja se on varmasti myös välillä pitänyt yksin lehden hengissä.

Jalava Oy julkaisi vuosien 1991 ja 1995 välillä viisi Nemesis-albumia, joissa 2000 AD:ssa julkaistuja **Pat Millsin** käsikirjoittamia tarinoita koottiin yksiin kansiin. Neljässä albumissa kuvitus oli **Kevin O'Neillin** (tuttu myös Alan Mooren The League of Extraordinary Gentlemenistä ja Marsalkka Laki -sarjakuvasta) ja yhdessä **Bryan Talbotin** käsialaa. Talbot on lukijoille tuttu mm. Tuhman rotan tarinasta, **Neil Gaimanin** Sandman-sarjiksista ja Luther Arkwrightista.

Pat Mills ja Kevin O'Neill: Nemesis osa 1 (1991)

Ensimmäinen Nemesis-albumi alkaa Terror Tube - Kauhun tunneli -stripillä, joka esittelee Nemesiksen maailmalle. Tarina on osa Comic Rock -sarjakuvia, joiden inspiraationa on aina jokin tietty biisi ja Nemesis oli tarkoitettu vain yhden kerran esiintyväksi hahmoksi. Tällä kertaa innoitusta on haettu **The Jamin** Going Underground -kappaleesta vuodelta 1980. Tarinassa seuraamme, miten ihmiset ajavat lentoaluksillaan planeetan halki kulkevassa täpötäydessä liikennetunnelissa tulevaisuuden Termahdilla (ent. Maapallo). Liikennettä valvoo tunnelipoliisin päällikkö **Torquemada**. Hänen päätehtävänsä on pitää huolta, ettei maanalaisen vapaustaistelijoiden liikkeen johtaja **Nemesis** pääse häiritsemään kuolemaantuomittujen vankien kuljetusta teloituspaikalle.

Nemesis kuitenkin hyökkää risteävästä huoltotunnellista "Tulivaarna"-aluksellaan ja rysäyttää sen surutta vankikuljetusaluksen läpi, mahdollistaen vankien paon jalkaisin. Torquemada lähettää hoverboardeilla lentävät terminaattorinsa Nemesiksen perään ja nämä yrittävät tuhota "poikkeavan" vihollisensa. Nemesiksen Tulivaarna on kuitenkin liian vikkelä näille ja vielä tässä vaiheessa kasvoton Nemesis pääsee pakenemaan tunnelista avaruuteen.

Seuraava tarina Killer Watt - Tappajawatti on samaa Comic Rock -sarjaa, jonka on inspiroinut **Killer Watts** -kokoelma-LP (1980). Pömpöösiä stadionrockia, ei tarvitse tilata Ebaysta. Tällä kertaa tunnelipoliisin päällikkö Torquemada matkustaa lapsiperheiden seassa tunneliverkoston halki luotijunalla, kun yhtäkkiä paikalle lentää linnun ja robotin sekamelska Suihkulintu, joka nappaa junan teräksiseen nokkaansa ja lentää tiehensä. Palattuaan pesälleen jättiläismäinen lintubotti syöttää junaa matkustajineen poikasilleen ja junan ainoan laskuvarjon omaava iso lihava mies yrittää uhkailla muita matkustajia päästäkseen pakenemaan uppoavasta paatista. Paikalle marssii kuitenkin itse Vladimir Putin, Torquemada. Hänen ei tarvitse kuin katsoa miestä ja tämä luovuttaa välittömästi pelastuskeinonsa suuren johtajan käyttöön.

Torquemada jättää haisevat massat taakseen ja pakenee surman suusta aavikolle, jossa hän vanhoja lennätinjohtoja seuraamalla löytää käyttöönsä lentoaluksen ja matka Nekropoliksen kidutusseminaariin voi jatkua. Nemesis saa kuulla, että hänen verivihollisensa on taas matkalla yksin ja hän päättää hyökätä tämän kimppuun. Tunnelissa tapahtuvan kahakan aikana Nemesis ja Torquemada joutuvat teleportaatiolaitteen tuhoutumisen aiheuttaman sähkömyrskyn silmään, josta vain Nemesis selviää täysissä ruumiin ja sielun voimissa pois. Torquemadan ruumis on ehkä palanut sähkömyrskyssä karrelle, mutta hänen henkensä elää telesiirtolaitteen biteissä ja vannoo kostoa.

Albumin kolmas tarina on viimeinkin varsinaisen Nemesis-sarjan aloituspotku, jossa saamme tietää Termahdin ja galaktisen ihmisimperiumin taustaa sekä tätä hallitsevan Torquemadan loputonta sotaa galaksin muukalais- ja mutanttiväestöä kohtaan. Torquemadan pyhänä tehtävänä on tuhota kaikki ihmisestä poikkeavat lajit ja yksilöt. Tulta syöksevä Nemesis-velho, hänen vastustajansa, on avaruuden saastainen muukalainen, joka sarvipäineen ja vuohenjalkoineen edustaa pyhälle Torquemadalle absoluuttista pahuutta. Nemesis suojelee mutantteja ja avaruuden olioita, jotka ovat epäonnekseen sattuneet syntymään joksikin muuksi kuin ihmiseksi. Tarinassa kerrotaan, miten Torquemada lähettää soturinsa etsimään pyhää Excessus-miekkaa, jonka Nemesis lopulta tältä vie.

Neljännessä tarinassa seuraamme, miten Termahdin inkvisiittorit saapuvat galaksin reunamaailmojen Thrum-planeetalle, jossa kasvien kaltaiset humanoidit piileksivät ihmisfasisteilta. Heitä on varoitettu Nemesiksen toimesta siitä, mitä on tulossa ja kun tunnelionnettomuudessa kuolleen Torquemadan joukot saapuvat avaruusaluksillaan planeetalle, heitä on vastassa vain joukko ihmisiä. Kaikki tuntuu täsmäävän, kunnes pääinkvisiittori huomaa, ettei heidän seassaan ole yhtään lasta tai vanhusta ja päättää pistää yhden planeetan asukkaista testiin. Tämä upotetaan noitavainojen malliin kokonaan veden alle, jossa tämän ihmisvalepuku varisee pois ja paljastuu, että hän onkin noita! Eikun siis likainen muukalainen! Tuhotkaa koko väestö!

Kun planeetan saastaiset alkuperäisasukkaat on tuhottu ihmisten tieltä, inkvisition johtaja Behell vetäytyy loosiinsa rentoutumaan. Julistauduttuaan Torquemadan seuraajaksi voitonhuumassaan, Behell saa pian vieraakseen Torquemadan psyykkisen ilmestyksen, joka puskee teurastajan psyykkisillä voimillaan syvään kuoppaan mutanttien syötäväksi.

Kirjan loppuosassa on sikermä muutaman sivun mittaisia lyhyitä Nemesis-tarinoita, joissa opimme lisää lihattoman Torqemadan hengen uusista voimista, Nemesiksen vastarintaliikkeen toiminnasta sekä puhtaan ihmisrodun puolesta toimivien terminaattorien ja kiduttajien sielunelämästä. Mitä esimerkiksi voisit tehdä, jos olet koko elämäsi elänyt ihmisenä ja taistellut avaruuden sekasikiöitä vastaan, kunnes eräänä päivänä huomaat peilistä muuttuvasi ja paljastuu, että oletkin puoliksi saastainen alien?

Ensimmäinen albumi on käännetty vuonna 1983 englanniksi ilmestyneestä **Nemesis The Warlock Book 1** -kirjasta, joka kokosi yhteen vuosina 1980 ja 1981 ilmestyneitä Nemesis-tarinoita. Kolme pitkää ja 17 lyhyttä Nemesis-tarinaa.

Pat Mills ja Kevin O'Neill: Nemesis osa 2 (1992)

Toisessa Nemesis-kirjassa saamme tietää, miten tekno-orgaaninen Tulivaarna-alus syntyy ja kasvaa. Jos olette katsoneet Farscape-sarjaa tai uudempaa Battlestar Galactica -sarjaa, teillä on ehkä käsitys miten avaruusalus voi olla samaan aikaan kone ja elävä olento.

Seuraavassa tarinassa Nemesiksen kentaurisoturi Chira taistelee kilpailijaansa Magnaa vastaan Nemesiksen seuratessa turnajaisia. Kun Magna on lyöty, Nemesis menee onnittelemaan voittajaa, joka onkin hänen vaimonsa. Seuraamme Nemesis-velhon ja Chira-kentaurin avio-onnea, johon kuuluu mm. heidän lapsensa Thothin syntymä ja Nemesiksen isosedän Baalin vierailu heidän kotiplaneetallaan. Chiran kilpakosija Magna ei kuitenkaan ole antanut tälle anteeksi tappiotaan ja paljastaa Termahdin inkvisitiolle, missä Nemesiksen vaimo on. Torquemada lähettää armeijansa tuhoamaan basiliskien Demotika-planeettaa ja Nemesis rientää auttamaan liittolaisiaan taistelussa.

Tällä välin Torquemadan joukot käyvät salaa taistoon Nemesiksen perheen kanssa ja vain tämän lapsi Thoth selviää siitä hengissä. Thoth käyttää psyykkisiä voimiaan ja hypnotisoi Torquemadan inkvisiittorin luulemaan, että velhon ja kentaurin jälkeläinen onkin pulleaposkinen ihmisvauva. Terminaattori ottaa Nemesiksen lapsen hoitoonsa ja Thoth alkaa pienestä koostaan huolimatta suunnittelemaan koko ihmislajin tuhoa.

Pat Mills ja Kevin O'Neill: Nemesis osa 3 (1993)

Kolmannen Nemesis-kirjan aloitustarinassa Torquemadan inkvisition terminaattorit taistelevat Goottien rotua vastaan, jotka ovat kotoisin Britannia-planeetalta. Koska Gootit ovat ihmisenkaltaisia humanoideja, he uskovat olevansa turvassa Torquemadalta ja käyttävät oman aikansa muiden avaruuden olentojen tuhoamiseen, osoittaakseen näin ihmisyytensä, tietty. Nemesis lentää Tulivaarnallaan Goottien planeetalle neuvottelemaan liittoutumisesta ihmisiä vastaan ja samaan aikaan myös Torquemadan henki saapuu planeetalle ottamaan jonkun onnettoman Gootin ruumiin haltuunsa. Torquemada kiertelee planeetan pääkaupungin Lontoon kujia kuin Viiltäjä-Jack ja imee öisin kaduilla yksin liikkuvien naisten ruumiista näiden veren ja sielun ravitakseen omaa, mätänevää raatoaan.

Torquemada liittoutuu Goottien vallankaappausta suunnittelevan aatelisen salajärjestön kanssa ja valtaa ruumiita pysyäkseen lihallisessa maailmassa mukana. Nemesis jäljittää Torquemadan sielua pitkin planeettaa ja näemme paljon 1900-luvun alkupuolen mieleentuovia asioita, kuten cabaret-esityksiä, Idän pikajunan, yms. Myös Judge Dreddissä vieraillut robottitaistelijoiden joukko, ABC-soturit, ottaa osaa tarinaan, taistellen sekä Torquemadan että Nemesiksen joukoissa. Torquemadalle luodaan Goottien toimesta Frankensteinin hirviö kaltainen ruumis, joka on Torquemadalle tarpeeksi ihmismäinen, jotta tämä voi palata ihmisimperiuminsa johtoon. Vain me lukijat tiedämme, että todellisuudessa Torquemadan maallinen tomumaja on saastaisen poikkeavan ruumis.

Nemesis saa kirjan lopussa tietää vaimonsa ja lapsensa kuolemasta (ts. hän ei tiedä, että Thoth on hypnotisoinut ihmisen huolehtimaan itsestään) ja surussaan Nemesis vannoo tuhoavansa ihmislajin viimeiseen pisaraan. Nemesis ja Torquemada ottavat yhteen ja Torquemadan uusi mutanttiruumis paljastuu tämän seuraajille, jotka ovat kauhuissaan että heidän rotupuhtauden messiaansa onkin... onkin... vain yksi saastainen ulkoavaruuden hirviö lisää, joka on tapettava ennen kuin se saastuttaa pyhän ihmiskunnan.

Kolmas Jalavan julkaisema Nemesis-albumi on käännös vuoden 1985 Book 3:sta, joka sisältää vuosina 1984-1985 julkaistua Nemesis-sarjaa. Suurin osa albumin taiteesta on jo tässä kohtaa Bryan Talbotin käsialaa, vaikka kannessa kuvittajaksi onkin merkitty vain Kevin O'Neill.

Pat Mills ja Bryan Talbot: Nemesis osa 4 (1994)

Neljäs Nemesis-kirja sisältää pitkän Thothin kosto -tarinan, jossa Nemesiksen kuolemalta säästynyt poika laatii kostoa niin ihmiskunnalle kuin hänet "hylänneelle" isälleen. On kulunut kymmenen pitkää vuotta, jona aikana Nemesiksen edesmenneen vaimon kilpakosija Magna on saanut Nemesiksen pauloihinsa. Tällä välin Torquemadan seuraajat ovat ottaneet uuden johtajan itselleen, joka on alkanut tekemään aselepoja vieraiden avaruuden rotujen kanssa. Thoth kaappaa menneisyydestä vielä ihmisen ruumiissa olevan Torquemadan ja viskaa tämän keskelle ihmisten ja avaruusolento Slurthin rauhankokousta. Torquemada pillastuu nähdessään poikkeavan ihmisten joukossa ja ampuu tämän mössöksi aseellaan. Tämä maailma on kuitenkin siirtynyt eteenpäin Torquemadan tuntemasta vaahtosuisesta spesismistä ja Torquemada vangitaan teloitusta varten.

Thoth katselee, miten Torquemada poltetaan elävältä seipäässä samaan aikaan kuin Nemesis on vähällä mennä naimisiin Magnan kanssa. Viime hetkellä Nemesis saa tiedon, että hänen poikansa on elossa ja Magnan ajatukset paljastavat tämän olleen Chiran murhan takana. Nemesis puhkoo valehtelevan morsionsa miekallaan ja lähtee etsimään lastaan. Thoth on tällä välin hakenut aikapyörteen läpi Satanus-nimisen dinosauruksen lemmikikseen, jolle hän syöttää aikansa kuluksi vangitsemiaan ihmisiä.

Torquemadan palaessa roviossa hengiltä tämä havahtuu olevansa vasta matkalla teloitukseensa ja

pian tämä tajuaa joutuneensa aikasilmukan ansaan. Thoth on vanginnut verivihollisensa luuppiin, jossa tämä kuolee tulessa lukemattomia kertoja. Pian Nemesis löytää viimein poikansa, mutta tämä on kymmenen vuoden aikana tullut katkeraksi isälleen ja syyttää tätä siitä, että on joutunut elämään ihmissaastan seassa kaiken tämän ajan. Thothista on tullut vuosien varrella voimakas velho ja tämä on antanut tyrannosauruslemmikilleen Satanukselle (Satanussille?) kyvyn sylkeä tulta suustaan. Lieskojen sokaisemana Nemesis ei näe, minne poikansa pakenee lemmikkeineen.

Kun Nemesis on saanut kerättyä voimansa hän huomaa Torquemadan olevan jumissa aikasilmukassa ja että Thoth on katsellut miehen loputonta kärsimystä tarkkailuasemastaan. Nemesiksellä on vain yksi keino saada poikansa taas esiin: pelastaa Torquemada kuolemalta. Nemesis hakee avukseen Torquemadan vaimon Candyn, joka on tässä aikajanassa hylännyt mutantiksi muuttuneen miehensä teloitusta varten ja on hyvillään siitä, että Torquemadaa esittävä "huijari" eli menneisyydestä aikapyörteen läpi kiskaistu oikea Torquemada palaa ja kuolee roviolla.

Nemesis syöksyy esiin ja pelastaa Torquemadan, kun tämä on kuolemaisillaan sadatta kertaa lieskoihin. Tämä ei miellytä Thothia, joka astuu esiin ja komentaa lemmikkinsä, tultasyöksevän tyrannosauruksen Satanuksen, hyökkäämään ihan kaikkien kimppuun. Seuraavassa taistelussa Nemesis yrittää puhua järkeä pojalleen, joka ei suostu kuuntelemaan ja jäätyään alakynteen Thoth ja Satanus pakenevat planeettaa halkovien tunnelien syövereihin. Nemesis ja Torquemada ovat tehneet tilapäisen aselevon, kunnes Torquemada kuulee lastensa kuolleen tunnelionnettomuudessa, josta hän syyttää Nemesistä. Nemesistä ei voisi vähempää kiinnostaa Torquemadan kersojen kohtalo, joten käsirysyhän tästä seuraa. Nemesikselle tärkeintä on kuitenkin saada aika takaisin raiteilleen, ennen kuin koko universumi tuhoutuu.

Nemesis hyökkää ABC-soturirobottiensa avustuksella inkivisition kimppuun saadakseen haltuunsa aluksen, joka kestää pitkän avaruusmatkan. Hän ottaa Torquemadan vangikseen ja joukkio lentää kosmoksen pimeisiin syövereihin.

Jalavan Nemesis-albumi nro. 4 kokoaa suomeksi yhteen vain kaksi tarinaa tällä kertaa. Kirja on käännös vuonna 1986 ilmestyneestä Book 4:stä, jossa on koottuna 1985 ilmestyneitä sarjakuvia.

Pat Mills ja Kevin O'Neill:
Nemesis osa 5 (1995)

Viides ja viimeinen suomenkielinen Nemesis-albumi seuraa, miten Nemesis ja Torquemada vaeltavat avaruuden halki etsimässä Nemesiksen poikaa Thothia. Tämän jälkiä on helppo seurata, kun vain etsii toinen toistaan suuremmista avaruushirviöiden raadoista tyrannosauruksen hampaanjälkiä. Nemesis on vienyt joukkonsa tulevaisuuden Maapallolle vuoteen kymmenen miljoonaa, jossa Aurinko on muuttunut punaiseksi jättiläiseksi ja suuri osa kotiplaneettaamme on harmaata hiekkaa. Pian viimeisestä valtamerestä nousee joukko lasikypäriin sonnustautuneita humanoideja, jotka käyvät Torquemadan kimppuun. ABC-soturit ajavat hyökkääjät pakoon ja Nemesis paljastaa, että liejusta nousseet olennot ovat singulariteetin saavuttaineiden ihmisten jäänteitä. Ihminen on ykseyden saavutettuaan jättänyt lihallisen ruumiinsa taakseen miljoonia vuosia sitten ja yhtynyt kaikkeen elävään valtamerissä. Ihminen elää vain nesteenä Maapallon kiehuvissa merissä.

Torquemada ei ole kuitenkaan ensimmäistä kertaa tämän tulevaisuuden Maapallon kamaralla. Käy ilmi, että Torquemada on ihmisen ylivertaisuutta puolustaessaan matkustanut ajassa tänne ennenkin ja löydettyään vastenmieliset "ihmismeret", he ovat rakentaneet niille massiivisia öljynporauslauttoja, jotka imevät meristä niissä möyrivää biomassaa (ts. ihmisiä) ja tekevät niistä polttoainetta Torquemadan helvetinkoneisiin. Ei siis ihme, että jäljellejäänyttä ihmislajin lihallisen ruumiin hylännyttä sivilisaatiota saattaa ottaa kupoliin ja Torquemadan kimppuun on syytä käydä.

Pian taivaalle kertyy myrskypilviä ja käy ilmi, että veden eri olomuotojen (nesteen, jään ja höyryn) tavoin myös ihmisellä on eri olomuotoja postsingulariteetin maailmassa. Ne onnettomat sielut, jotka ovat palaneet Torquemadan öljynporauslaitteiden syövereissä, ovat levinneet taivaalle uudeksi olomuodoksi, joka Ilmestyskirjan näkyjen tavoin on käsittämätön kokoelma apokalyptista ja raamatullista tuhoa. Taivaalta vyöryy mustina pilvinä demonisia näkyjä, jotka käyvät "sankareidemme" kimppuun. Pian onneksi paikalle saapuu Torquemadaa ja Nemesistä jäljittäviä terminaattoreita,

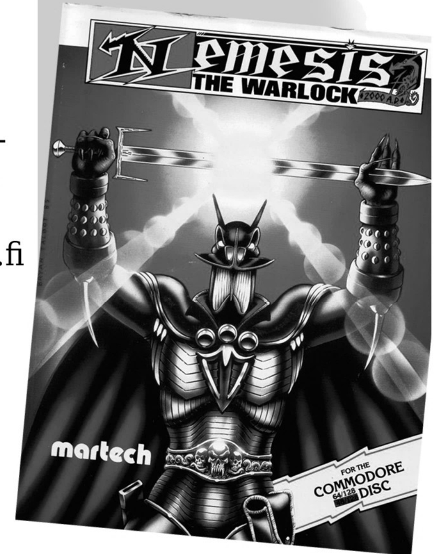
joiden kimppuun tuhopilvet käyvät. Taistelun tauottua Nemesis kääntyy takaisin arkkivihollisensa Torquemadan puoleen ja ilmoittaa tälle, että hän ei vielä palauta Torquemadaa omaan aikaansa vaan aikoo katsoa, miten Torquemadaa kidutetaan mahdollisimman pitkään. Tätä varten Nemesis luovuttaa Torquemadan inkvisition vangiksi, jotka aikovat kiduttaa Torquemadaa, koska tämä on hylännyt ihmisyyden ja liittoutunut arkkipoikkeavan Nemesiksen kanssa. Torquemada on kuitenkin laittanut kaikki pisteensä karismaan ja ylipuhuu hölmöt uskonsoturit takaisin puolelleen. Kun Torquemada on jälleen kerran ihmisimperiumin hallitsija, hän vannoo kostoa Nemesikselle.

Tässä kirjassa on julkaistu suomeksi vuonna 1987 julkaistun Book 5:n tarinat vuosilta 1986-1987. Enempää ei Nemesistä julkaistu suomeksi. Englanninkielisiä kirjoja tuli vielä vuosina 1988-1989 ja 1999 viisi lisää. Kaikki kymmenen kirjaa on käsittääkseni koottu yhteen The Complete Nemesis the Warlock-kokoomateosten kolmeen niteeseen. En ole lukenut Nemesistä koskaan englanniksi, koska nautin suuresti Jalavan käännösten kankeasta kielenkäytöstä. Harkitsen kuitenkin näiden alkuperäiskielellä tehtyjen kokoelmien hankkimista, jos ne saa edullisesti jostain.

Hakekaa välittömästi kaikki Jalavan sarjakuva-albumit Lukulaarista tai Laukontorin antikvariaatista, tämä on Torquemadan käsky. Nyt kun mm. Judge Dredd, Judge Anderson ja ABC-soturit ovat päässeet valkokankaalle asti 2000 AD:n hahmoista, voisiko joku tehdä leffan tai minisarjan Nemesiksestä kanssa? Vaikka Legionin tekijät, miten olisi? Muualla mediassa Nemesis on ollut esillä lähinnä vuonna 1987 tehdyssä pelissä, joka julkaistiin sen ajan brittiläisille kotitietokoneille: Commodore 64, Amstrad ja ZX Spectrum. Itselläni oli tuohon aikaan 8-bittinen Nintendo sekä tietokoneena Salora Manager, jolle ei juuri pelejä mistään saanut.
(Severo-Angarskin hipsteri)

Lähteet:

Suomen sarjakuvaseura ry: Kokoelman tietokanta 2019, www.sarjakuvaseura.fi

Kimmo Lakoma: Nemesis 2007, sarjakuvat. eurocomics.info

+ Wikipedia

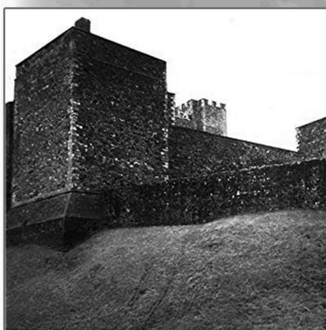
tapparan miäs esittelee tamperetta (aka. blue oyster bar)

VOI, JOSPA TIETÄISIN KAKSI ASIAA

- Jandek-dvd:t katsannossa

Jandek on outsider-muusikoista ehkä se kuuluisin. Jos tämä tuntuu jotenkin kummalliselta lauseelta, niin selitän: vuonna 1978 ilmestyneen debyytti-lp:n jälkeen Jandekin kulmikasta blues/folk-tuotantoa on kuultu yli sadan levyn verran. Live-esiintymisiä artisti alkoi tekemään 2000-luvun alussa ja näitä alettiin myös heti kättelyssä tallentamaan ja julkaisemaan DVD:nä. Jos ei ole aiemmin tutustunut Jandekin tuotantoon tai ei jaksa näpytellä näitä kuutta kirjainta Youtuben hakuun, niin artistin musiikkia voisi kuvailla lähinnä lo-fi-estetiikan täysin sisäistäneenä osin akustisena americanana tai folkina, jota levytetään freejazzin hengessä. Jos tykkää Current 93:n 80-luvun puolenvälin käppäfolkista, kuten Imperium-LP:stä, saattaa tykätä Jandekista.

Jandek on julkaissut kaikki levynsä omakustanteena Corwood Industries -levymerkkinsä kautta ja paria satunnaista haastattelua lukuunottamatta hänestä ei ole tiedetty juuri mitään. Internetin myötä Jandekista on kirjoitettu verrattain paljon ja pikku hiljaa salaisuuden verho on antanut myöten. Nykyään artistista tiedetään nimi ja naama, joka on enemmän kuin tiedettiin vuosikymmeniin.

Jandek: Newcastle Sunday DVD (4:3)

Live at The Sage, Gateshead, England on May 22, 2005

Corwood 0783 DVD

Toukokuussa 2005 Newcastlessa nauhoitetun Jandekin historiassa toisen live-esiintymisen DVD-tallenne on siitä metka, että se on kuvattu kahdella kameralla, joista voi valita jomman kumman DVD:n aloitusmenusta. DVD:n teknisesti tukemaa kuvakulman reaaliaikaista vaihtelua (jota on käytetty ainakin Rammsteinin Live Aus Berlin -DVD:llä) ei tältä levyltä löydy, eli konsertin voi katsoa kahdella eri tavalla, mutta kuvakulmien välillä ei voi välissä hyppiä eikä kukaan ole vaivautunut leikkaamaan videota kasaan.

Aloituskappale **Depression** on 11-minuuttinen eepos, jonka aikana Jandek soittaa toistuvaa kankean hypnoottista riffiä sähkökitarasta. Aina ei ole kyse varsinaisten nuottien soittamisesta, vaan freejazz/drone-osaston äänimassasta ja kilkutuksesta. Välillä kuulemme miehen vokalisointia, joka ei myöskään ole täysin lauluksi kuvailtavaa vaan enemmän katusaarnaaja/postpunk-ulvomista.

Loistavaa kamaa siis. Kutakuinkin samoilla linjoilla jatketaan myöhemmissä biiseissäkin. Välillä Jandekin kitarantapailua voi mielessään kuvitella ambient-pöhinällä ryyditetylle dreampop-levylle ja välillä noiserock-keikalle. Laulu on pääasiassa atonaalista ujellusta, jota säestää twang-twang-kitaran lisäksi rumpali ja basisti, jotka sopisivat jonkun beat-runoilijan taustalle. Osalla biiseistä rumpalin soitto on lautasten hiplaamista vispilällä ja osalla taas kaksin käsin paukutettua marssirytmiä lähestyvää kolinaa. Tähän kuva siitä Kummelin vitsejä kertovasta jazz-basistista.

Kun DVD:n katsoo kakkoskuvakulmasta, näemme myös Jandekin kanssa lavalla esiintyneen rytmisektion, joiden roolina on ollut pitää biisit edes jotenkin kasassa. Tämä kahden kameran kokonaisuus on selvästi ajateltu leikattavaksi koherentiksi kokonaisuudeksi, jossa on kuvakulmien välillä leikkauksia, mutta Jandek ei operoi näin. Nyt meillä on periaatteessa sama keikka kahdelta eri istumapaikalta katsottuna, vähän niinkuin olisi katsonut kaksi keikkaa. Jännää, hyvin jännää.

Jos pitää oudoista asioista, epämusikaalisuudesta ja vaihtoehtorockista, voi silti joutua näkemään vähän vaivaa, että Jandekin tuotantoon pääsee sisälle. Tässä on kyseessä enemmän ilmiö tai spektaakkeli kuin artisti. Helsingin metrossa eetteripyörrekirjoja ostaneet ihmiset varmaan pitäisivät tästä. Jos Jandek livebändeineen soittaisi täysin samoin metodein itserakennettuja soittimia Cleaning Womenin tai Einstürzende Neubautenin malliin, tämä olisi ihan tavan industrialia, mutta koska kitaraa soitetaan plektralla eikä Black'n'Deckerillä, tätä täytyy pitää jonkinlaise-

Jandek 2017

na rock-musiikkina edelleen.

Jandek: Austin Sunday DVD (16:9)

Live at Scottish Rite Theatre, Austin, Texas on August 28, 2005

Corwood 0786 DVD

Jandekin toinen arvio-DVD on tämän eka keikka kotimaassaan USA:ssa ja edellisen tavoin koottu kahdesta eri kuvakulmasta, joita ei pysty vaihtamaan kesken kaiken. Eli välillä kuvassa on epätarkkaa vyönsolkea tai taustakangasta, mutta sen kanssa on nyt vaan pakko elää. Jandekilla on taas keikallaan taustayhtye, joka taitaa koostua eri tyypeistä kuin aiemmin samana vuonna nauhoitetulla Englannin keikalla. Tällä kertaa rumpalin ja basistin sijaan lavalla on basisti ja kaksi rumpalia. Myös biisit ovat aavistuksen musikaalisempia ja lähikuvissa on selvää, että Jandek tapailee oikeita sointuja, eikä vain hae kitarastaan sattumanvaraisia ääniä. Vireessä kitara ei välttämättä aina ole, mutta ei se ole niin justiinsa. Laulu on edelleen katuperformanssin mieleentuovaa utuista ulinaa, joka tuntuu tulevan biiseihin mukaan vähän silloin kun siltä tuntuu. Ykköskameran zoomatessa kohteesta toiseen ja liikehtiessä muutenkin on kakkoskameran työnä ollut kuvata koko keikka juuri tarkalleen yhdestä kuvakulmasta liikkumatta ja näin on myös tehty. Tämä tuo tähän outoon musiikilliseen performanssiin David Lynchin Rabbits-web-videoiden sarjan mieleentuovaa tunnelmaa. Enkä kyllä yhtään yllättyisi, jos joku kertoisi Lynchin olevan Jandekin fani. Jandek on metka jätkä. David Tibet ja Thurston Moore palvovat häntä, palvo sinäkin. (Ruokkikaa nälkä / Armon hieronta split ep)

ACCIDENT SUOSITTELEE

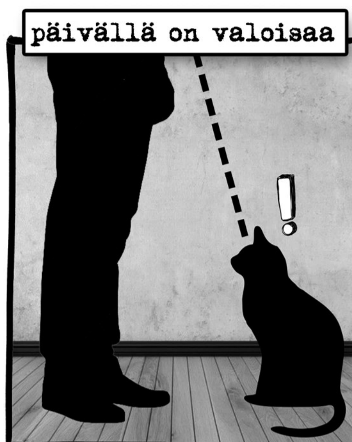
True 'til death: Älä koskaan poistu kotoa!
XintrovertX-t-paita Animal Alliesin Etsy-kaupasta:
https://www.etsy.com/uk/shop/AnimalAlliesClothing
Osa tuotosta menee eläinoikeustyöhön!

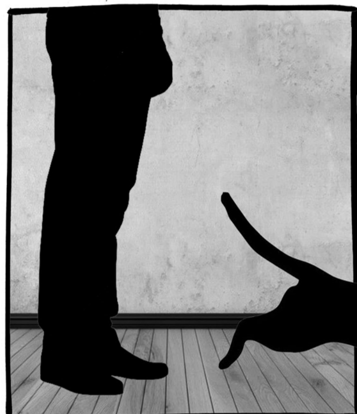
ACCIDENT REKOMMENDERAR

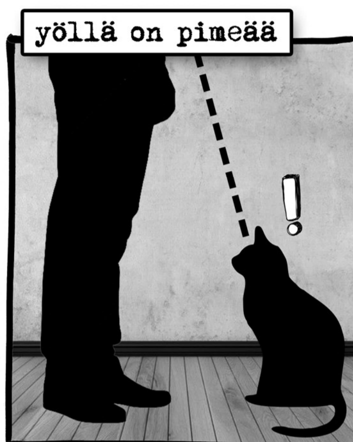

Ataxia: Automatic Writing (2004)
John Fruscianten, Joe Lallyn (Fugazi) ja John Klinghofferin projektibändi, jonka biisit ovat melkoista jumitusta. Lehtisalon bändien ystäville.

toi sun kissas on ihan sekaisin

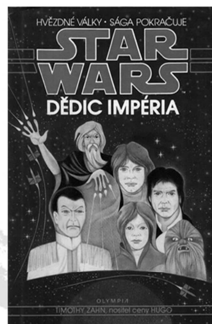

Star Wars: The Blackened Mantle, USA 2015
Fanedit: Darth Lunar
2 h 46 min

Star Wars eli Tähtien Sota -fanin elämä on vähän samanlaista kuin Highlander-fanin elämä - taukoamatonta tuskaa ja kärsimystä. Vuoden tai parin välein tulee tietoja uusista jatko-osista klassisiin elokuviin (tai Highlanderin tapauksessa siihen yhteen ja ainoaan klassiseen elokuvaan) ja joka kerta ne ovat pettymyksiä. Disneyn aikainen Star Wars -tuotanto on tosin ollut vähän vähemmän kamalaa kuin **George Lucasin** vuosina 1999-2005 tekemät jatko-osat alkuperäiselle Tähtien Sota -trilogialle (1977-1983). Jotta tämä olisi mahdollisimman monimutkaista, Lucasin jatko-osat tunnetaan Episode I-III -nimillä ja alkuperäiset 70-80-lukujen elokuvat Episode IV-VI -nimillä.

Koska alkuperäinen Star Wars -trilogia on niin hyvä ja jatko-osa-trilogia niin kammottavan huono, lukuisat ihmiset ovat ottaneet asiakseen tehdä näille höyryäville paskaläjille jotain. **Mike J. Nicholsin** "Phantom Editor"-salanimellä tekemät uudelleenleikkaukset kahdesta ensimmäisestä Star Wars -trilogian jatko-osasta ilmestyivät vuosina 2000 (Star Wars Episode I: The Phantom Edit) ja 2002 (Star Wars Episode II: Attack of The Phantom). Nämä olivat ensimmäiset "suuren yleisön" tuntemat epäviralliset versiot Tähtien Sota -leffoista, jotka leikkasivat epäjohdonmukaisuuksia ja lapsille suunnattuja hyppelipyppelihiiriä elokuvista.

Koska alkuperäisistä Tähtien Sota -elokuvista on julkaistu miljoona eri "päivitettyä" versiota, jotka kukin lisäävät jotain ylimääräistä tai tyhmää CGI-sontaa elokuviin mukaan, osa faneista on pyrkinyt tekemään kaikkensa, jotta alkuperäisten elokuvien alkuperäiset leikkaukset - tai mahdollisimman lähelle niitä - on saatavilla internetistä hyvälaatuisina kopioina. Erimerkkejä tällaisista projekteista ovat mm. tsekkiläisen "Harmyn" (oikealta nimeltään **Petr Harmáček**) Despecialized Editionit, jotka ottavat videokuvan mahdollisimman hyvälaatuisesta lähteestä, kuten elokuvien muokatuista Blu-Ray-julkaisuista ja palauttavat niihin alkuperäisen teatterikuvan

tai dialogin jälkikäteen kotivideomarkkinoita varten muokattujen tilalle.

Toinen vieläkin puristisempi tuotos on 4K-kuvalla varustetut versiot Tähtien Sodan (Episodi IV) ja Jedin Paluun (Episodi VI) alkuperäisistä elokuvateatteriversioista. 4K77/4K83-nimillä tunnetut versiot on skannattu yksi ruutu kerrallaan alkuperäisistä 35 millimetrin filmeistä ja restauroitu alkuperäiseen kuosiinsa. Erona Harmyn versioihin nämä versiot eivät pyri korjaamaan alkuperäisten elokuvien tuotantovirheitä. Eli jos teatteriversiossa Luke Skywalkerin näyttelijä **Mark Hamill** on vaikka huutanut jossain kohtauksessa kanssanäyttelijänsä **Carrie Fisherin** nimeä tämän roolihahmon Leian sijaan, tämä kämmi on jätetty 4K-restaurointeihin. Imperiumin Vastaiskun (Episodi V) 4K80-versiota ei ole vielä julkaistu intternetsien laittomille latailusivustoille, saas nähdä ehtiikö Disney julkaisemaan viralliset Ultra HD -versiot ennen tätä.

Samanlaisia versioita on muistakin elokuvista, joita ei ole saatavilla järjellisinä julkaisuina. Esimerkiksi **Victoria Abrilin** tähdittämä pätevä espanjalainen rikosjännäri Kukaan ei puhu meistä kun olemme kuolleet (*Nadie hablará de nosotras cuando hayamos muerto*) on saatavilla modernien film noirien ystävälle joko suomalaisena Rakkautta & Anarkiaa -sarjan VHS-julkaisuna tai sitten parilla klikkauksella netistä Dr. Sapirsteinin (*https://drsapirstein.blogspot.com/*) restauroimana HD-versiona 2.0 ja 5.1 -ääniraidoilla ja enkkuteksteillä. Tavan tallaajien lisäksi myös Hollywood-julkkikset tekevät faneditejä ja osaa niistä on ihan meikäläistenkin nähtävillä. Esimerkiksi elokuvaohjaaja **Steven Soderberghin** Raiders (mustavalkoinen mykkäelokuvatulkinta Indiana Jones ja kadonneen aarteen metsästäjät -elokuvasta, jonka ääniraitana on Nine Inch Nailsin mu-

AN EWOK ADVENTURE

siikkia) on katsottavissa ohjaajan omilla nettisivuilla (*http://extension765.com/soderblogh/18-raiders*) tai archive.orgissa.

Jos on kiinnostunut siitä, miten paskasta voidaan tehdä konvehteja, on olemassa myös faneditejä, jotka ottavat huonojen Star Warsien materiaalin ja heittävät suuren osan siitä romukoppaan. Nimimerkki "**Darth Lunarin**" The Blackened Mantle on esimerkki tällaisesta versiosta. Elokuva on periaatteessa kolmen elokuvan (Episodit I-III) yhteenleikattu versio, joka on heivannut Episodi I:stä 95% lähimpään roskikseen ja yhdistänyt kaksi jäljelle jäänyttä elokuvaa dynaamisemmaksi ja kiinnostavammaksi kokonaisuudeksi. Elokuvien alkuperäinen englanninkielinen ääniraita on korvattu japaninkielisellä ja uusiin englanninkielisiin tekstityksiin on tehty tarinaa parantavia muutoksia. Tämä ei tietenkään toimi, jos osaa japania, mutta allekirjoittaneen kaltaiselle uuvatille pelkän tekstityksen avulla tarinan seuraaminen on oikein mainio kokemus.

Blackened Mantle alkaa flashbackilla Episodi I:n kliimaksiin, jossa jedi-ritarit taistelevat pahaa Darth Maulia vastaan. Katsojan ei tarvitse tähän päästäkseen kestää tuntitolkulla jatkuvaa taukoamatonta jaarittelua arvonlisäverosta ja pienten lasten enkeliuskosta, jota alkuperäinen Episodi I oli pullollaan. Meidät on pudotettu keskelle taistelua ja sillä selvä. Tämän jälkeen elokuva jatkuu jedi-ritari Obi-Wan Kenobin ja jedi-mestari Yodan välisellä keskustelulla, jossa he puhuvat huolistaan jatko-osa-trilogian päähahmo Anakin Skywalkerin sielun pimeästä puolesta.

Seuraavaksi elokuva siirtyy nykyhetkeen, jälleen kerran keskelle taistelua. Anakin ja Obi-Wan lentävät avaruusaluksillaan ja taistelevat kosmoksen tyhjyydessä loputonta robottiarmeijaa vastaan. Koska dialogi on tässä versiossa japaniksi, katsoja kokee seuraavansa anime-elokuvaa tai japanilaista scifiä, jolloin 2000-luvun alun Tähtien Sota -elokuvien karkin väriset avaruusalukset ja pöljät robotit eivät tunnu yhtä rasittavalta elokuvayleisön älykkyyden aliarvioinnilta. Oikeastaan kaikki avaruuden scifihömppä tuntuu nyt ihan viihdyttävältä. Tarina kulkee tästä eteenpäin pääosin tuttuja uria, mutta Anakinin tympeät yhteneväisyydet Jeesukseen on saksittu elokuvan uudesta dialogista tyystin pois ja räikeimpiä ylilyöntejä lapsellisessa saippuaoopperassa on tasoitettu realistisemman (tai "realistisemman", onhan kyse lasermiekoilla taistelevista avaruusmunkeista) draaman tieltä.

Vaikka kokisi normaalisti vain surua miettiessään Tähtien Sodan Episodien I-III:n kosmista paskuutta, suosittelen varauksetta katsomaan tämän version elokuvista. Blackened Mantlen scifihömppä ei ole enää raivostuttavaa paskaa vaan oikeastaan ihan hauskaa animeperinteestä ammentavaa modernia scifiviihdettä. Tämä versio oli pitkään katsottavissa Youtubessa, mutta Star Warsin oikeudet nykyään omistava megakonglomeraatti Disney on tekijänoikeusloukkauksiin vedoten poistattanut elokuvan palvelusta. Jos tietää, mistä etsii (köh, QR), voi ladata elokuvan (köh, QR) avi- tai mp4-formaatissa (köh, QR). Köh.

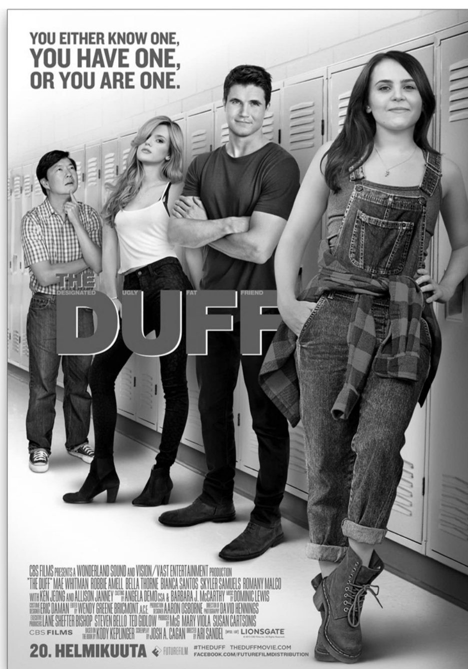

PS. Jos ei ole kiinnostunut fanien leikkaamista versioista, voi aina katsoa Star Wars -elokuvien kotivideojulkaisut ns. Machete-järjestyksessä. Episodi IV: Tähtien Sota (1977) ja Episodi V: Imperiumin vastaisku (1980) katsotaan perinteisessä järjestyksessä, mutta kolmantena ja neljäntenä elokuvana katsotaankin Episodi II: Kloonien Hyökkäys (2002) ja Episodi III: Sithin Kosto (2005), eräänlaisina takaumina. Viidentenä elokuvana katsotaan alkuperäisen trilogian päätösosa Episodi VI: Jedin Paluu (1983).

Tällä järjestyksellä seuraamme Luke Skywalkerin kehitystä jedi-ritariksi ja kun sekä hän että pahaa Imperiumia vastaan taisteleva Kapinaliitto on kokenut verisiä vastoinkäymisiä, siirrymme ajassa taaksepäin seuraamaan, miten Luken isä Anakin on aikanaan kulkenut samankaltaista tietä. Tämä järjestys syventää Luken luonteen vakavoitumista Jedin Paluussa ja säästää osan elokuvien kuuluisista juonenkäänteistä loogisempiin kohtiin tarinassa. Episodi I on ihan tarkoituksella jätetty tästä järjestyksestä pois, se ei tuo juoneen mitään lisäarvoa. (Irek Ismarenin kahdeksan valomiekkaa)

The Duff, USA 2015
Blu-ray: Futurefilm, Suomi 2015
Ohjaaja: Ari Sandel
Pääosat: Mae Whitman, Robbie Amell, Bella Thorne

Duff ei tällä kertaa tarkoita Guns 'N Rosesin basistia Duff McKagania, vaan kyseessä on lyhenne termistä "Designated Ugly Fat Friend". Eli lukiolaistyttöjen maailmassa kaverikolmikon ruma ja läski, jonka roolina on olla niin masentavan tavis, että hottikset kaverit on vielä entisestäänkin hottiksempia tämän rinnalla. The Duff on ehta teinien sosiaalidarwinistihelvettiin sijoittuva komedia, jollaisen tavoitteena on yleensä että koulun nörtistä kuoriutuu Hymytyttö-patsaan voittava kaunotar. Tyypillisesti tällaisessa pääosan rumilusta esittää mallin mitoissa oleva blondi, jolla on tukka nutturalla, rillit ja crustinen huppari. Elokuvan käännekohdassa nuttura avataan, rillit vaihtuvat piilareihin ja takarivin ujot pojat (ja yksi tyttö) vetävät uuden kaunottaren nähdessään henkeä niin, että astmainen lapsi pyörtyy viereisessä luokassa.

Elokuvan nimiroolia esittävä **Mae Whitman** (tuttu mm. Scott Pilgrim vs. the Worldista) ei tosin ole mallin mitoissa, muttei kyllä ole mitenkään edes H&M:ssä asioivien ihmisten mittapuulla ruma taikka läski. Mikä on ihan jees, koska tämän leffan viestinä onkin viime kädessä se, ettei luokan nörtin ehkä tarvitsekaan muuttua pintaliitäjäksi saadakseen parisuhteen ja ystäviä (I'm looking at you, The Breakfast Club). Aina välillä käykin niin, että nörtillä onkin ihailija, joka haluaa katsoa gialloja taviksen kanssa. Tai ainakin elokuvissa käy niin. Tinder-lihatiskimaailmasta kiusaantuvana rumana läskinä voin onneksi elää sijaiselämää näiden hattaraunelmien kautta.

Vaikka Accidentissa esitelläänkin vain ja ainoastaan huonoja elokuvia, välillä tekee mieli kirjoittaa myös vain ja ainoastaan hyvistä elokuvista. The Duff on jälkimmäistä joukkoa, kun elokuvan aivan helvetin kamalan kansitaiteen ohi pääsee. For fans of: Pitch Perfect, Mean Girls, Clueless, Easy A & Bring It On. (Goths are people too)

Breakfast Clubin ihana gootti ennen...

...ja jälkeen muodonmuutoksen.

Metalhead (Málmhaus), Islanti 2013 (100 min)
Blu-ray: Meteor Films, Saksa 2014
(tekstitys vain saksaksi)
Ohjaaja: Ragnar Bragason
Pääosat: Thorbjörg Helga Thorgilsdóttir, Ingvar Eggert Sigurðsson, Sveinn Ólafur Gunnarsson

Metalhead on islantilainen draama Hera-nimisestä tytöstä (**Thorgilsdóttir**), joka traumatisoituu nähtyään isoveljensä Baldurin kuoleman traktorionnettomuudessa vuonna 1983. Elokuvan on ohjannut Yövuorosarjasta ja sen jatko-osista tuttu **Ragnar Bragason**. Hera ottaa veljensä menetyksen raskaasti ja surua kestääkseen alkaa käyttämään tämän hevipaitoja ja kuuntelemaan Baldurin heavy metal -levyjä.

Tarina hyppää eteenpäin 90-luvun alkuun, jossa tutustumme edelleen heviä kuuntelevaan ja soittavaan arviolta 19-vuotiaaseen Heraan, jota kiusataan koulussa ja jonka uskovaiset vanhemmat paheksuvat Heran käytöstä ja pukeutumista. Hera ei koe oloaan kotoisaksi pienessä maalaiskylässä ja

hän käy välillä soittamassa kitaralla veljensä haudalla tälle säveltämiään uusia hevibiisejä. Heran vanhemmat eivät ole juuri paremmin sinut poikansa kuolemasta ja heidän avioliittonsa rakoilee tästä syystä.

Hera kapinoi pahan olonsa takia ja varastaa mm. kännipäissään naapurin traktorin. Ihan normaalia maalaiskylän hevarin touhua, t. maalaiskylän hevari. Naapurin isäntä on onneksi ymmärtäväinen ja taluttaessaan juopunutta Heraa seuraavana päivänä kotiin, hän haluaa että Hera selvittyään kertoo, mihin traktori on parkkeerattu, että naapuri voi mennä iltapäivällä pellolle. Kun Hera krapuloissaan herää, hänen vanhempiena kanssa keittiössä juttelee kylän uusi pappi Janus (**Gunnarsson**). Janus yrittää tutustua Heraan, koska näkee tämän voivan pahoin, mutta Hera ei ole halukas juttelemaan papille.

Hera saa potkut työpaikaltaan teurastamosta, kun hän eräänä päivänä suutuspäissään soittaa metallia teurastamon PA:sta ja lampolan lampaat vauhkoontuvat. Muutenkin elämä sujuu vähän heikosti. Hera tappelee seurakunnan discossa koulukiusaajien kanssa ja kävelee yöllä kotiinsa naapurin aikuiseksi kasvaneen pojan Knúturin kanssa, jonka kanssa hän oli nuorena hyvä ystävä. He päätyvät sutimaan Heran huoneeseen. Knútur haluaisi parisuhteen Heran kanssa, mutta Hera ei uskalla avata suojakuortaan muulle maailmalle.

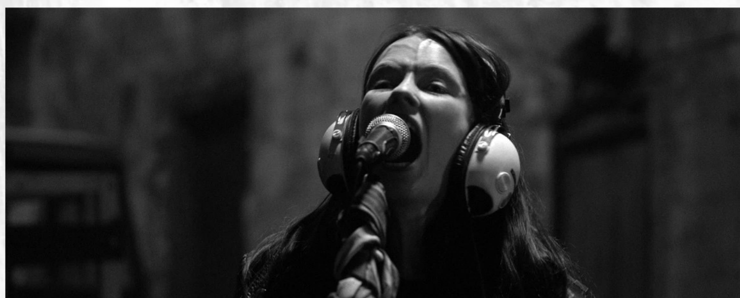

Hera katselee televisiosta uutisia Norjan kirkonpoltoista ja kiinnostuu tätä kautta black metallista. Hera alkaa pitämään corpse-maskeja ympäri vuorokauden ja kun Knútur käy kosimassa häntä, Hera heittää sormuksen hankeen. Janus käy juttelemassa Heran vanhempien kanssa ja yrittää auttaa näiden rakoilevaa avioliittoa samalla kun kyselee Heran vointia. On selvää, ettei kukaan perheestä ole pystynyt käsittelemään Baldurin kuolemaa kunnolla.

Pappi-Janus yrittää vielä lähestyä Heraa uudelleen, koska on huolissaan tästä. Janus paljastaa Heralle, että hänellä on Iron Maiden -tatuointi ja tämä auttaa Heraa vähän olemaan myötämielisempi häntä auttavia ihmisiä kohtaan. Janus puhuu Heran kanssa Venomin ja Celtic Frostin livekeikoista, joka saa Heran hymyilemään pitkästä aikaa.

Tästä tulee vähän mieleen omat yläasteen seiskaluokan uskonnontunnit, joita meille piti lukion filosofian opettaja. Tunneilla puhuttiin maailman eri uskonnoista ja katsottiin Iron Maidenin First Ten Years: The Videos -VHS:ää. Saatiin myös katsoa Saatana kutsuu minua -"dokumentti", jolle opettaja antoi luokan avoimesti nauraa. Seuraavat kaksi vuotta meillä oli filosofianmaikan tilalla ilmeisesti oppilaitoksen mielestä jotenkin parempi helluntailainen uskonnonopettaja, joka halusi että luokassa rukoillaan yhdessä yms. muuta sairasta. Sari Essayah kävi meillä puhumassa maailmanlopusta ja jehovien valtakunnansaliin pystytettyä tiipiitä piti käydä porukalla ihmettelemässä. Salo on aivan sairas kaupunki.

Hera on helpottunut, kun voi viimein puhua jonkun kanssa metallista ja tulee vahingossa puhuneeksi veljestäänkin. Janus yllyttää Heraa levyttämään omaa musiikkia ja käsittelemään sitä kautta tunteitaan. Vanhan rumpukoneen ja kasettineliraiturin kanssa navetassa nauhoitettua blackmetallia levyttäessään Hera saa lisää itseluottamusta ja hän intoutuu lähettämään demokasetteja maailmalle Svarthamar-nimellä.

Myös Heran vanhempien avioliitto on vähän paremmalla tolalla, kun Hera kuulee isänsä soittamassa vaimolleen akustista kitaraa. Hera yrittää iskeä kylän ainoaa toista hevaria Janusta, mutta koska elokuva vähän vihjaa tämän olevan homoseksuaali, Hera joutuu pettymään. Tästä tuohtuneena Hera tuikkaa kirkon tuleen ja karkaa kotoa. Hera yöpyy kylmässä hiihtomajassa Islannin vuoristossa sillä välin, kun tämän vanhemmat viimein tyhjentävät Baldurin huoneen.

Hera lähtee hiihtomajasta kylmissään Knúturin

luo, jossa valitettavasti on juuri menossa kylänkokous siitä, että joku meni polttamaan kirkon. Ihmisten viha Heraa kohtaan hieman leppyy, kun tämä istuu yksin eteisessä itkemässä. Hera ja Knútur muuttavat yhteen ja kirkon palo päätetään pistää onnettomuuden piikkiin. Hera lupaa maksaa takaisin kirkon korjaamiseen kuluvat rahat, mutta kyläläiset eivät tähän suostu, koska tietävät tämän perheen tragedian.

Hera ja Knútur asuvat yhdessä Knúturin vanhan isän kanssa ja tuntuvat voivan ihan hyvin. Hera saa puhelun lähikauppaan, että häntä tapaamaan on tullut jotain ulkomaalaisia. Nämä ovat norjalaisia nuoria blackmetaldudeja, jotka haluavat julkaista Heran demon vinyylinä. Blackmetaldudet laitetaan kantamaan lautoja kirkon uudelleenrakennusta varten, joka varmaan norjalaisia vähän harmittaa. Hera katselee päivän ajan vanhempiensa onnea ja omaa kihlattuaan ja päättää pistää parisuhteensa poikki, koska ei näe itseään elämässä loppuelämäänsä Knúturin kanssa. Norsecorejätkät katselevat tilannetta vaivautuneina henkilöauton takapenkiltä.

Hera koittaa soittaa pari biisiä norjalaisten poikien kanssa kunnantalolla ja ruokapöydissä istuva yleisö on kohteliaan kiitollinen tästä varhaisesta skandiblackmetal-keikasta. Apulanta-elokuvan tavoin jakkutakkiset keski-ikäiset rouvat pitävät korviaan ja koulukiusaajat huutelevat jotain tympeää. Hera vaihtaa vaihteen islantilaisempaan, ts. vähän Björkiltä kuulostavaan laulutyyliin blackmetal-kirkumisesta ja tämä tuntuu uppoavan yleisöön paremmin. Ilmeisesti viikinkimetallilla ja blackmetallilla todella on jotain eroa.

Miksei mitään voi tehä sillee vittu normaalisti?

Hera muuttaa takaisin kotiin vanhempiensa luo, mutta nyt elämä on uudella uralla, kun perhe on viimein pystynyt käsittelemään Baldurin kuoleman ja antanut toisilleen anteeksi. Heran äiti moshaa Heran kanssa Megadethin Symphony of Destructionin tahtiin ja isä hymyilee ovensuussa. Metalhead on miellyttävä elokuva tragediasta ja ihmisten tavoista käsitellä sitä. Metallin ja muun melun kuten noisen tai hardcorepunkin avulla voi purkaa pahaa oloaan edes jotenkin rakentavasti.

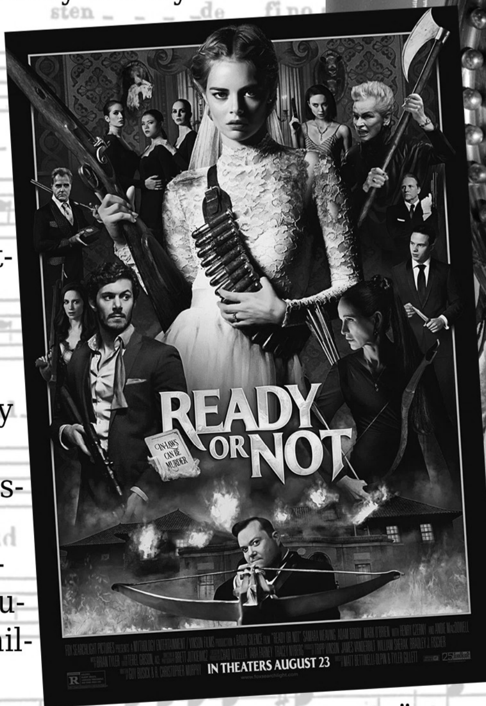

Leffan soundtrack koostuu lähinnä 80-luvun hevistä ja hard rockista, kuten Lizzy Borden, Judas Priest, Megadeth, Savatage jne. Se soundtrackin ainoa varsinainen black metal -kappale on vissiin islantilaisen Sólstafirin "Í helli Loka". Jos tykkää islantilaisista elokuvista, Pitkä kuuma kesä -leffasta, black metallista tai kaikista kolmesta, kannattaa Metalhead katsoa. Elokuvan tunnelmassa on paljon samaa esim. toisen islantilaisen elokuvan 101 Reykjavík kanssa. Metalheadista ei ole suomalaisille katsojille kunnollista versiota saatavilla, mutta netistä leffan löytää enkkutekstein helposti. (Armin Meiwes)

Ready Or Not, USA 2019 (96 min)
Ohjaajat: Matt Bettinelli-Olpin, Tyler Gillett
Pääosissa: Samara Weaving, Adam Brody, Mark O'Brien, Andie MacDowell, Henry Czerny

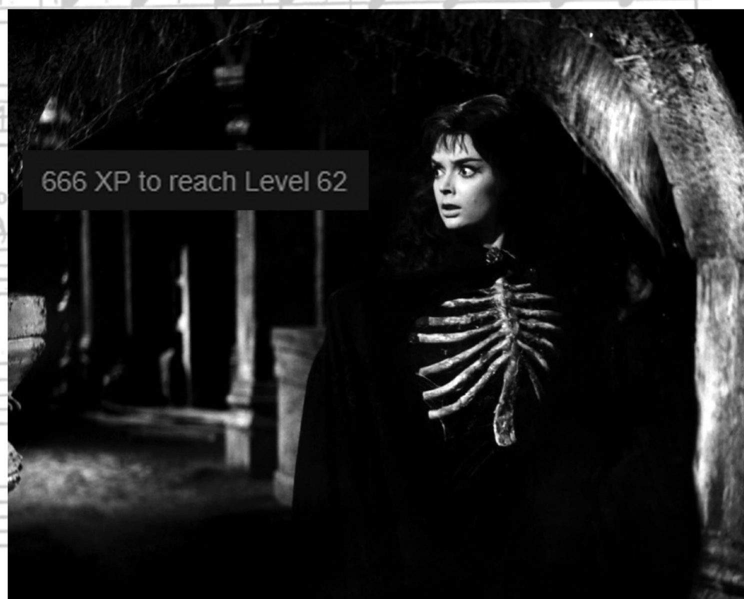
Kävin hetken mielijohteesta katsomassa tän leffan joku päivä töiden jälkeen Finnkinon teatterissa ja oon ihan tyytyväinen että näin tein. Vähän epäilytti, kun leffateatterin sivuilla tän elokuvan genreksi oli merkitty kauhu/komedia ja jakelijaksi Suomessa Walt Disney Nordic Oy tms. Mutta kyseessä on Fox Searchlightin julkaisema täysverinen kauhukomedia, joka nyt vaan sattuu yhtäkkiä olemaan Disneyn omaisuutta, kuten suuri osa muustakin maailmankaikkeudesta nykyään.

Elokuvan päähenkilö on Grace (Weaving), joka juhlistaa hääpäiväänsä miehensä Alexin (O'Brien) sukutilalla. Morsian säteilee onnea ja on aavistuksen huolissaan miehensä sukulaisista, jotka kaikki tuntuvat olevan vähän kummallisia ja kyräileviä. Grace toivoo, että hänet hyväksytään osaksi Le Domasin sukua ja kun sulhasen isä ehdottaa, että Grace ottaa osaa perheen perinteiseen "peliin", Grace suostuu oitis. Gracelle selitetään perheen sisäinen peli-ilta, jolla uusi perheenjäsen toivotetaan tervetulleeksi perheeseen. Morsian ja sulhanen sukuineen - Daniel-veli (Brody) ja tämän vaimo, vanhemmat (Czerny ja MacDowell), täti sekä sisko miehineen - istuvat pyöreän pöydän ääreen ja Grace vetää vähän Hellraiserista tutun Lemarchandin kuution mieleentuovasta mystisestä rasiasta pelikortin, jossa lukee illan peliarvonnan tulos.

Grace vetää taikarasiasta kuurupiilo-kortin ja menee pienessä hiprakassa piiloon. Tällä välin muu perhe sulhasta lukuunottamatta laskee sataan. Kun peli alkaa, käy ilmi että toisin kuin Grace luulee, kyseessä ei ole hauska hippa vaan ehta ihmismetsästys, jossa muilla suvun jäsenillä on apuvälineinään jousipyssyt, kirves ja tuliaseita. Ilmeisesti perinne onkin lähtöisin paholaisen kanssa tehdystä diilistä, joka pitää suvun äveriäänä, kunhan ihmisuhreja saadaan säännöllisin väliajoin.

Gracea metsästetään läpi yön ja tarinassa tapahtuu yhä verisempiä juonenkäänteitä, jotka tuovat

mieleen ainakin Cabin In The Woodsin ja You're Nextin, joten ihan pätevässä seurassa tässä ollaan kauhukomediasplättereiden maailmassa. Saman genren elokuvista tuttu **Samara Weaving** (Mayhem, The Babysitter) kirkuu kuin syötävä ja taistelee vastaan kaikilla voimillaan. Suosittelen käymään katsomassa Ready Or Notin, jos se tän lehden ilmestymisaikaan sattuu vielä olemaan leffateattereiden ohjelmistossa Suomessa.
HAIL SATAN! (Vuohen se kestää)

Hevi Reissu blu-ray (Scanbox)

Suomi 2018 (90 min)

Ohjaajat: Juuso Laatio, Jukka Vidgren

Pääosat: Johannes Holopainen, Minka Kuustonen, Max Ovaska, Ville Tiihonen, Chike Ohanwe

Hevi Reissu on suomalainen komediaelokuva, joka kertoo taivalkoskelaisen Impaled Rektum -yhtyeen keikkamatkasta Norjaan. Eli jos koskaan on epäilyttänyt, että onko extreme metal jotenkin gentrifioitunutta Suomessa, niin on. Samaan aikaan todellisessa maailmassa turebläspijätkät soittavat salanimien turvin natsibändeissä ja osallistuvat glam-bändeineen Ylen bändiskaboihin. Levynkansissa lihavat ladosta kurkistelevat sekakäyttäjät antavat haastatteluja, joissa kertovat olevansa ylivertaisia valkoisen rodun edustajia ja että tänne ei oo tulemista vääränvärisillä. Koko helvetin heviskenen saisi polttaa maan tasalle ja aloittaa alusta.

Elokuvan alussa seuraamme, miten 25v pitkätukkainen hewarrior Turo (Holopainen) ajaa punaisella Peugeotin valmistamalla 60-luvun mummonpyörällä kohti bänditreenejä ja kylän viiksekkäät amisjuntit huutelevat tälle hinttaria ohi mennessään. Bändi soittaa melodista death metallia (jonka virkaa tekee tässä elokuvassa Kuusamo-kappaleen cover), kuten kaikki muutkin bändit Suomessa. Treenis sijaitsee porotilan kellarissa, rumpali Jynkky vaipuu tiedottomaan kuoleman kaltaiseen tilaan harva se päivä ja kitaristin isäukkoa näyttelee joku Eppu Normaali. Bändi on ollut kasassa 12 vuotta ja vähän arasti haaveilevat että jos joskus voisi soittaa oikean keikan. Kaiken maailman pikkukylien hevikeikoilla käyneenä voin sanoa, ettei tällaista huolta kyllä ole kellään muulla. Perus-ysärinloppu-hevilämppäri on maaseutupitäjillä ollut yleensä sellainen bändi, jonka basistilla ehkä tsäkällä on oma basso jo ja kitaristi soittaa soundcheckissä puolikkaita Dream Theater -riffejä yksinään.

Vokalisti Turo sotkee fillarilla töihin mielisairaalaan lattioita luuttuamaan ja harjoittelee keikkaposeerauksia lattialuutun kanssa. Turo on ihastunut kukkakaupan vaaleaan myyjään Miiaan, muttei uskalla pyytää tätä ulos. Eli Deathgasm-leffasta tuttu juoni mutta ilman Helvetin portteja avaavaa blackmetal-älppäriä siis. Turon kanssa Miian huomiosta kilpailee myös joku viiksekäs iskelmälaulaja Jouni, josta ei oikein ota selvää onko se 35 vai 55. Tangokuningas on aika leuhka jätkä ja kun tämä kuulee Turonkin soittavan bändissä, hän tarjoutuu mentoroimaan tätä esittääkseen Miian edessä anteliasta. "Jos voin mitenkään jeesata noissa musahommissa, niin kysyt vaan. No questions asked."

Heti kun Turo on päässyt kukkakaupasta takaisin pihalle, käy ilmi ettei tangotukalla ole oikeasti mitään aikomustakaan auttaa nuoria poikia musabisneksessä ja Turo saa kaupanpäälle kuunnella lisää homottelua. Ihanaa. Jouni lähtee pilluhommiin Kiiminkiin ja Turo ajaa fillarilla kotio. Poliisi ajelee pillit päällä polkupyörän perässä ja sössöttää hipeistä. Turon vitutus on aika käsinkosketeltavaa. Kitaristi yrittää treeneissä tarjota kitarariffejä bändille omaan biisiin, mutta kirjaston musaosastolla työskentelevä basisti Pasi tunnistaa kaikki riffit jonkun toisen hevibändin tuotoksiksi alta aikayksikön.

Kitaristilla palaa muutenkin kiinni ihan just, kun se leikkaa poronruhoa ja sillä välin kun tämä yrittää saada mankan lopettamaan Jore Marjarannan soittamisen, pilkottavana oleva elukan raato menee linjan läpi myllyyn asti ja siitä tuleekin paistilihan sijasta koiranruokaa. Vituiks män. Onneksi lihanleikkuukoneen jumittaessa sieltä kuuluu kirskuntaa, joka inspiroi kitaristin taiteellisia lahjoja ja ekan oman biisin riffi on löytynyt. Bändi soittaa asennemetallibiisin nauhalle ekalla yrittämällä sitä treenaamatta, joka myöskin tuo mieleen salolaiset blackmetal-demot ysäriltä.

Joku norjalainen vanhempi hevari kaartaa pihalle autolla ja haluaa ostaa poronverta, ihan niinkuin Norjasta pohjoisen kautta Pohjois-Pohjanmaalle autolla ajaessa ei olisi aiemmin yhtään porotilaa tullut vastaan. Tässä kohtaa tulee myös se trailerin nolo sönkötys bändin musiikin erikoisesta genrestä.

Rumpali antaa tälle hevifestaria järjestävälle norskille ainoan kappaleen niiden demon master-

nauhaa ennen kuin sitä on edes monistettu yhtään kappaletta ja toivoo että tästä alkaa se festarielämä. Kylillä alkaa kuulua huhuja, että nyt on ehta rokkitähti läänissä - jopa koulukiusaajat vaihtavat ääntä kellossa. Et aika hyvä aikaansaannos yhden biisin demolla, jota kukaan ei ole vielä kuullut. Turon työpaikalla on suljetulla osastolla uusi potilas Oula (Ohanwe, tuttu myös tuoreesta **Aurora**-elokuvasta), joka käy Turon päälle, mutta rauhoittuu kun saa kuulla Turon kasettisoittimesta tämän hevikasettia.

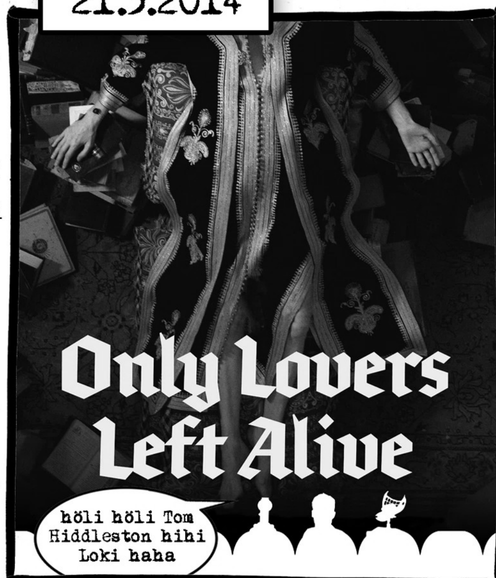
Bändin pojat ovat niin tohkeissaan keikasta, ettei Turo tohdi kertoa näille, ettei kukaan ole ottanut demoon liittyen yhteyttä millään lailla. Tässä kohtaa bändille pitää keksiä nimi, kun ei ole 12 vuoden aikana tullut vissiin mieleen. Nimeksi löytyy lopulta Impaled Rektum, heko heko. Bändille kannetaan tanssikapakassa litratolkulla kaljaa pöytään ja käy ilmi, että kylänväki on ylpeydestä loistavalta Miialta saanut tietää Norjan festarikeikasta ja se vain entisestään vaikeuttaa Turon kykyä ja halua tunnustaa, ettei mitään keikkaa ole vielä sovittu edes.

Impaled Rektumin dudet hankkivat itelleen pakettiauton ja Turo kuskaa niillä Oulalle musiikkiterapiatarkoituksiin omat rummut suljetulle. Turo soittaa Norjaan, mutta saa vain vastaajan, jonne ei sentään jätä viestiä kun ei tässä missään vuodessa 1987 enää eletä. Turo uskoutuu Oulalle huolistaan ja tämä yllyttää Turoa menemään rohkeasti kohti kohtaloa. Turo tulkitsee metaforan vähän pieleen ja hyppää eläinpuistossa yöllä ahman aitaukseen kohdatakseen pelkonsa. Seuraa miehen ja muppetin välinen käsirysy. Turolla on juuri ja juuri rohkeutta tämän jälkeen pyytää Miiaa treffeille, joka suostuu oitis koska tämä on sympaattisista hevareista kertova elokuva.

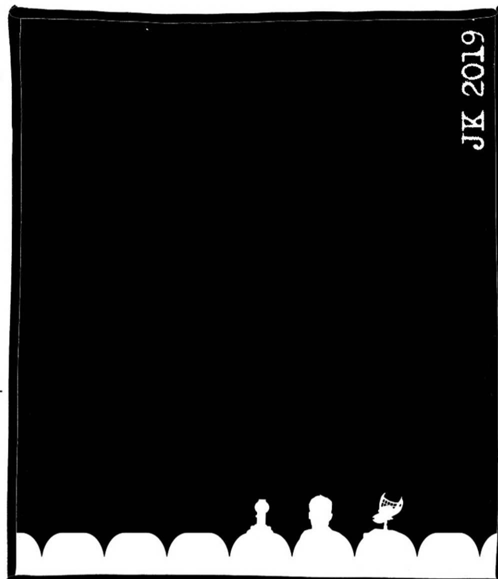
Juuri ennen ekaa keikkaa kylän tangobaarissa Turon puhelin soi ja norjalainen Frank ilmoittaa, että vaikka demo oli ihan pätevä, ei tämän vuoden festareille ole enää tilaa. Myöskään tämä ei tule yllätyksenä, koska ollaan leffan kestossa jo yli puolenvälin ja käsikirjoituksessa pitää olla jotain vastoinkäymisiä tässä kohtaa ennen viimeistä kolmannesta. Turolla menee ramppikuumeen takia pasmat ihan sekaisin ja saamme toisinnon ekan Pitch Perfect -elokuvan alusta, jossa laulaja oksentaa hermoillessaan yleisön päälle. Turo tunnustaa samalla, ettei Norjaan ole sovittu mitään keikkaa ja kylänväki hylkää bändin jälleen.

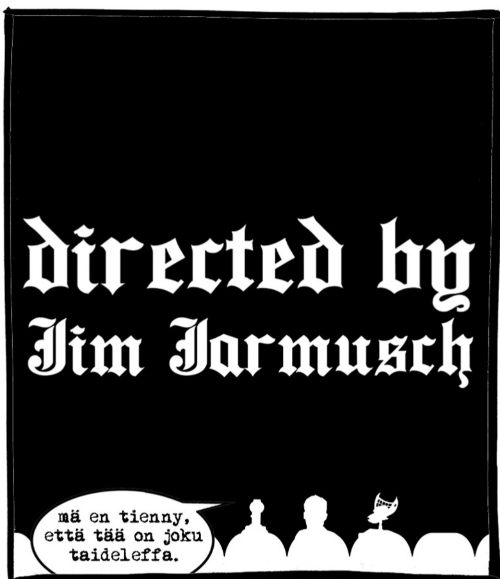
Rumpalin intoa ei kuitenkaan noin vaan saada pysäytettyä ja hän ilmoittaa lähtevänsä Norjaan soittamaan vaikka parkkipaikalle - tarvittaessa yksin. Miia saa seuraavana päivänä Jounin kiinni pettämästä tätä ja käskee Jounin painumaan lähimpään helvettiin. Eli nyt Turon etälemmen kohde on täysin vapaa taas. Pystymme varmaan kaikki arvaamaan, miten tämä päättyy. Jotenkin sekä Speedyä että Sakua yhteen persoonaan yhdistävä rumpali käy hakemassa yöllä poliisiasemalta bändin pakun takaisin käyttöön ja ajaa sen välittömästi kyljelleen poroa väistäessään. Henkihän siinä lähtee.

jk goes to the movies

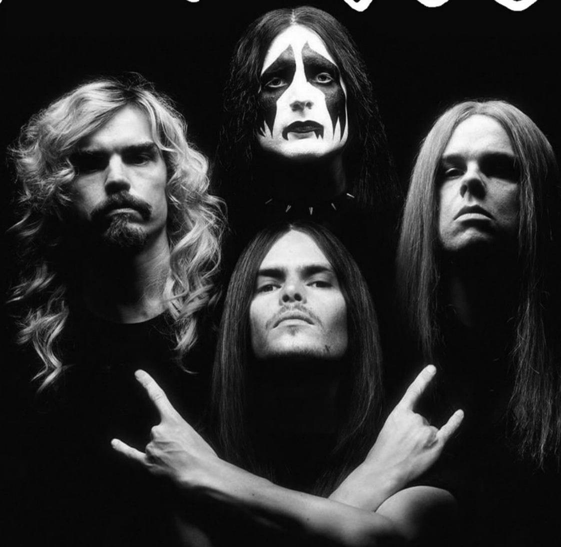
Onneksi mielisairaalassa on yksi Oula, joka on ehtinyt opettelemaan omia aikojaan soittamaan kaikki biisit. Bändin henkiinjääneet poitsut päättävät rumpalin muistoa kunnioittaakseen lähteä sinne Norjaan keikalle. He ottavat mukaan varmuuden vuoksi rumpalivainaan arkkuineen. Junttilan poliisipäällikkö soittaa heti seuraavana aamuna Norjan rajavartiostolle apupyynnön, että rajaa lähestyy paketiautollinen fundamentalistiterroristeja. Kun samaan aikaan hevareiden kanssa kohti Tromssaa ajaa myös bilepakussa polttariporukka, joka on pukeutunut arabeiksi, voin jo arvata, mitä vitsiä tässä pohjustetaan.

Kun tekopartoihin sonnustautuneita ihmisiä pidätetään, rajavartiosto viittoo hevareiden pakun tarkastuksesta yli pysähtymättä. Ilmeisesti violetin pakun katolle teipattu multainen arkku ei ihmetytä ketään. Lopulta pojat rantautuvat viikinkien avustuksella keikkapaikalle ja saavat ylipuhuttua itselleen esiintymisvuoron festareilla. Miia yhyttää Turon ennen keikkaa ja tämä saa häivytettyä Turon ramppikuumeen täysin hymyllään. Viimeinkin bändi on päässyt soittamaan keikan Norjaan. Jos tämä olisi kolmas Leningrad Cowboys -elokuva, arkusta olisi noussut rumpali mukaan soittohommiin leffan lopussa, mutta valitettavasti näin ei käynyt.

Elokuva on samalla lailla sympaattinen uunojen hevareiden toilailua seuraava viihdepala kuin jo mainittu Deathgasm, Knights of Badassdom tai Todd And The Book Of Pure Evil -sarja, joskin näistä neljästä vähiten yliluonnollinen. Elokuvan traileri aiheutti aikoinaan elokuvateatterikierroksella pelkkää silmienpyörittelyä, mutta kun tämän blurayn sai Hervannan S-Marketista vitosella, olen ihan tyytyväinen että menin sen ostamaan.

Hevi Reissu tunnettiin tuotannon alkuvaiheessa vielä iskevämmällä nimellä *Bändi nimeltä Impaled Rektum*, joka olisi varmaan ollut vähän vähemmmän nolo ilmestys trailerin päätteeksi. (Zombiet vyöryvät Kaveri 2:sen päälle ja teurastavat hänet)

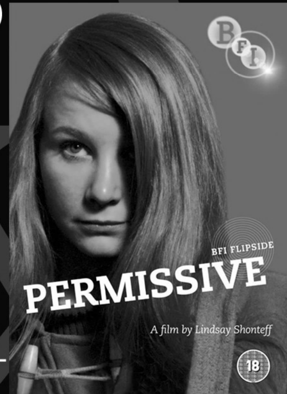
HEVI REISSU

Permissive, UK 1970 (86 min)
DVD: British Film Institute, Iso-Britannia 2010

Ohjaaja: Lindsay Shonteff
Pääosat: Maggie Stride, Gay Singleton, Alan Gorrie, Robert Daubigny

Permissive on vuonna 1970 julkaistu brittiläinen leffa rockbändien bändäreistä, joka poikkeaa muista vastaavista saman aikakauden tuotoksista mm. siten, ettei tämä ole niiden tavoin varsinainen sexploitaatioelokuva. Sen sijaan ruudulla nähdään vähän ontuva draama nuoresta Suzy-nimisestä tytöstä (Stride), joka tulee perähikiältä isoon kaupunkiin (Lontooseen) ja lyöttäytyy yhteen pitkin maata kiertävän progebändin kanssa. Saavuttuaan päästadiin, Suzy etsii käsiinsä ystävänsä Fionan (Singleton), joka seurustelee Forever More -nimisen bändin laulajan, Arttu Partiselta näyttävän Leen (Gorrie) kanssa ja kiertää tämän mukana keikkareissuilla.

Suzy tunnustaa ystävälleen, ettei hänellä on muuta paikkaa minne mennä, joten Fiona koittaa auttaa Suzya pääsemään piireihin. Suzy ja Fiona menevät Leen bändin keikalle kellariklubiin ja Suzy kohtaa bändien perässä juoksevia bändäreitä, jotka suhtautuvat häneen vihamielisesti. Forever Moren roudari Jimi iskee silmänsä Suzyyn ja saatuaan kaadettua tämän sänkyyn, alkaa käyttäytyä Suzya kohtaan kuin täysi kusipää ja käskee Fionaa häätämään Suzyn lähimpään helvettiin. Suzy yrittää tulla toimeen

omillaan ja menee jonkun toisen bändin keikalle, jossa sitä seuraavat bändärit ajavat Suzyn pois keikalta, ettei tämä ui "heidän" kundiensa liiveihin.

Suzy ja Fiona

permissive

Suzy kohtaa kodittoman boheemin Pogon (Daubigny), jonka kanssa hän hengailee muutaman päivän. Kadulla huvikseen meditoivan Pogon puhetyyliin kuuluu lopettaa joka toinen lause sanaan "man", mikä on aika rasittavaa aika nopeasti, man. Pogoa näyttelemään oltiin vähällä ottaa Comuksen laulaja, joka ei varmaan olisi suostunut tällaiseen hölmöilyyn. Pari nukkuu yöt puistossa, kerjää kadulla rahaa kitaransoitolla ja kun Pogo marssii yllättäen kirkkoon sisään pitämään villiä saarnaa Jumalan välinpitämättömyydestä, Pogo viedään putkaan.

God is uptight, man!

Pian Pogo pääsee onneksi pois putkasta ja he lähtevät Suzyn kanssa taas kiertämään Lontoota. Pogo jää auton alle ja kualee, joten Suzy on taas yksin kylmässä maailmassa. Onneksi Fiona ja Lee ovat palanneet Lontooseen keikkareissulta, joten Suzy pääsee taas yöksi hotelliin nukkumaan bändin kanssa.

Jimi ui taas Suzyn liiveihin ja jostain syystä Suzy suostuu menemään tämän kanssa sänkyyn taas. Tässä on kai tarkoitus pohjustaa vähän sitä, miten Suzy oppii käyttämään seksuaalisuuttaan aseena häntä väheksyviä sovinistimiehiä vastaan, mutta Jimi on niin täysi mulkku, että on vaikea ymmärtää miksi Suzy alentuu tämän seuraan.

Seuraa lisää alastomuutta, karvaisia miehiä ja naisia sekä kiertue-elämää jossa nuoria naisia tulee ja menee bändiläisten sängyissä. Tätä moraalista pahennusta aiheuttavaa kuvastoa leikattiin ymmärtääksemme 11 minuuttia aikanaan leffan 86 minuutin kestosta, että leffalle saatiin brittiläi-

nen K-18-ikärajaa vastaava Rated X -ikäraja. Alastomuus ja seksi on aika kesyä tässä leffassa, joita voi verrata suomalaisiin 60-luvun uuden aallon mustavalkoisiin nuorisoelokuviin.

Ennemmin tai myöhemmin käy niin, että myös Lee (jota Lee Dorrian kuvailee kansivihkossa pilvessä olevaksi koirankeksiksi) iskee silmänsä Suzyyn ja he päätyvät sänkyyn. Fiona ei pidä tätä mitenkään hyvänä käänteenä ja käy Suzyn kimppuun bileissä. Seuraa catfight, ihmiskasa ja verinen nenä. Suzyn kantaa pois joku toinen nainen, joka Suzyn verisiä kasvoja puhdistaessaan alkaa lähentelemään tätä ja saamme elokuvaan mukaan myös lesbistä viihdettä. Suzy ei ole oikein mukana tässä, muttei pane vastaankaan, joten kohtaus ei ole varsinaisesti mitenkään kiihottava tai kiinnostava. Seuraavana aamuna Suzy menee hakemaan Fionan kanssa jakamastaan hotellihuoneesta meikkejään ja kun hän näkee vessan peilistä kylpyammeessa itsemurhaa yrittäneen Fionan makaamassa kylpyvedessä ranteet auki viillettyinä (mutta vielä hengissä ja tajuissaan), Suzy sulkee oven perästään ja jättää Fionan kuolemaan. Aika helvetin kylmää kyytiä siis, jos riidan aiheena on toisen boyfriend. Suzysta on tullut uusi bändäreiden kuningatar ja häntä ei paljoa kiinnosta kilpasisarien kohtalo. The End.

Leffan soundtrackilla on Forever Moren lisäksi musiikkia myös kulttibändi Comukselta (Youtuben Video Unboxer -sarjaa lainatakseni, UIJUIJUIJUI-

JUIJUI) ja Titus Groanilta, joka sekin on AK:n mukaan ihan oikeasti olemassa oleva bändi. Tämän DVD:n kansivihkossa on Lee Dorrianin (Cathedral) kirjoittama lyhyt essee Permissiven soundtrackista, joka on yksi syy miksi JK tilasi tämän elokuvan itselleen Englannista. Permissive on melko sekava leffa, jossa on tyylikeinoina tehty flashforward-leikkauksia avainkohtauksissa tuleviin tapahtumiin, joka ei kyllä mitenkään edistä leffan seuraamista. Lopputulos on vähän käppäinen leffa, jossa on paljon alastomuutta, muttei ole täysiverinen sexploitaatioelokuva.

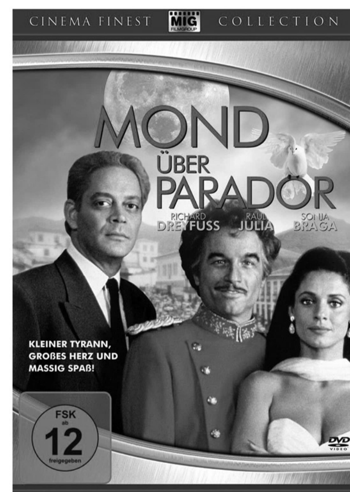
Exploitaatiota lantraamassa on vähän draamaa, jota on ängetty mukaan hämmentävin lopputuloksin. Elokuvan tärkein anti on 60-70-lukujen taitteen hippimuodin dokumentoinnin lisäksi erinäiset brittiläiset psykebändit, jotka esiintyvät elokuvassa tai niiden musiikkia kuullaan siinä. DVD:llä on extroina toinen musikaalinen hippileffa Bread, jota emme katsoneet tällä kertaa. Kansivihkossa puhutaan Future Sound Of Londonin koostamasta psykedeliakokoelmasta Comuksen uutena levynä. (Martti Servo & Napalm Death)

Kirjekavereita ja etsintäkuulutuksia

4815162342 Myykää mulle Jalavan Judge Dredd -albumit 10, 11, 18, 20 ja 21. T. nimim. JK. Ottakaa yhteys toimitukseen.

20120122 WANTED: Somebody to go back in time with me. This is not a joke. P.O.Box 322 Oakview CA, 93022. You'll get paid after we get back. Must bring your own weapons. Safety not guaranteed. I have only done this once before.

Moon Over Parador, USA 1988 (99 min)

Saksa-DVD: Mig-Film GmbH 2009

Ohjaaja: Paul Mazursky

Pääosat: Richard Dreyfuss, Raul Julia, Sonia Braga

Moon Over Parador eli *Kuu Paradorin yllä* on yksi suosikeistani Raul Julian uralla. Elokuva on etelä-amerikkalaiseen Paradorin banaanivaltioon sijoittuva satiiri, jossa latinodiktaattori Alfonse Simms kuolee yllättäen ja salaisen poliisin johtaja, vaalea arjalainen Roberto Straussmann (viittaus Argentiinan saksalaista alkuperää olevaan väestöön, jotka muuttivat maahan pian toisen maailmansodan jälkeen...) hankkii tilalle amerikkalaisen näyttelijän (Dreyfuss), ettei maa suistu sisällissotaan.

Dreyfussin näyttelemä Jack Noah kuvaa Paradorin pääkaupungissa amerikkalaista toimintaelokuvaa ja kun Paradorin diktaattori Simms tulee katsomaan kuvauksia, Noah ylipuhutaan esittämään tälle imitaationsa El Presidentestä. Presidentti pitää imitaatiosta ja kutsuu Noahin osallistumaan tulevan viikonlopun karnevaaleihin. Muu kuvausporukka palaa takaisin Yhdysvaltoihin ja Jack jää vielä pariksi päiväksi juhlimaan. Bileiden aikana Simmsin sydän pettää ja Straussmann saa idean.

Jack kaapataan kadulta salaisen poliisin toimesta ja viedään **Raul Julian** toimiston yhteydessä olevaan lihakylmiöön, jossa Simmsin ruumis roikkuu lehmänruhojen seassa kuin Rocky-elokuvassa konsanaan. Straussmann ei anna Noahille mahdollisuutta kieltäytyä ja Noahin ainoa toivo on leikkiä mukana. Noahille lyödään kouraan puoli tuntia aiemmin "tapaturmaisesti" menehtyneen teatterinäyttelijän meikkilaatikko ja käsketään ryhtyä toimeen. Eikä aikaakaan, kun diktaattorin

rakastajatar Madonna Mendez (Braga) palaa matkalta ja löytää vieraan ihmisen miehensä makuuhuoneesta. Mendez ei kuitenkaan kauaa sure Simmsiä ja päättää lähteä juoneen mukaan.

Straussmannin suunnitelmana on pitää Noah presidentin roolissa siihen asti, että kommunistikapinalliset on voitettu ja täysipainoisen sisällissodan uhka on ohi. "Simms" pitää puheita televisiossa yms. presidentillistä, eikä kansa huomaa mitään erikoista. Ilmeisesti Paradorissa ei ole yhtään Jäniksen vuosi -kirjasta tuttua tutkijaa, joka mittailisi valokuvista presidentin kallonmuotoa. Aikaa kuluu ja Noah uskaltautuu Madonnan avustuksella mm. esittämään, että on ryhtynyt kuntoilemaan kansakunnan edun vuoksi (ettei joutuisi enää pitämään tekoläskiä vyötäröllään esittäessään presidenttiä).

Straussmann alkaa pikku hiljaa epäilemään, ettei hänellä ole enää kaikki langat käsissä ja tämä uhkailee Noahia. Madonna ja Noah alkavat olla aika rakastuneita, mutta molemmat tietävät, ettei Noahin ole enää turvallista olla Paradorissa.

Kun on kulunut vuosi edellisistä karnevaaleista, amerikkalainen elokuvayhtiö palaa maahan kuvaamaan uutta toimintapläjäystä ja Noah pystyy erikoistehoste-experttiystävänsä avulla lavastamaan oman kuolemansa (F/X-elokuvien malliin). Straussmann saa attentaattia seuraavissa väkivaltaisuuksissa surmansa. Simmsin oikea ruumis otetaan pakkasesta esille ja laitetaan mausoleumiin kaiken kansan ihmeteltäväksi kuin Leninin raato konsanaan. Madonna Mendez nousee maan uudeksi johtajaksi ja hän alkaa välittömästi vapauttamaan maan poliittista järjestelmää diktatuurin syvimmästä suosta demokraattisempaan suuntaan. Jack Noah palaa Yhdysvaltoihin ja jatkaa uraansa näyttelijänä.

Moon Over Parador on ollut yksi suosikkielokuvistani siitä lähtien, kun sain sen keltakantisen Esselten vuokravideoversion veljeltäni lahjaksi 12-vuotiaana. Tämän elokuvan **Sonia Braga**, Elviran **Cassandra Peterson** ja Conanin **Grace Jones** jättivät minuun lähtemättömän vaikutuksen murrosikäisenä poikana. Raul Julian rooli salaisen poliisin pomona on loistava ja ehdottomasti parhaasta päästä miehen uralla Addams Familyn ja Street Fighterin ohella. **Richard Dreyfuss** on takuuhyvä pääosan esittäjä ja minun onkin vaikea ymmärtää, miten tämä leffa on jäänyt niin pienelle huomiolle.

Elokuvassa on myös **Mel Brooks**-henkisiä vitsejä. Esimerkiksi Simms on presidentinvaaleissa maan molempien puolueiden (Siniset ja Valkoiset) ainoa ehdokas ja kaksi sotilasta puhuu vaalijulisteiden edessä keskenään: "Taidan äänestää sinisiä." "Äänestä mitä haluat, tämä on vapaa diktatuuri."

Vaikka maailmassa ei olekaan enää vuonna 2019 korruptoituneita populisti-itsevaltiaita maissa kuten Turkki, Brasilia, Tsekki, Romania, USA, Venäjä, Kiina, Iso-Britannia tai Valkovenäjä, on elokuva silti ihmeen ajankohtaisen tuntuinen. (np. miksi minua huimaa.mp3)

A 7-year old boy had 526 teeth removed from his mouth

Romanian court tells man he is not alive

C-kasetteja ei enää juuri valmisteta

Man wins thousands in compensation after magic fails to bring his estranged wife back

Spiraling Out Of Control: This Man Spends 90 Minutes A Day Online

Poliisille tultiin myymään huumeita Helsingin keskustassa

Kurt Cobain's Suicide Note Has Become a T-Shirt

Bolsonaro Fires Head of Agency Tracking Amazon Deforestation in Brazil

Kolmas joukkoampuminen Yhdysvalloissa alle vuorokaudessa: Seitsemän haavoittui Chicagossa

Student Shared Cookies Made with Her Grandparent's Ashes

Ruutiukot piipahtivat Salossa

Influencer offers used bath water to 'thirsty' fans and sells out

onko soijasota johtamassa lihasotaan

Failed Texas Bill Would Have Made Death Penalty Possible in Abortion Cases

Trump sends envoy for hostage affairs to Sweden 'on a mission' to bring back A$AP Rocky

New York woman drowns in stand-up paddleboard yoga class accident

APPLE IS QUIETLY GIVING PEOPLE 'TRUST SCORES' BASED ON THEIR IPHONE DATA

A police force paints a cell pink to make it less threatening for any children who have to use it

Texas Might Have Accidentally Decriminalized Marijuana

Military manufacturer swamped by bulletproof backpack orders as US school year begins

Russian agents have been pretending to be furries on Tumblr

On taas perseiden aika – ensi yönä kannattaa pitää silmät auki

Guy with TV on head leaves old TVs on front porches of homes

Rammsteinin rivo show: Laulaja masturboi ja puhui suomea

Junasta myöhästynyt päihtynyt mies yritti viedä veturin Kontiomäessä

Poliisi täsmentää tiedotteessaan, että "ilmoittaja kertoi olevansa selvinpäin".

Kaikki eivät Rammsteinin menosta perustaneet, näin konserttia kommentoi Tamperelaisen lukija – "Se ei ollut musiikkia vaan melusaasteaivopesua"

itsensäpaljastelija iski kaupan munahyllyllä

Jackie Chan and Tony Leung Voice Opposition to Hong Kong Pro-Democracy Protests

Farmers jailed in Australia for smuggling Danish pig semen in shampoo bottles

Facebook kuunteli ja kirjoitti ylös käyttäjien äänipuheluita

Terrorist Who Allegedly Killed 51 People in New Zealand Gets Letter Published to 4Chan From Jail

Moni saa rahaa siitä, kun pelaa uhkapeliä

Commenters on 4Chan initially doubted the letter's authenticity, saying "it looks like it was written by a preschooler." But prison officials in New Zealand have confirmed that the letter is real.

Drinking bleach will not cure cancer or autism, FDA warns

Trump has asked aides if it's possible to buy Greenland, sources say

Facial-Recognition Software Mistook One in Five California Lawmakers for Convicts

Metsästys siirtyy entistä enemmän mobiiliin

Suomessa saa taas pian ampua

– Kyseiset animet ovat lisänneet myös nuorempien kiinnostusta talvisotaa kohtaan, kertoo Kokko.

nyt testataan, voisiko tulevaisuudessa maksaa näyttämällä kortin sijaan verisuonia

Suihkussa käyviä ulkomaalaisia valvotaan kameralla: "Tarkoitus ei ole tietenkään tirkistellä"

Mikko Alatalo laulaa

"Ihmisten sietokyky alkaa ylittyä"

Tutkimuksessa tarkastetuista huumepakkauksista osa ei sisältänyt huumeita ollenkaan

BISHOP CALLS INSTALLING MINIATURE GOLF COURSE IN ONE OF ENGLAND'S OLDEST CATHEDRALS 'A REALLY SERIOUS MISTAKE'

varusmies ampui itseään rynnäkkökiväärillä jalkaan

Oikaisu

Toisin kuin Nytissä 14.6. kerrottiin, **Terveet kädet** -yhtyeen punkklassikossa *Pissaa ja paskaa* lauletaan *aina kun rakastun, suutelet persettäni, nielet kuseni*, ei *suutelen persettäni, nielen kuseni.*

Pökäle paljastaa kaupunkilaisten eksoottisen mieltymyksen

Örinä, veri ja vessaharjat

Brexit-tilanne edelleen epäselvä

Brazil's Bolsonaro to stop using France's Bic pens amid spat

'Huge drugs bust' turns out to be vegan cake mix

"Luottamus on menetetty"

Lipputangosta varastettu Pride-lippu löytyi poltettuna Kouvolasta

Woman Falls 80 Feet From Balcony While Attempting Yoga Pose

Former Marine said he'd 'slaughter' antifa. The FBI, using Oregon's new red flag law, took his guns away

Why We Should Stop Fetishizing Privacy

Big tech companies create jobs, encourage innovation and provide valuable services free. Why would we want to break them up?

ORANGE GOBLIN Drummer Denied Entry To U.S. Due To Visa Issues

Wow! When This Woman Couldn't Afford Her Insulin, Her Whole Town Chipped in for Her Funeral

Orange Goblin say in a statement: "This extra info required was 15 years international travel history – every single Orange Goblin show outside the UK plus every single personal and family holiday Chris has taken, 15 years address history, 15 years employment history, all the names and birthdays of his entire family, every phone number and email address he's used in the last 15 years and all his social media info.

I saw a bus without an ad

Deputy: Strip Search Finds Crack Between Buttocks

Kauppoja hierottiin uskonnollisiin ympäristöihin sijoittuneissa myyntinäyttelyissä

Ristiriitaista toimintaa

BRAZIL'S FORMER PRESIDENT SAYS BOLSONARO IS IDEOLOGICALLY GUIDED BY A FLAT-EARTHER: 'THERE IS STUPIDITY AT A HIGH LEVEL GOVERNING OUR COUNTRY'

tuho oli täydellinen

Death Row Records Was Purchased And Is Now Owned By Hasbro Toy Company

WOLFEN

(USA 1981, 114 min)

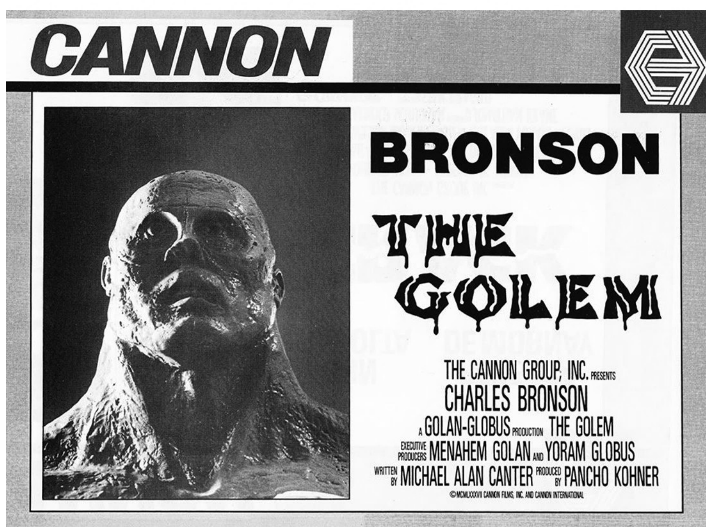
Blu-ray: Warner Archive Collection, USA 2015

Ohjaaja: Michael Wadleigh

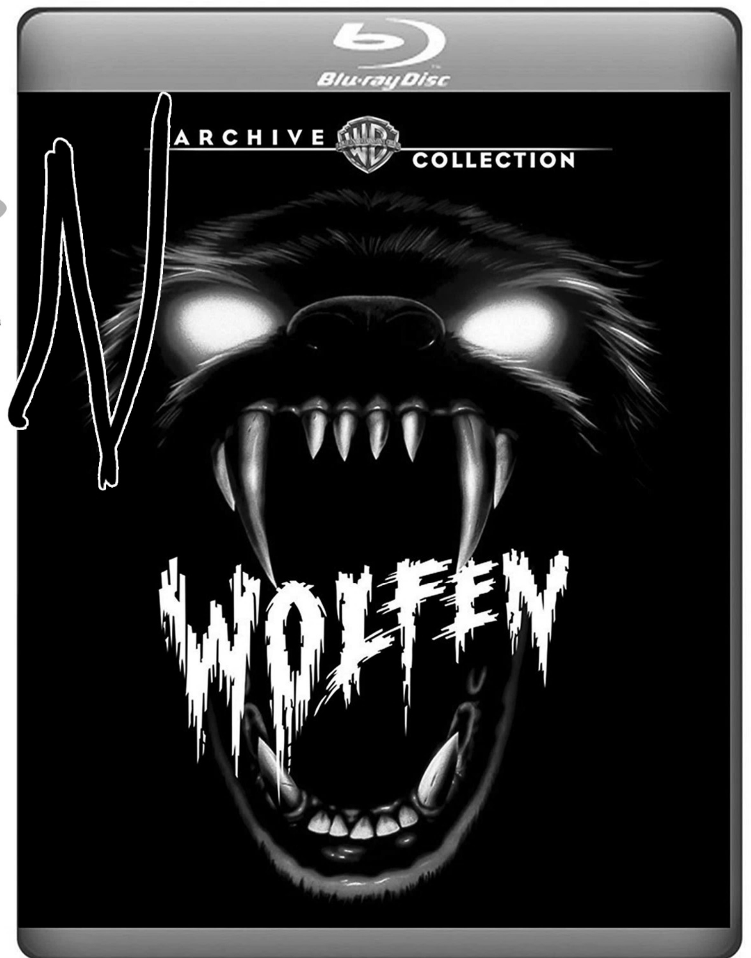
Pääosat: Albert Finney, Gregory Hines, Edward James Olmos, Diane Venora

Kun **Wolfen** esitettiin Suomen televisiossa syksyllä 1990, olin tietenkin heti kärppänä nauhoittamassa sen videolle. Alkaakin olla ainakin 20 vuotta aikaa siitä, kun olen viimeksi katsonut tämän elokuvan, varmaan juurikin samaiselta kasetilta viimeksi. Nyt hankin tämän Blu-rayn Jenkkilästä ja sen kunniaksi voikin kirjoittaa elokuvasta arvion.

Olin jostain saanut päähäni, että tässä 1980-luvun alun ihmissusielokuvassa esiintyisi pääosassa **Charles Bronson**. Ehkä sekoitan tämän Bronsonin The Golem -elokuvaan.

Wolfenissa nähdään lukuisia otoksia suden näkökantilta ja ne on kuvattu oudon värisinä ja korkeakontrastisina samoin kuin Predator-elokuvassa muutamaa vuotta myöhemmin. En tähän arvioon nyt suotta laita screenshoteja näistä suden Evil Dead -näkökantista, koska ne eivät pääse oikeuksiinsa mustavalkoisina.

Wolfenissa New Yorkia terrorisoi ihmissusi, jonka perässä **Albert Finneyn** esittämä etsivä Dewey on, apunaan **Gregory Hinesin** esittämä kuolinsyytutkija Whittington. Muissa rooleissa vilahtaa (viuhahtaa) myös viiksetön **Edward James Olmos**. Elokuvan alussa seuraamme jonkun upporikkaan pariskunnan limusiiniajelua kaupungin yössä ja kun he pysähtyvät puistoon käyttämään koiraa asioilla, ihmissusi vaanii heitä aidan takaa. Tapettuaan ensin limusiinia kuljettaneen henkivartijan, ihmispeto vie myös porvareiden hengen.

NYPD:n etsivä Dewey saa jutun hoitaakseen ja tutkii rikospaikkaa Whittingtonin kanssa. Tämän jälkeen siirrymme ruumishuoneelle, jossa Dewey syö tyytyväisenä munkkia odottaessaan tuloksia. Wolfen näyttää kuolinsyytutkijan työn arkisena ja ei yritä shokeerata katsojaa lähikuvilla auki leikatuista ruumiista. Taustalla kuuluu, kun sähkösaha leikkaa kalloa ja sisäelimet läpsähtävät vaa'alle punnittavaksi, mutta tämä on vain osa arkea täällä. Pöydillä makaavat raadot ovat lihaa ja kudosta, eivät enää ihmisiä. Whittington näyttää Deweylle ruumiista otettuja röntgenkuvia ja selittää tälle miten poikkeuksellista on, ettei haavoista löydy yhtään jäämiä metallista. Aivan kuin ne olisi tehty paljain käsin.

Poliisit ovat saaneet selville, että ökypariskunnan kuljettaja oli haitilainen, joten he ovat loogisesti

ottaneet yhdeksi johtolangaksi voodoon. Tämä aiheuttaa etsivä Deweyssa samaa silmienpyörittelyä kuin teissäkin, hyvät lukijat. Polisin tutkimusta avustava kriminaalipsykologi Rebecca Neff (Venora) epäilee tekoa poliittisesti motivoituneeksi, eikä pidä uhrien silpomista mitenkään poissuljettuna länsimaisen poliittisen terrorismin toimintatavoista. Sopivasti uhripariskunnan sukulaisnainen sopii tähän kuvaukseen, sillä tämä on sodanvastaisen Weather Underground -vasemmistojärjestön jäsen. Tällä välin ihmissusi ottaa hampaisiinsa kodittoman miehen, jonka ruho levitellään pitkin purkutyömaata leffan alussa kuolleen Van der Veer -porvaripariskunnan omistamassa korttelissa.

Paluu Tulevaisuuteen -elokuvien rehtorin roolista tuttu **James Tolkan** käy tekemässä pienen roolin ruumishuoneen tutkijana, joka on löytänyt ruumiista karvoja, joita poliisi yrittää tunnistaa. Dewey ja Neff menevät tutkimaan toista rikospaikkaa purkutyömaalle ja kuulevat puoliksi puretusta tai palaneesta kirkosta vauvan itkua, jota he menevät tutkimaan. Ihmissusi tarkkailee tutkijoita varjoista, mutta Dewey luottaa vaistoihinsa ja lähtee takaisin ulos Neffin kanssa. Tällä kertaa kumpikaan ei päädy suden suuhun.

Eläintarhan biologi Ferguson (**Tom Noonan**) tunnistaa molempien rikospaikkojen luota löytyneet karvat sudenkarvoiksi, joita ei kuitenkaan saa sovitettua mihinkään suden n. 40 alalajista. Biologi vertaa USA:n itärannikolta tyystin sukupuuttoon tapettua sutta Amerikan intiaaneihin, joka saa etsivän harmaat aivosolut liikkeelle. Dewey kiipeää New Yorkin kuuluisan Manhattan-riippusillan huipulle juttelemaan Eddien (Olmos) kanssa, koska tämä on ns. "poliisin vanha tuttu" ja alkuperäiskansojen edustajana ilmeisesti jotenkin epäilyttävä. Asiaa ei auta, että Eddie on ollut toisella rikospaikalla, purkutyömaalla, töissä hiljattain.

Eddie leuhkii Deweylle olevansa muodonmuuttaja ja Dewey alkaa ehkä vähän uskoa enemmän ihmissusiteoriaansa. Dewey varjostaa Eddietä baari-illan jälkeen rannalle, jossa Eddie riisuuntuu alasti ja juoksentelee ulvoen ees taas hiekalla. Näemme Edward James Olmosin koko komeudessaan eli ns. mulkkusillaan. Eddie yhyttää häntä varjostavan Deweyn ja ajaa tämän rannalta aaltoihin muristen kuin vaahtosuinen eläin. Tämä on kuitenkin vain käytännön pila ja Eddie pilkkaa Deweyn taikauskoa.

Samaan aikaan toisaalla ihmissusi luikahtaa eläintarhaan ja mahdollisesti tappaa biologi Fergusonin. Etsivä Dewey on pitänyt vahtia psykologi Neffin asunnon ulkopuolella ja nähtyään (unessa) susia varjoissa, hän ryntää asuntoon tarkistamaan ettei Neffille ole käynyt kuinkaan. Neff lohduttelee huolissaan olevaa Deweya ja ohjelmassa seuraa eroottisen sensuellia panemista ja hässimistä. Seuraavana aamuna tutkijat menevät kysymään lisätietoja Fergusonilta, joka on kuitenkin kadonnut kuin tuhka tuuleen. Dewey ja kuolinsyytutkija Whittington menevät purkutyömaalle kiikarikiväärien kanssa väijyksiin. Jos susi vaikka palaisi apajille. Samaan aikaan kun metsästäjät vaanivat sutta, susi vaanii metsästäjiä. Whittington päätyy hukan suuhun, mutta Dewey pääsee parilla naarmulla päivitettynä pakoon.

Dewey menee naama verille raavittuna takaisin Eddien kantabaariin ja tämä kertoo Deweylle siitä, miten muinoin susien henget ja intiaanit metsästivät yhdessä Amerikan mantereen alavilla mailla. Kun valkoiset eurooppalaiset ajoivat intiaaniheimot mailtaan, sudet

Facebook epäilyttää Pauliina Seppälää.

siirtyivät kaupunkien laidoille ja viemäreihin metsästämään ihmisiä, jotka tunkeutuvat näiden reviirille, sekä elämään kaupunkien jätteillä. Dewey tulee siihen tulokseen, että sudet ovat suivaantuneet siitä, että niiden metsästysmaille on tuppautunut kiinteistöpohatta Van der Veer ja että ainoa keino saada verenvuodatus päättymään on jotenkin kommunikoida susille, ettei kiinteistöäpärän suunnitelmaa tulla toteuttamaan enää tämän kuoltua.

Kun sudet hyökkäävät poliisien kimppuun yöllä, tähän kommunikointiin tulee oivallinen tilaisuus. Harmi vaan, että **James Hornerin** dramaattiset musiikit ovat tässä väijytyskohtauksessa käytännössä täysin samat kuin Star Trek II: The Wrath of Khanissa, jonka musiikit ovat myös Hornerin käsialaa. Yritän mielessäni kuvitella alastoman Edward James Olmosin tilalle Khania näyttelevän **Ricardo Montalbánin**.

Dewey saa houkuteltua sudet peräänsä ja hän juoksee Van der Veerin toimistoon, jossa olevan uudisrakennusten pienoismallin tuhoaminen susien edessä saa henkimaailman hurtat ymmärtämään, mitä Dewey yrittää niille kertoa. Sudet katoavat yöhön ja vaara on ohi. Dewey syyttää veriteoista raportissaan terroristeja ja hutera aselepo ihmisen ja aavesusien välillä on taas voimassa. Suurkaupunki on yksi metsä lisää, jossa susi vaanii saalistaan.

Tämä elokuva on loistava ihmissusikauhun ja 80-luvun alun poliisijännärin yhdistelmä. Wolfenissa on paljon samaa fiilistä mm. Hopealuoti- ja Howling-elokuvien kanssa. Tästä saisi myös hyvän double featuren An American Werewolf In Londonin tai Ginger Snapsin kanssa.

Suosittelen Wolfenia kaikille, jotka harrastavat ihmisusielokuvia tai rujoja poliisielokuvia 70/80-lukujen taitteesta. Wrath of Khania suosittelen aivan kaikille.

DVD-julkaisuiden leikkauksia ja teknisiä eroja vertailevan *dvdcompare.netin* mukaan tästä versiosta puuttuu **Tom Waitsin** cameokohtaus, jossa tämä esittää jonkun kuppilan pianoa soittavaa omistajaa. Vaikka tiesin tästä puutteesta etukäteen, en huomannut kaivata sitä elokuvasta katsomisen aikana. (Plenty of bees)

Dark Dungeons: The Movie, USA 2014 (40 min)

Ohjaus: L. Gabriel Gonda

Pääosat: Alyssa Kay, Anastasia Higham, Tracy Hyland, Jonathan Crimeni

"*Two college students are seduced into the evil cult of role playing games.*"

Dark Dungeons perustuu Chick-traktaattiin, eli juuri niihin helluntaiseurakunnan kaheleiden jakamiin sarjakuviin, joita perheen teini kantaa kotiin oltuaan iltaa viettämässä Jämsän keskustassa. Elokuvan kantavana ideana on silleen vähän sarkastisesti ottaa täysin tosissaan kaikki maailmanloppulahkolaisten käännytyssarjakuvissa tapahtuva ja lopputulos on melko nerokas elokuva roolipelien vaaroista. Elokuva lähtee heti kättelyssä täysiä eteenpäin: pentagrammin äärellä seisovat mustakaapuiset ihmiset kertaavat, miten ovat kukin osallaan edistäneet pahuuden voimien leviämistä yhteiskunnassa.

Astrologia ja tarot-kortit houkuttelevat nuoria pahuuden voimien ulottuville, maailmanpolitiikka marssi yhtä koko maailmaa hallitsevaa johtoa kohti ja tänä vuonna on eniten koskaan ihmisiä, jotka ovat päättäneet ryhtyä homoseksuaaleksi!

Itse ydin tässä pahuudessa on tietenkin roolipelit, joiden suosiota ei voi pysäyttää. Enää vain pari sielua lisää, niin pimeyden mahti on täysin pysäyttämätön. Alkutekstien aikaan näemme roolipelinoppia verilammikossa, New World Order -symboliikkaa ja… ja… opiskelijoita! Noita pahuuden sanansaattajia.

Ystävykset Marcie (Higham) ja Debbie (Kay) ovat uusia yliopisto-opiskelijoita, jotka ovat kämppisten lisäksi myös yhdessä uskossa. Nuoret naiset haaveilevat jo kaikista niistä opiskelijatovereista, jotka he voivat käännyttää kristinuskoon. Uusien

opiskelijoiden orientaatiotilaisuudessa esitellään eri tapoja viettää opiskelijaporukassa vapaa-aikaa. Tietokonekerho ei kuitenkaan paljoa enää kiinnosta, kun ohi kävelee koulun ellei koko kaupungin kovimmat kundit ja cooleimmat gimmat: roolipelikerho.

Jalkapallojoukkueen korsto harmittelee, että he ovat yrittäneet päästä ropeltajista eroon jo vuosia, mutta nämä ovat vain aivan liian suosittuja opiskelijoiden keskuudessa. Parempi, etteivät tytöt edes harkitse roolipelaamista - vielä kukaan sitä kokeillut ei ole välttynyt ikuiselta addiktiolta!

Marcie ja Debbie päättävät osallistua opiskelijabileisiin voidakseen paremmin levittää Raamatun ilosanomaa opiskelutovereilleen. Tässä kohtaa tulee myös lempikohtaukseni elokuvassa: Marcie ja Debbie tsemppaavat toisiaan bileisiin mennessään ja Debbie naureskelee, että mitä he sitten tekisivät kahdestaan lauantai-iltana... yhdessä... opiskelijasolussaan... Marcie puree huultaan ja huokaa "niin...". Katsoja arvelee ehkä aivan oikein Marcien olevan ujosti lesbistinen.

Opiskelijakunnan tiloissa on täydet teknobakkanaalit menossa. Mimmit ottavat vähän kuppia, rentoutuvat ja tanssivat. Eihän tämä niin pahaa ole lopulta. Pian bileiden MC Nitro (Crimeni) hyppää pöydälle ja julistaa, että juhlakansa ei ole nähnyt vielä mitään, sillä kohta on aika pelata roolipelejä! Yleisö mylvii hurraata ja sielunpaimenet katsovat epävarmasti ympärilleen.

Pian neljä kohtalokasta goottia istuu pöydän ääreen pelaamaan Dungeons & Dragonsia ja tyttöjen luo marsii yleisön läpi kohtalokkaaksi femme fataleksi pukeutunut vamppi rouva Frost (Hyland), joka flirttailee bambisilmäisen Debbien kanssa. Marcie ja Debbie yllytetään osallistumaan peliin ja heille annetaan uudet henkilöllisyydet, joilla on maagisia voimia.

NWO eli New Word Order. Jos Lempäälässä jotain riittää, niin Grey Park -faneja.

Seuraa jännitysnäytelmä, jossa nopat pyörivät pöydällä, tinafiguureita liikutellaan pienoismallin käytävillä ja häviäjät lähtevät pelistä ovet paukkuen. Yksi kerrallaan roolihahmot menettävät pelissä henkensä DM Frostin johtaessa peliä, kunnes jäljellä on vain Debbie ja Marcie. He tuhoavat vihollisensa säälittä ja voittavat pelin. Yleisö puhkeaa suosionosoituksiin, sillä tällaista roolipelaamista ei ole nähty näillä main miesmuistiin. Samaan aikaan pahan temppelissä mustakaapuiset miehet naureskelevat, miten nuoret naiset on näin opetettu käyttämään taikavoimia ja ajattelemaan, että sääli on heikoille. Vain pöytäroolipeleillä on tällainen voima ihmissielun yllä. On ok varastaa pelissä, koska se ei ole totta, eikö niin? Kymmenen käskyä? Pyh! Tytöt ovat täysin fantasiaroolipelin absoluuttisen pahuuden pauloissa. Pian heidän arvosanansa alkavat kärsiä roolipelin viekoittelevan lumon viedessä aikaa opiskelulta. Tilanne menee lopult niin pahaksi, että yksi professoreista puuttuu asiaan ja puhuu Debbielle roolipelien vaaroista, ennen kuin on liian myöhäistä. Osa proffan repliikeistä on muuten about suoraan 80-luvun satanic panic -ajan leffasta Mazes & Monsters, jossa larppaaminen ajaa **Tom Hanksin** esittämän pojan murhaan ja hulluuteen.

Mutta kun rva Frost ilmoittaa Debbien velhon päässeen tasolle 8, Debbien kouluhuolet unohtu-

vat. On tullut aika opettaa Debbielle oikeaa magiaa, Noitapiiri-elokuvan malliin. Debbie vihitään pentagrammin päällä noituuteen ja Dianan temppelin jäseneksi. Yksi loitsu myöhemmin ja Debbie saa täyden kympin kokeesta. Debbie on tohkeissaan uusista taikavoimistaan, mutta tämä ei ole rouva Frostin mukaan vielä mitään. Myös Marcie haluaisi taikavoimia ja noitapiirin jäseneksi, mutta hän ei ole vielä valmis tähän.

Rouva Frost kuuntelee nuorten noitien toiveet jostain kovemmasta, hardcoremmasta ja vie heidät pahuuden mustaan kitaan, larppaamisen pariin. Larppaaminen on kokemus vailla vertaa ja tärkeintä on aina, tarkoitan AINA, pysyä roolissa. Jos kuolee pelissä, kuolee oikeasti. Rouva Frost antaa Debbielle ja Marcielle hullun arabin Abdul Alhazredin kirjoittaman kirjan, Necronomiconin - kuolleiden kirjan. Onneksi Marcie on opiskellut arabiaa voidakseen käännyttää muslimeita, jotka eivät tiedä palvovansa Abrahamin jumalan sijaan kuujumalaa, demiurgia. Marcie lukee kirjasta ääneen pätkän, joka kääntyy kutakuinkin näin: "Se kuollut ei oo, mi voi iäti maata, aikojen myötä voi kuolokin laata". Jossain kaukaisuudessa suuri jumala Cthulhu nousee merestä.

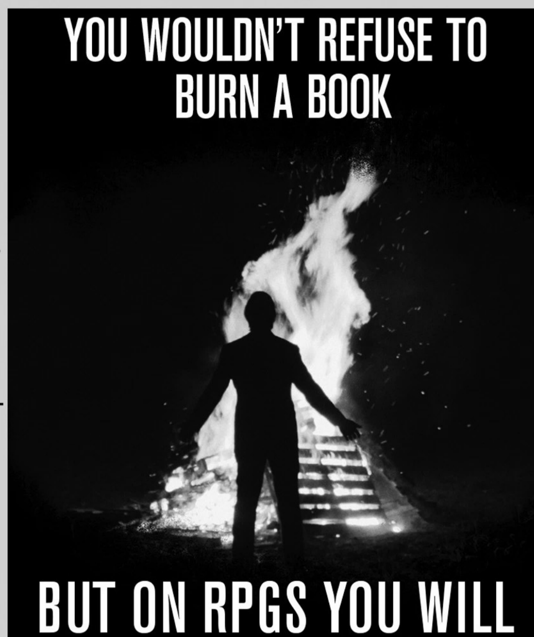

Marcien kimppuun käy yllättäen barbaari (Nitro), mutta koska Debbie on pelissä toisen vihollisen kanssa kaksintaistelussa, hän ei voi sääntöjen mukaan auttaa Marcieta. Pian Debbie pääsee kuitenkin apuun ja hän auttaa Marcien barbaarin kynsistä pakoon. Tytöt yrittävät poistua pelistä, mutta Marcie laukaisee ansan, joka tappaa tämän seitsemännen tason varkaan. Ja kuten tiedämme, jos kuolee pelissä, kuolee oikeasti. Pelinjohtaja Frostin tavoitteena on ajaa Marcie itsemurhaan uhrina Cthulhulle. Marcie kokee, että hänellä ei ole muuta vaihtoehtoa enää kuin itsemurha ja hirttäytyy hänen ja Debbien huoneeseen. Cthulhun veriuhri on annettu.

Debbie purkaa sydäntään rva Frostille, jota ei yhden tytön kuolema kiinnosta alkuunkaan. Frost mainitsee ohimennen Marcien roolista Cthulhun kutsumisessa maan päälle ja Debbie ihmettelee, että eikö Cthulhu ja Necronomicon muka ole pelkkää satua? Ehei, tyttö hyvä. Cthulhu on täyttä totta. Kuudennen Tunnin kappaletta "Taikauskon renesanssi" lainatakseni: Kaikki on totta, kaikki on valhetta.

Debbie päättää, että nyt saa riittää ja hän uhoaa menevänsä campuksen alla kulkeviin huoltotunneleihin lukemaan loitsun, joka tuhoaa roolipelaajat kertaheitolla. Frost antaa Debbien mennä, koska tämäkin on osa heidän pimeää suunnitelmaansa. Debbie ei voi mitenkään enää voittaa. Hän sonnustautuu silti haarniskaansa ja astuu viemäreiden pimeyteen. Vastassa on kaikenlaista vampyyrilepakkoa, malebolgiaa, ilkipulkiaa ja muita demoneita.

Lopulta Debbie rukoilee apua Jumalalta ja taivaasta paistava kirkkaanvalkoinen valo pyyhkii pahan voimat maan päältä. Jeesus on taivaallisen sotakoneiston tykistöpatteri, joka murskaa kaiken tieltään. Debbie kantaa roolipeliromppeensa, rock-levyt, Tolkienin kirjat ja muut saatanalliset esineet kokkoon ja polttaa ne tuhkaksi. Cthulhu palaa aaltojen alle ja pahan linnoitus räjähtää. Loppu hyvin, kaikki hyvin. Kirjarovion valossa on hyvä rukoilla. Vain Raamattu voi opastaa ihmistä modernissa yhteiskunnassa.

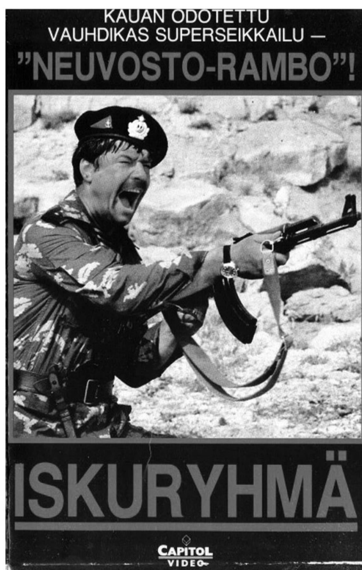
Dark Dungeonsin satiiri on samanlaista kuin Starship Troopersissa. On varmaan periaatteessa mahdollista katsoa kumpaakin elokuvaa huomaamatta niiden tekevän pilkkaa kaikesta tapahtuvasta, mutta jos omaa minkäänlaista medialukutaitoa, tämä on hulvattoman hauska komedia. Loitsuja luetaan mm. Sormusten Herran haltiakielellä, klingoniksi ja Harry Potterin käärmekielellä.

Ostin oman digitaalisen kappaleeni elokuvasta GOG.comista DRM-vapaana videotiedostona 3 eurolla tuoreeltaan vuonna 2014, mutta sieltä sitä ei enää näytä saavan. GOG on kuitenkin loistava DRM-vapaa pelikauppa, ostakaa sieltä digitaaliset pelut ja lamut ennemmin kuin Steamista. Onneksi elokuvan voi edelleen ostaa 5 dollarilla tuotantoyhtiön digitaalisesta videokaupasta osoitteesta: **http://www.darkdungeonsthemovie.com**.
(Elämä on murheen laakso)

Iskuryhmä (Одиночное плавание), Neuvostoliitto 1985 (93 min)

Ohjaaja: Mikhail Tumanishvili

Pääosat: Mikhail Nozhkin, Aleksandr Fatyushin, Sergei Nasibov, Nartai Begalin, Vitali Zikora

Illan erikoislähetyksessä katsomme neuvostoliittolaisen toimintaelokuvan, jonka suomalaisen vuokravideoversion olen heittänyt joskus roskikseen olohuonetta siivotessani. Tämän elokuvan lataaminen venäläiseltä torrent-sivulta ja netistä löytyneen englanninkielisen tesktitystiedoston muuntaminen sellaiseen muotoon, jota videonkatselulaitteistoni myös tukee oli sellaisen työn takana, että olisi ehkä ollut sittenkin parempi vaan säästää se VHS (ja itse videonauhuri) vielä vähän aikaa.

Vaikka Neuvostoliitossa ja sen alusmaissa tehtiin paljon scifiä, muu genre-elokuva jäi siellä vähemmälle huomiolle. Yksi harvoista puhdasverisistä toimintaelokuvista on Mikhail Tumanishvilin ohjaama **Iskuryhmä**. Elokuva on melko suoraan kääntäen verrannollinen aikakauden amerikkalaisiin elokuviin: hullu amerikkalainen fasistikapitalisti aikoo räjäyttää neuvostoliittolaisen matkustaja-aluksen käynnistääkseen kolmannen maailmansodan Yhdysvaltojen ja Neukkulan välille. Yksinäinen Neuvostoliiton laivaston joukkue on ainoa asia, joka voi estää sikafasistien suunnitelman ydintuhon aikaansaamiseksi.

Elokuva alkaa lainauksella USA:n turvallisuusneuvoston ohjeistuksesta salaisten sotilasoperaatioiden tekemisestä vihollisvaltioiden alueilla. Seuraavaksi saamme seurata, miten amerikkalainen tv-kuvausryhmä kuvaa amerikkalaisen laivastoaluksen kyydissä lähistöllä olevia Neuvostoliiton aluksia. TV-ohjelman juontaja puhuu englanniksi, tämän päälle puhuu venäjänkielinen kertojaääni ja kaiken alla pyörii englanninkielinen tekstitys. Minun on vaikea seurata elokuvaa ja toivon, että pian päästään täysin venäjänkieliseen osaan elokuvasta.

Amerikkalainen toimittaja puhuu yleisölle mahdollisuudesta, että USA ja Neuvostoliitto jonain päivänä istuvat saman pöydän ääreen sopimaan rauhasta. Eipä tiennyt ukko, kuinka pian aseiden kilpavarustelu loppuisi koko Neuvostoliiton olemassaolon myötä. Seuraavaksi näemme, miten valkoiseen pukuun pukeutunut mies kävelee yksityislentokoneesta alas ja ajaa mustan Mersun kyydissä sikaria järsiviä pukuherroja erään salaisen sotilasoperaation tiimoilta. Samaan aikaan toisaalla anhat ukot golffaavat ja puhuvat keskenään keinoista, joilla Neuvosto-Venäjän saisi yllytettyä sotaan, että saataisiin bisneksiin vähän vauhtia. Miehet päättävät drinkkien äärellä, että paras keino on paukauttaa taivaan tuuliin USA:n nimissä venäläinen matkustaja-alus, se ei taatusti jätä ketään kylmäksi.

Neuvostoliiton ohjusjärjestelmiä pidetään niin alkeellisina, että vain muutama miljoona ihmistä kuolisi ydinsodassa "meidän" puolella, ei tunnu missään. Not great, not terrible. Elokuvassa aiemmin näkynyt valkopukuinen mies, Hessalt, saapuu Aasiaan ja saa välittömästi flashbackeja Vietnamin sotaan, parhaaseen Rambo-tyyliin. Edes puolialastomat sambatanssijat eivät saa miestä heräämään traumaperäisestä ahdistuksestaan. Hessalt palkkaa maailman venäläisimmän näköisen amerikkalaisen palkkasotilaan mukaan tiimiin ja elokuvan juoni pääsee käyntiin.

Kun aamu sarastaa Neuvostoliiton aluevesillä, yksinään merellä oleva laivaston alus on saanut tehtävänsä päätökseen ja lähtee takaisin kohtaamaan laivaston muut alukset. Venäläiset merimiehet puhuvat siitä, mitä tekevät kun pääsevät takaisin maihin ja kalastavat laidan yli. Amerikkalainen hippipariskunta veneilee auringon paisteessa Amerikan lipun väreihin pukeutuneina, autuaan tietämättöminä siitä, että samaan aikaan jossain bunkkerissa Hessalt laskee ohjuksen lähtölaskentaa alas päin aikeenaan ampua ohjus matkustaja-aluksen kyljestä läpi. Ohjus laukaistaan ja se osuu matkustajalaivan sijasta amerikkalaisen pariskunnan veneeseen, voi ei. Pariskunta paiskautuu räjähdyksessä mereen, pelastautuu kumiveneeseen ja lähtee soutamaan maihin. Hessalt ei tiedä satelliitin tiedoista mihin ohjus on osunut, he tietävät vain sössineensä tehtävän, koska kohde (matkustaja-alus) liikkuu edelleen samaan

suuntaan ja samalla nopeudella kuin ennenkin.

Neuvostoliiton sotilassatelliitti on havainnut ohjuksen ampumisen ja yksinäisen laivaston aluksen tehtäväksi annetaan muuttaa kurssia ja etsiä ohjuksen lähtöpiste autioiden saarien ryppäässä. Tehtävä: etsi ja tuhoa. Hessalt apureineen alkavat pikkuhiljaa epäillä, että heidän sössimisensä on pilannut heidän mahdollisuutensa päästä takaisin USA:han hengissä ja he harvitsevat tehtävänsä hylkäämistä ja pakenemista ennen kuin Neuvostoliiton eliittisotilaat löytävät heidät. Veneensä menettänyt pariskunta on rantautunut jonkin saaren rannalle ja he lähettävät sieltä paristokäyttöisellä radiolla hätäkutsua. Hessaltin miehet käyvät tutkimassa tilannetta sukellusveneellä ja he tajuavat ampuneensa ohjuksen väärään veneeseen.

Hessault saa flashbackeja ja tappaa aasialaisen sairaanhoitajan, joka on tullut katsomaan tämän napalminpolttamaa käsivartta tms. Hessalt päättää, että nyt pelataan kovilla ja käy hakemassa apureineen itselleen ydinkärjen jostakin. Hessaltin amerikkalaiset pomot ottavat tähän yhteyttä ja vaativat saada tietää, mitä tämä oikein kuvittelee tekevänsä. Hessalt pitää Ilmestyskirja Nyt -puheen ja käskee miesten laittaa ydinkärjen

mannerten väliseen ohjukseen, valmiiksi laukaistavaksi.

Tällä välin Neuvostoliiton joukot ovat löytäneet saaren ja lentävät paikalle helikopterilla - taustalla soi puna-armeijan kuoro. Neuvostoliittolaiset käyvät pelastamassa saarelle haaksirikkoutuneen pariskunnan Hessaltin tarkkaillessa tapahtumia sukellusveneen lähettämien tietojen perusteella. Neuvostoliiton sotilaat ja amerikkalainen pariskunta käyvät yölevolle, mutta pariskunnan uniin tulee nopeasti loppu kun Hessaltin miehet hyökkäävät heidän kimppuunsa. Amerikkalainen nainen kuolee taistelussa, samoin käy Neuvostoliiton joukkojen komentajalle. Neukkusotilaat lähtevät etsimään pahoja amerikkalaisia sikafasisteja ja vaimonsa menettänyt surun murtama mies vaatii päästä mukaan. Hän on kokenut aseen käyttäjä ja entinen armeijan majuri, joten neukut suostuvat pyyntöön ja antavat tälle hipille kiväärin.

Seuraa lisää puna-armeijan kuoroa ja helikopterilentoa. Neuvostoliittolaiset etsivät ilmasta käsin jälkiä ohjustenlaukaisujärjestelmästä. Kun he ovat varmoja, että ovat oikeassa paikassa, sotilaat levittäytyvät viidakkoon ja lähtevät metsästämään pahiksia. Pahikset (eli amerikkalaiset palkkasotilaat) saavat miehet kuitenkin kiinni ja seuraa hikinen tuijotuskilpailu, kuka ampuu ensin. Lopulta neukkujen sotilaseliitin jäsen heittää sikafasistia moralla kaulaan ja mylly lähtee pyörimään. Neukut löytävät tiensä luolaan piilotettuun tukikohtaan ja Hessalt päättää paeta sukellusveneellä ennen kuin on liian myöhäistä. Sillä välin kuin neukut ja hippi etsivät pahiksia, pahikset istuvat tyytyväisinä sukellusveneessä ja etäohjaavat ydinaseen laukaisua.

Viime hetkellä neuvostoliittolaiset saavat painettua hätästoppia ja ohjuksen laukaisu estyy. Tästä suivaantuneena Hessalt käskee sukellusvenettä hyökkäämään Neuvostoliiton laivaston kimppuun, joka on saapunut auttamaan yksinäisiä sotilaita maailmanrauhan suojelemisessa. Seuraa paljon kaikkea machoa paukuttelua, jossa eri aselajien edustajat pitävät huolta, ettei fasistikapitalistien

kätyrit pääse uhkaamaan sosialistista paratiisia. Kun neuvostosotilaat luulevat kaiken olevan taas ohi ja alkavat kaivaa papirosseja taskuistaan, viimeinen hengissä oleva pahis ampuu joukon johtajaa selkään ja seuraa total freakout, kun tämän hyvä ystävä tyhjentää konekiväärinsä koko lippaan pahikseen. Lopussa amerikkalainen hippi on henkiinjääneiden neuvostosotilaiden kanssa veneessä matkalla laivaston kyytiin, kun amerikkalainen pommikone saapuu paikalle ja paukuttelee pahisten tukikohdan tuusan nuuskaksi. Amerikkalainen TV-ryhmä ylistää ideologisten erojen jättämistä sikseen ja maailmanrauhan suojelemista amerikkalaisterroristien pahoilta suunnitelmilta.

Elokuva päättyy siihen, että henkiin jääneet kolme sotilasta menevät menehtyneen komentajansa isän luon Venäjän maaseudulle ja ottavat hatut pois päästään kertoakseen tälle huonot uutiset. Kamera panoroi viljapeltojen loputtomaan aaltoilevaan kauramereen ja hanuri soi. Oi suuri ja mahtava Neuvostoliitto, sut luonut on kansojen yhteinen tahto…

Iskuryhmästä tekee kiinnostavan se, missä se on tehty ja milloin se on tehty. Melko pian Rambo 2:n jälkeen tehty elokuva on elokuvana melko tylsä ja mitäänsanomaton, mutta kulttuurisena ilmiönä Reaganin vaahtosuista amerikkaisuutta peilaavana erittäin mielenkiintoinen. Elokuvan näki Neuvostoliitossa vuonna 1986 40 miljoonaa ihmistä. Käykää hakemassa se mun vanha VHS kaatopaikalta niin kuin siinä Mummo-tv-sarjassa tehtiin. (Traci Lords aka Harkitsen yhteydenottoa Moskovaan)

Otteita Make It Look Like an Accidentin kuvareportaasista "Ortodoksitietäjät viskovat taikajuomaa slobosotilaiden ja joukkotuhoaseiden päälle". (c) 2019 Srdjan Spasojevic.

HERVANTA DRUG CITY #1

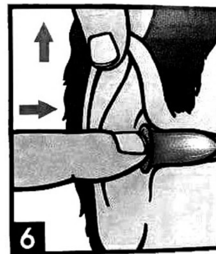

Oikaisu

Edellisestä numerosta jäi puuttumaan yksi kirjain. Tässä se nyt on:

n

nürnberg

VARES

- MAKE IT LOOK LIKE AN ACCIDENT

Suuri Vares-elokuvien Via Dolorosa

“Varekset tulee ja menee, mutta Jasper Pääkkönen... Jasper Pääkkönen is forever, man.”

(Part 1 of an ongoing series)

Vares 0,1111111111111111111:
Vares - Yksityisetsivä (2004)
Genre: Eroottinen trilleri
Ohjaus: Aleksi Mäkelä

Kun ensimmäinen yhdeksästä Vares-elokuvasta pyörähtää käyntiin, on leffaraatikolmikolla (AK, JK & KK) mielessä vain yksi asia: onko Samuli Edelmann tässäkin elokuvassa alasti? Elokuvan trailerin ns. punchline on "Kohta sataa" ja voi jumalauta, sitä juuri nimenomaan tapahtuu ja paljon. Noin 92% elokuvan tapahtumista sijoittuu sadesäälle, ilmeisesti elokuva on kuvattu Turun monsuunikauden aikana. Alun tuotantoyhtiöiden logot ovat poikkeuksellisen ysäriä cgi-suttua, vaikka elokuva onkin tehty 2000-luvun puolivälin hujakoilla.

Alkutekstien aikana siirrytään nykyaikaan vuoteen 2004, joten tietenkin asiaan kuuluu, että ruudulla näkyvä nolo sekamelska on kuin StamYKSInan musavideota katselisi. Elokuvan ensimmäinen kohtaus sijoittuu sateeseen intin kertausharjoituksiin, joissa lipunryöstöä värikuula-asein harjoittelee mm. **Markku Peltola**. Sillä aikaa, kun pojat ja tytöt leikkivät metsässä sotaa, tosimiehet (eli reservinkieltäytyjät) tekevät jotain yhteiskunnalle hyödyllistä, kuten valokaapeliojan kaivuuta Lapinjärven sivarikeskuksen lisärakennuksen pihalla.

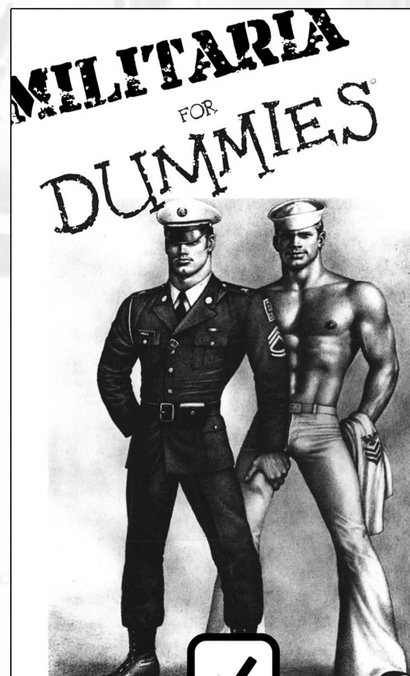
Vares-kirjojen kirjoittaja Reijo Mäki on Vares-elokuvien perusteella viinaanmenevä juntti, jonka keskenkasvuiset näkemykset naisista ovat tämän ensimmäisen Vares-leffan keskiössä. Vares (**Juha Veijonen**) yrittää vietellä kilpailevassa lipunryöstöjoukkueessa kisanneen naisen, Eevan (**Laura Malmivaara**), joka "juo kuin mies ja katsoo silmiin kuin nainen". Tarinassa tämän kävelevän tissitelineen nimellä ei ole niinkään väliä elokuvan miehisessä maailmassa. Markku Peltolan esittämä turkulainen juoppo kirjailija Luusalmi, hemaiseva mirkku ja Vares juovat kirkasta viinaa jossain Sedulassa ja jälkimmäinen kaksikko siirtyy klähmimään toisiaan Black Sabbath -julisteen valvovan katseen alle. Panohommiin ei tässä vaiheessa elokuvaa päästä, sillä tytöntyllerö muistaa olevansa menossa naimisiin tuotapikaa ja ilmeisesti on ns. *faux pas* nusaista jotain ventovierasta juuri ennen omia häitään. Yöllä Vares näkee kylmän hien makuisen liskodiskon, jota elokuvan maailmassa pidetään normaalina ihmiselon osana.

Elokuvan juomapeliosioon päästään alun haparoinnin jälkeen, sillä jostain syystä jokainen leffan tuhannesta pääosahahmosta saa Guy Ritchien tyyliä apinoivan freeze framen, ellei Vares itse esittele voiceoverina hahmoa. Virallisen Vares-juomapelin ideana on siis ottaa huikka/shotti aina kuin elokuva keskeytetään jonkun turhanpäiväisen karikatyyrin esittelemiseksi punaisen grafiikan saattelemana. Näitä hidastetöyssyjä nähdään elokuvassa lähes ensimmäisen 40 minuutin ajan. Ensimmäisinä juonen keskeyttää kaksi absurdin yksiulotteista palkkamurhaajaa, joista toinen käyttää mustia kumihanskoja ja toinen käyttää toisenvärisiä. Puoliksi japanilainen HIFK-fani Tetsuo Sinkkonen (**Hissu Hietalahti**) istuu Vintiöt-sketsissä televisiota katsomassa ja äänestää esittelytekstin mukaan persujen piripääpainijaa. Tämän työpari Munck on vielä vähän vähemmän kiinnostava kasa paskaa.

Jorma Tommilan esittämä Kraft on täysin sama roolihahmo kuin Bad Luck Loven Ali eli ÄIÄ potenssiin kolme. Höhö, höhö, se sano potenssi, höhö höhö peenis. ÄIÄn lisäksi Kraft on myös mies, avio- sellainen. Eli ennalta-arvattavasti Vareksen

MILITARIA FOR DUMMIES

T: Accidentin toimituksen aseistakieltäytyjät

mielitietty on siis vihittävänä juuri tämän roistonryökäleen kanssa, hertsileijaa. Taustalla kirkossa näkyy mm. Tsörmy-elokuvista tuttu **Pekka Huotari**, joka ei kuulemma ole sama ihminen kuin Kyllä Isä Osaa -sarjan **Tom Lindholm**. **Samuli Edelmannin** esittämä likainen kyttä on valitettavasti täysissä pukeissa, mutta hauskaa läppää saadaan kuulla, kun mies menee tutun pornokauppiaan puheille. Kaupustelijalla on sattunut pikku lapsus tuotetäydennysten kanssa ja varastoon on tupsahtanut 500 suklaakyrpää, joiden imeskelylle pitäisi katsojan hoksata nauraa. Kun eihän mies siis hyvänen aika voi laittaa suuhunsa mitään fallista, tajuutsä hei kundi hei tajuutsä. Seuraavaksi pääsemme ihastelemaan, miten Samulin poskiläskit hyllyvät stripparin venkoilun aikaansaamassa kiihottuneessa tilassa. Stripparin rautalankatatska ei mene kokonaan hauiksen ympäri.

Jasper Pääkkösen esittämä mulletti esittää tässä elokuvassa Kraftin apuria, joka on joku vähän yksinkertainen pizzerianpitäjän poika. Pitsakuski toimii Kraftin ja morsion häälimusiinin kuskina, kun Kraft pakenee Riihimäen vankilan vanginvartijoilta kesken vihkitoimituksen. Melko keskinkertaisen takaa-ajokohtauksen jälkeen poliisiauto sanoo katon kautta hups ja karkulaiset hajaantuvat tavatakseen taas Tampereella. Keskustorilla sataa. Kun odottelemme, että juoni saa taas kiinni elokuvan, Tetsuo kertoo Munckille automatkalla kaskun: "Mikä on Elton Johnin ainoa huono biisi?" "Emmätiiä." "Elton Johnilla ei oo yhtään huonoa biisiä." "Ai niin joo, hähähähähä." Accident-raati ei naura.

Koska elokuvassa ei vielä ole tarpeeksi päähenkilöitä, otamme kuplettiin pari lisää: inkeriläinen Ifigenia on minkki rajan takaa ja tämän rakastaja, **Jari Halosen** esittämä Miesman (!) on joku väkivaltainen kusipää. Toisin kuin Jari Halonen, joka on väkivaltainen kusipää ja entinen natsi (*Ylioppilaslehti.fi: Vierivä Kivi, 30.11.2001*). Hetkeen ei tapahdu mitään kiinnostavaa, kunnes Vares muistaa Eevan maininneen jotain häämatkasta Paimion motelliin tai johonkin vastaavaan matkailukeskukseen. Ja kun Vares on kökkinyt kokonaiset kymmenen minuuttia motellin pihalla, sinne kaartaa vankikarkurikolmikko, Tetsuo ja Munck. Tetsuon ideoidessa kaverinsa kanssa MV-lehden perustamista, käy ilmi että Kraft onkin valehtelevan kusipään sijasta valehteleva pettäjäkusipää, joka on kimpassa Ifigenian kanssa. Ohjelmassa seuraa kaikenlaista meuhkaamista, joka ei kiinnosta tai kiihota millään lailla. Palkkamurhaajat saapuvat huoneeseen Pulp Fiction -tyyliin pistoolit eellä ja ampuvat ainakin yhden läsnäolijan kualiaaksi.

(Tässä kohtaa on vähän epäselvät muistikuvat, mitä elokuvassa on tapahtunut, mutta olen kirjoittanut muistiinpanoihini "Niko Saarinen ei ole Santeri Kinnunen" ja "Voi vittu mikä Antero saatana". -- JK)

Customer asks to see AR-15, pulls loaded mag from pocket for instant armed robbery

Ifigenia ja Kraft paneskelevat saunassa, johon ei Vares kyllä pystyisi. Mies on nimittäin ollut tällä välin jo kaksi viikkoa juomatta ja näyttää siltä, että kuolee jos joku aivastaa kohti. Vessan peilistä näkyy Zappa-juliste. Kun saunapaneskelu on suoritettu loppuun, on aika makoilla hotellin untuvilla. Ifigenia on ryntäät paljaana ja kääntyy nuolemaan Kraftin partaa. Accident-raati ei naura.

Väkivaltainen kusipää Halonen on tulkinnut käsikirjoituksesta roolihahmonsa Miesmanin olevan eräänlainen samurai-Lucifer ja hakkaa kendoparinsa hengiltä cgi-veren roiskuessa. Tämä saattoi tosin tapahtua joskus aiemmin elokuvassa jo, en muista enää. Joka tapauksessa tässä kohtaa saamme viimeinkin elokuvan ainoan hyvän näyttelijän mukaan tiimiin, kun **Oiva Lohtander** astuu valkokankaalle n. 45 sekunnin ajaksi. Kun yleisöä on viekoiteltu pätevällä näyttelijäntyöllä, voidaan taas siirtyä helvetin raskaan paskanjauhamisen pariin. Tässä kohtaa elokuvaa tajuamme, että jos uuden roolihahmon astuessa remmiin Vares on äänessä, punaista äksää ei tule ruudulle. Muuta mielenkiintoista ei hetkeen tapahdukaan.

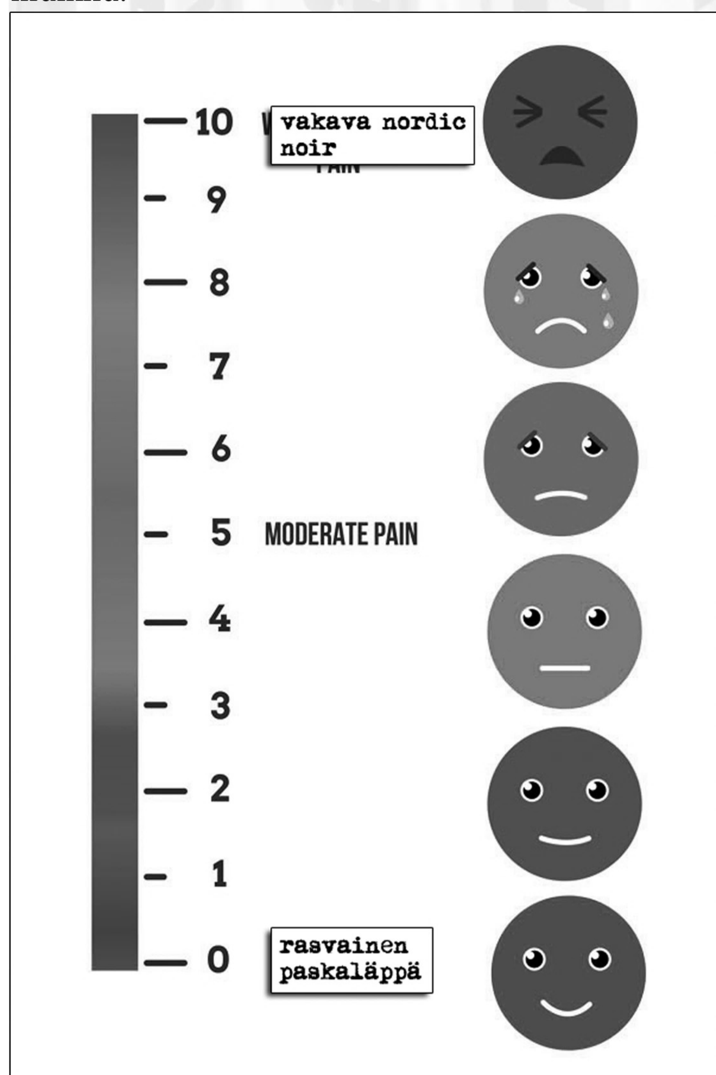
Etsiväkaksikko **Santeri Kinnunen** ja Samuli Edelmann ovat siirtyneet elokuvan sponsorin McDonaldsin aterian ääreen, jossa Samuli koomisesti sirottelee annokselleen varmaan kymmenen annospussia suolaa. Santeri yrittää toppuutella työpariaan, ettei tämä söisi niin paljoa paskaa. Tähän Samuli vastaa hokemalla varmaan minuutin ajan "Mitä? Mikä tässä on paskaa? Onks tää paskaa? Mitä? Vastaa!", josta tulee yhdelle jos toisellekin varmaan neliväriflashbackeja epäonnistuneisiin parisuhteisiin itsekeskeisten kusipäiden kanssa.

Duo saa vinkin vankikarkureiden sijainnista, mutta koska Samuli on Bad Lieutenant Port Of Call New Orleans, käy hän paskoosilla käymisen nojalla soittamassa vinkkipuhelun vessasta roistoille. Palattuaan pöytään Santeri toteaa "Sä oot ihan yltä päältä hiessä pelkästä paskalla käymisestä". Accident-raati ei naura.

Seuraa kaikenlaisia juonenkäänteitä ja jännitystä, kunnes elokuvan lopputekstit alkavat kurkistella kuin boa. Alaston nainen on laitettu makaamaan Munckin ja Tetsuon hotellihuoneeseen ja tämän päälle on lastattu sushi girl -tyyliin kokolihamakkaroita. Accident-raati ei naura. Paikalle saapuu ihminen, jolla on helvetin iso konetuliase ja syy tuohtumukselle. Lopputekstit. Sedu Koskisen tuottama elokuva. Saatana. (raati: Ivana Kupila, Trasjanka Suržyk & Hvaldimir)

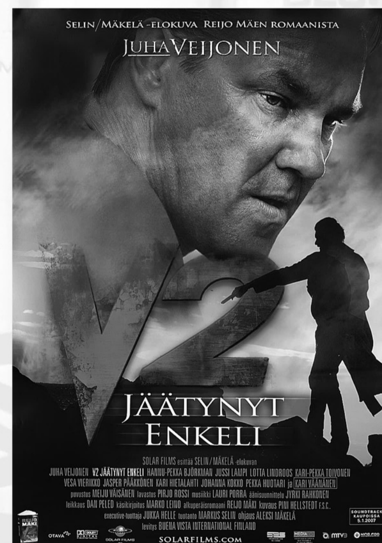
Arvosanat:
Vares-asteikolla tässä ollaan rasvaisten ja rasististen paskaläppien syvimmässä suossa.
Sade mainittu dialogissa viisi kertaa ja lopputekstien tunnarissa 17 kertaa, eli arvosana on tasapyöreä 5/17.

Elokuvan nokkelin repliikki: "Saatanan vitun mulkku."

Vares 0,2222222222222222222

V2 - Jäätynyt enkeli
(2007)
Genre: Eroottinen trilleri
Ohjaus: Aleksi Mäkelä

"Vares 2: Mikä vittu teitä porilaisia vaivaa" on jatko-osa ekalle Vares-elokuvalle ja pääosassa on taas **Juha Veijonen**. Tällä kertaa graafikkoa on ohjeistettu olemaan vähemmän ysäri-EXTREME TO THE MAX, joten punainen Tony Hawk -X on korvattu Salaiset Kansiot -konekirjoitusfontilla. **Jasper Pääkkönen** näyttelee tällä kertaa Dani "Dante" Hell -nimistä Dante Hell -yhtyeen laulajaa. Taustaorkesteri on oikeasti joku Norther. Reijo Mäen kirjoitustyylille ominaista on laittaa tarinan hahmojen suuhun samaa rasittavaa sössötystä, jota jokaisen tämän maan juottolan tiskillä kuulee 24/7. Ja tietenkin elokuvantekijät ovat päättäneet olla uskollisia tälle tyyliseikalle - täten saamme heti alkuun kuulla sutkautuksia kuten "harrastelija-prostituoitu", "touhupeppu" ja "viivaliisa".

Jussi Lammen esittämä Veikko Hopea pääsee ruotsalaisesta vankilasta ja ensi töikseen varastaa jonkun päätä lyhyemmän miehen kellon sataman miestenvessassa. Tämä on varmaankin tarinan sankari tällä kertaa siis. Kun ollaan tehty selväksi, että Hopea on joku porilainen (PERRRRRRR-KELE), päästään katsomaan suoraan sanottuna helvetin typerää perseilyä. Hopea istuu sukulaisineen jossain Meri-Porin lukuisista huoltoasemabaareista ja pihaan kaartaa Volvolla tankkaamaan pari Vintiöiden esittämää kenkälankkiromania, joiden kanssa pitää haastaa riitaa. Ja koska romanit ovat tässä maailmassa yhtä monitahoisia henkilöhahmoja kuin kaikki muutkin, puukot ovat pian esillä. Joko naurattaa? **Janus Hanski** saa ensimmäisenä nenän poskelle. Kun vääränväriset satakuntalaiset on hakattu tiedottomiksi, Veikko täyttää niiden "ruottalaisen homopelin" bensalla ja uhkailee sytyttävänsä etnisen vähemmistön tuleen, jos eivät suksi kuuseen heti välittömästi. Harmi vaan, että oikeassa maailmassa sataa litraa bensaa ei saa syttymään heittämällä sinne sekaan Zippo-sytkärin.

Vares saa juopolta autokauppiaalta tehtävän selvittää aiemmin mainitun harrastelijailotytön tapon. Vares aloittaa tutkimukset haastattelemalla

uhrin naapuria, joka on Dame Ednaksi maskeerattu **Kari Hietalahti**. Transvestiitti Kullervo "Kulli" Miau on juuri niin monitahoinen hahmo kuin turkulaisen juopon** kirjoittaman dekkarin hahmot yleensäkin ovat. Käy ilmi, että tapetulla naisella on ollut jotain "romppuja ja seedeitä", joita tapetun asunnosta on etsitty ilmeisesti epärehdin poliisin tai vastaavan auktoriteettihahmon toimesta. Tämän elokuvan epärehellistä kyttää esittää leffan paras näyttelijä **Kari Väänänen**. Ilmeisestä tämä etsii rompuilta ja seedeiltä kiristysvideota, jonka murhattu tyttö on joko kuvannut tai sitten vain esiintyy siinä. Eli ilmeisesti videolla pitäisi olla kunnallispoliitikon pojan Danin kikuli tai muuta tympeää.

(**lähde: *Iltalehti.fi 27.5.2014: Korkki unohtui kiinni* - "Työnantaja kirjailija Reijo Mäki ilmoitti juopolle Mäen Reijolle, ettei hän enää katsele alkuviikon rokulipäiviä, jolloin tekstiä ei synny.")

Vares etsii lisää todistajia tytön murhalle ja kohtaa tämän hyvän ystävän, jonka suojelevan on off -naisystävän Vares uhkaa raiskata, jollei tämä poistu tieltä. Accident-raati ei naura. Porilaisilla homoilla on joko dark room omakotitalossa tai sitten elokuvan kuvaukset ovat menneet sekaisin Ilppo Pohjolan dokumenttielokuvien kanssa. Accident-raati ei naura. Veikko Hopea kidnappaa Vareksen jostain syystä ja Vares naruttaa jättiläisen telkien taa kylmäkonttiin. Tässä kohtaa elokuvaa jouduttiin ottamaan pikauusinta Hopean huudosta: JK koki freudilaisen peni... lipsahduksen ja kuuli "Vares, jumalauta!"-repliikin muodossa "Vares, mua panettaa!". Ei siitä sen enempää.

Vares muistaa ihmetelleensä elokuvan alkuvaiheessa juopon autokauppiaan hinnoittelemaa Lada Samaraa, jonka hintalappuun oli tehty samanlainen markoista euroiksi -konversio kuin alkuperäisiin punk-levyjen vinyylipainoksiin: numeroiden perään on vain piirretty euron merkki ja sillä selvä. Muuta selvää tässä juonessa ei sitten olekaan, kun Ladasta paljastuu Blaupunktin kasettimankan sijasta ehta CD-soitin, jonka sisässä on hopeinen persereikä täynnä kiristysvideota. Paitti että videolla ei ole hevimuusikon ryhmysauvaa vaan jonkun pankinjohtajan vahingossa kuoliaaksi kännipäissään kuristama ruotsalainen ilotyttö. No, käy se näinkin.

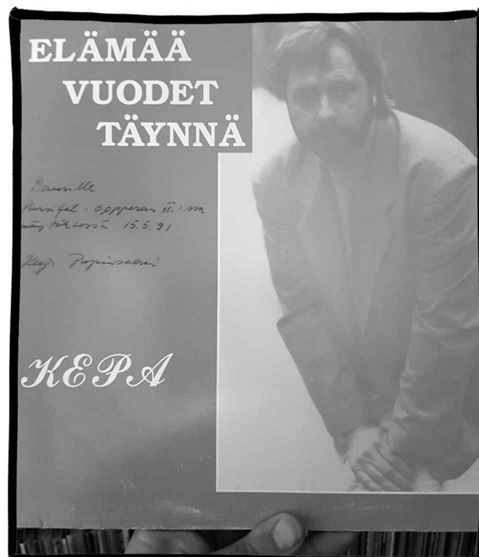
Elokuvan viimeiset hetket uhrataan Markku Peltolan esittämän juopon turkulaisen kirjailijan latteisiin anekdootteihin, kunnes Vares tajuaa ettei missään vaiheessa selvittänyt lumihangesta löytyneen raadon kuolemaa. No ei se haittaa, katsojalle tämän voi näyttää. Jos ei jaksa katsoa koko elokuvaa tämän mysteerin selvittämiseksi, voi katsoa Youtubesta Lapinlahden Lintujen lakaisukoneenkuljettaja-videon. Ehhen ehhen. Jos maailmassa kuulisi vain Reijo Mäen löysää tuhnufilosofiaa, olisi meistä jokainen työntänyt ruuvimeisselit korviin jo vuosia sitten. (raati: Captain Sensible, Mr Natural & Ripa Ruostuu)

Arvosanat: elokuvallisesti vähemmän paska kuin edellinen, mikä on viihdyttävyyteen nähden tarkalleen käänteisesti verrannollinen.

Leffa on edelleen tiukasti rasva-anturin eteläisellä reunalla, mutta jotenkin silti vähemmän Vintiötsketsimäinen.

Elokuvan nokkelin repliikki: Elokuvassa ei ollut yhtään hyvää repliikkiä.

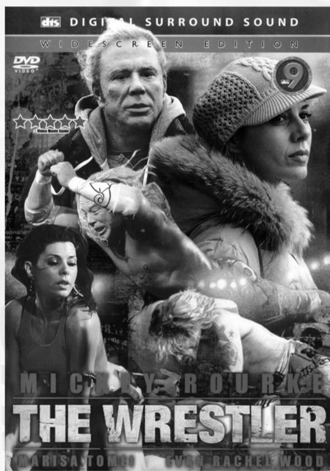
jk goes to the flea market

Vares 0,333333333333333333
Vares - Pahan suudelma (2011) aka. Mielipuolikyttä 3: Tappavaa himoa
Genre: Eroottinen trilleri
Ohjaus: Anders Engström

Voi isäkissan vittu saatana. Tämä välittömästi Vares 2:n jälkeen tehty kolmas Vares-elokuva on sitten sen arvioasteikon nordic noir -päädyssä ja kaikki viihdyttävyys on hylätty. Nyt Turku on päiväsaikaan Miami Vice -väreissä, öisin harmaata kuin Lapin kesä, ruumiit ovat traagisia ja poliisit tuskissaan ja perse saatana. Vares on laitettu katkolle ja tilalla on Vareksena apuri-**Antti** "Silmien rumpali" **Reini**. Poissa on myös Markku Peltola, nyt Varesten päähenkilöä Luusalmea esittää joku ihan kokonaan muu.

Vares palkataan tällä kertaa selvittämään hienostohuvila-alueella tapahtunutta opiskelijatytön surmaa. Jarper Pääkkönen esittää kolmannessa Vares-esiintymisessään Vareksen kaveria, joka on joku piriniilo Koen (lausutaan "Kyyn"). Pirivieteri on juuri saamaisillaan turpiin Hevinkeliumin jäseniltä, mutta Vares astuu väliin ja ottaa siitä kiitokseksi moran rintaansa. Onneksi pikkutakin taskuun mahtuu juuri sopivasti Luusalmen kirjoittama dekkari ja puukko jää pystyyn siihen. Vares vie kaverinsa Showtimeen kaljalle (jonka raadin ulkoturkulainen jäsen KK tunnisti välittömästi).

Kun kaljaa on saatu koneeseen, Vares marssii joenvartta pitkin kohti Cumulusta ja filosofoi "On myös tunnettua, että jos nainen kutsuu miehen hotelliin yöllä, kyseessä voi olla vain yksi asia. Kalja." Raadin jäsen KK päästää tässä kohtaa naurun ääneen ja kaksi muuta Accident-toimituksen jäsentä tarkastavat, että häkävaroittimessa on vielä patterit sisällä.

Vares tapaa hotellibaarissa murhatun tytön äidin siskon, joka pyytää Varesta ottamaan jutun hoitaakseen. Elokuvaraati luuli, että Vares oli niin jo tehnytkin, mutta ehkä so not. Koska Vares ei päässyt panohommiin, hän jatkaa vaeltelua Åbon yössä ja tapaa kotipihallaan **Maria Järvenhelmen** esittämän strippaava taksikuski -naapurinsa Annan. Samaan aikaan piripää-Koen ("Kyyn"), lojuu puoliksi kalustetussa piripääasunnossaan jonkun toisen vastaavan kulttuuriharrastajan kanssa.

Turun saariston Trainspotting jatkuu piriniilojen "snaguilla", jotka nautitaan varpaiden välissä oleviin suoniin. Sen jälkeen vaihdetaan hetkeksi taas huvilapossen piiriin, jossa Vares röhönauraa modernille taiteelle ja seipään nielleet pankinjohtajat tuijottavat tympeinä ei mihinkään. CSI Miamin varsinaissuomalainen osakunta toteuttaa itseään Vareksen "Mutta ensin... kaljalle." -film noir voiceoverilla, josta seuraa nopea leikkaus jonkun juopon kirjailijan "Saatana!"-huutoon samalla kun katsojalle näytetään kuvaa Turun lukuisista rämealueista.

Ilmeisesti Mikko Leppilammen esittämä toimittaja Mikko Leppilampi, jonka tietokoneen taustakuvana on **Mikko Leppilammen** valokuva, on kirjoittanut epäimartelevan artikkelin kirjailija Luusalmen teoksesta, jonka johdosta tämä apuhuuto kaiken olevaisen herralle on päässyt hänen suustaan. Vares välittää kirjailijan kommentit toimittajalle ja saa jotain vinkkejä Mikko Leppilammelta tapaukseen liittyen.

Seuraavana yönä Vares on muina miehinä kotonaan, kun ovesta tulee sisään seksinnälkäinen blondiini. Seuraa siveää kuksimista, jossa ei nähdä kenenkään sukupuolielimiä, vaan ainoastaan rintsikoita ja lakanoita. Suurin ero tämän ja kahden edellisen Vares-elokuvan välillä tulee esille, kun raati huomaa Silmien rumpalin pitävän enemmän boksereista, kuin OG Vareksen käyttämistä pikkupöksyistä.

Toimitukselle annetaan kriisiapua, etualalla KK.

Elokuvaa voi skipata huoletta 10 minuuttia eteenpäin tässä kohtaa, seuraa vain lisää ruotsalaisista dekkarisarjoista apinoitua vaeltelua rikosten uhrien läheisten haastattelua ja haalistuneiden valokuvien tuijottelua. Ruotsissa ei kyllä varmaankaan kukaan ole katsonut **Kyltymättömät Nymfomaanit** -VHS-kasettia (Alfa-Panorama Film & Video Oy 1988) yhtä monta kertaa kuin Vareksen toinen paras kaveri, juoppo pappi. Jostain syystä juopon kirjailijan kirjoittamalla juopolla yksityisetsivällä on vain juoppoja tuttavia. Onneksi tosielämässä päihdeongelmaisia ei koskaan näe vuodesta toiseen samojen ihmisten seurassa samoja asioita juom... tekemässä.

Kun Vares 3 -elokuvassa välähtää tv-ruudussa Vares 2 -elokuva, arvioraadin jäsen AK menee hädissään maahan makaamaan ennen kuin suistuu Evil Dead 2:n lopussa esiintyvän aikapyörteen läpi nuijasotien aikaiseen Turkuun. Tai Turkuun yleensäkin.

Vares punoo juonen roiston tai roistojen päänmenoksi ja sitten tapahtuu jotain muuta. Tässä kohtaa päätoimittaja havahtuu siihen, ettei ole tehnyt mitään muistiinpanoja 20 minuuttiin eikä myöskään muista niistä minuuteista yhtään mitään. Jossain kaukaisuudessa soi Salaisten Kansioiden tunnari.

Timo Jutilan näköinen poliisismies on valmistelemassa pahisten rillaamista puistossa, jonne Vareksen ansa on viritetty. Paikalla ei kuitenkaan ole varsinaista pahista vaan palkattu palkkatappaja tappamassa. Palkkatappajan palkattu tappo epäonnistuu ja palkattu tappaja saa poliisin luodista palkkansa. Poliisit toteavat jutun selvitetyksi, mutta Turun Columboa vaivaa vielä jokin. Hän menee huvila-alueen huvilalle tutkimaan vainuaan ja käy ilmi, että eräs elokuvan naispäähenkilöistä oli koko jutun juonen takana. Seuraa mielikuvituksetonta paatosta parisuhteen arvosta ja silmitöntä väkivaltaa.

Vares ottaa pienikaliiberisen pistoolin luodin rintaansa, mutta onneksi pikkutakin taskuun mahtuu juuri sopivasti Luusalmen kirjoittama dekkari ja luoti jää pystyyn siihen. The End.

Kaikki Vares 3:n paskat rasvaiset läpät (jotka olisi laitettu Vares 1:n ja 2:n trailereihin kunniapaikalle) on laitettu tällä kertaa digitaalisen videolevyn poistettuihin kohtauksiin. Kun tämän leffapökäleen on katsonut kahden edellisen jälkeen yhteen putkeen saman päivän aikana, olo on kuin olisi uinut Tallinnasta Maarianhaminaan. Keho ei tunne enää edes väsymystä, olo on kuin kokovartalorusinalla. Vares-päivä numero 1 päättyy tähän. (raati: Bongo Fury, Turbo Nioh & Fuck-It Ralph)

Arvosanat: Vakava nordic noir, aiheuttaa sahalaitamigreeniä.
Elokuvan nokkelin repliikki: Elokuvan "hyvät repliikit" ovat CSI Miami -meemejä.

Peter von Bagh esittelee illan elokuvan:
Tylsä ja tönkkö paska. Vareksella sama ilme koko leffan ja Eppu Salmisen esittämä kirjailijahahmo (aiemmin Markku Peltola) on ticotico-pirivieteri. Joku on tapettu jossain pörssiäpäränaapurustoidyllissä ja paskanjäykkä Vares selvittää. Paniko se jotain niistä naapurustomutseista? En muista, aiempi Vares olis juustänyt hikinahka kimallellen, tää tyyppi vaan seisoo puku päällä paskanjäykkänä ja yrittää käyttäytyä arvokkaasti. Jasperkin taisi olla mukana myös mutta senkään hahmosta en muista mitään. Oliko koko leffaa edes olemassa? En oo varma.

Sympaattinen pitkulainen peto

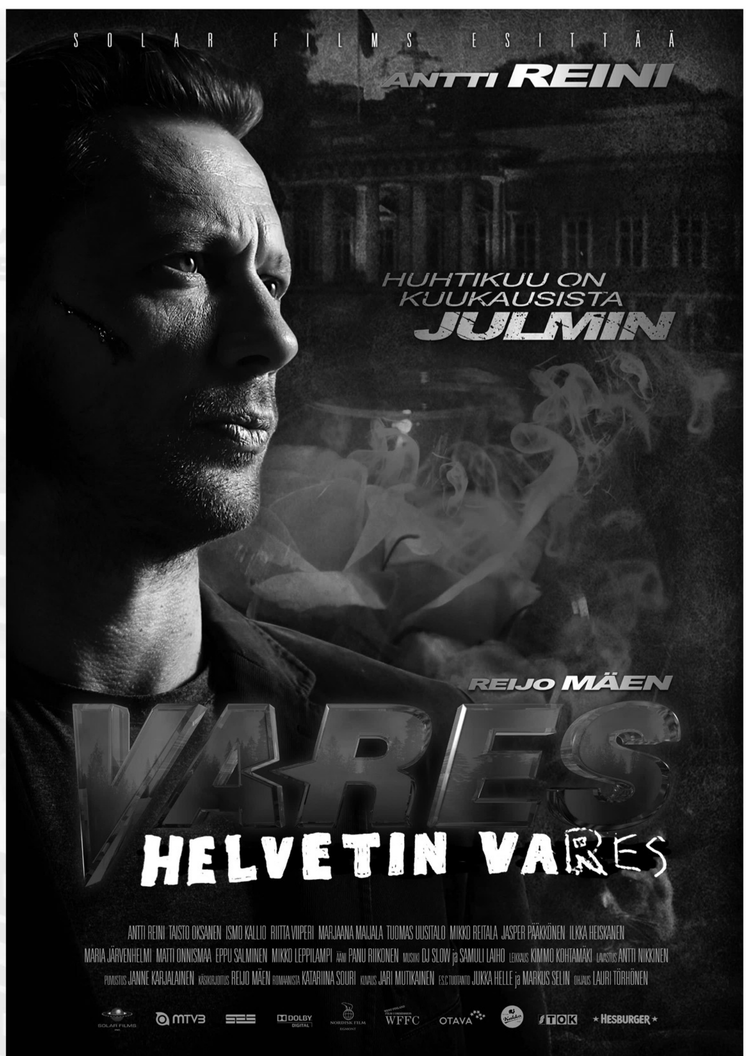

Vares 0,4444444444444444444

Vares - Huhtikuun tytöt (2011)
Genre: Eroottinen trilleri
Ohjaus: Lauri Törhönen
Käsikirjoitus: Katariina Souri

"*Vares ja huhtikuun tytöt tarjoaa juuri sitä, mitä katsoja voi siltä odottaa...*"

No niin saatana justiinsa. Pari viikkoa edellisen Vares-raadin jälkeen AK, nelijalkainen Accident-maskotti Vilho sekä JK kokoontuivat viimeksimainitun lukaaliin paskuuden voimilta suojaaviin Iron Maiden -paitoihinsa sonnustautuneina katsomaan neljättä Vares-elokuvaa. Katsoimme ennen varsinaista Varesta sen ja Kotirauha-elokuvan trailerit DVD:n extroista päästäksemme ns. tunnelmaan. Jälkimmäinen vaikuttaa kamalalta suomalaiselta pahoinvointielokuvalta, jossa laihaläski Edelmann saa etälamauttimesta. Elokuvan alussa Johanna Tukiainen on ennustaja Femina Morten vieraana ja Femina näkee kristallipallosta, miten camo-takkinen mies heittää jonkun ruhon Silja Linen laivasta laidan yli mereen. Tämä ei kuitenkaan kiinnosta Tuksua, joten ennustaja haistelee hieman lisää pieruja kristallipallosta ja kysyy, kenen tuhon hänen pitäisi pallosta nähdä? Vastaus: Jussi Vares. Smash cut elokuvan logoon. YYYYYYEAAAAAAAHHHHHHHH!

Katariina Souri elokuvassa Kadunlakaisijat

Sillä välin, kun CSI: Miami: Turun alkutekstit pyörivät, arvioraati pohtii mm. näytteleekö tässä Maria Järvenhelmi samaa vai eri roolia ja näytteleekö Jasper Pääkkönen samaa vai eri roolia. Valitettavasti molemmat näyttelijät näyttelevät tässä näytelmässä samaa roolia kuin viimeksikin. AK huomasi, että tämä elokuva on **Katariina Sourin** käsikirjoittama (ja JK tätä taittaessa, että niin oli edellinenkin). Katan kirjallisia tuotoksia juuri tuntematta voimme vain pelätä pahinta.

Neljäs Vares-filmatisointi on päässyt viimein TV-elokuvien makuun ja tämän katsominen tuntuukin täysin samalta kuin Salkkareiden tai Kotikadun katsominen. Dialogi katoaa mielestä nopeammin kuin aivot sitä käsittelevät, eikä katsojaa kiinnosta millään lailla mitä juonenkäänteitä elokuvassa on mahdollisesti tulossa. Elokuvan alussa näytetään Ilta-Ankan lehtileikkeiden kollaasi, jossa esitellään ns. Huhtikuun tyttöjä - nuoria naisia, jotka katosivat Turusta taivaan tuuliin 15 vuotta ennen elokuvan tapahtumia yhden huhtikuun aikana. Mikko Leppilammen selostamana ei kyllä juuri kiinnosta, mitä friiduille on käynyt. Poliisi-TV:n Raija Pellin lievästi huolestuneella äänellä kerrottuna tämä olisi ollut paljon kiinnostavampaa.

Jasper Pääkkösen esittämä Kyy ja Vares istuvat jossain turkulaisessa räkälässä juomassa päiväkaljoja, kun Kyy paljastaa olevansa kihloissa. Vares kypsänä aikuisena miehenä piikittelee Kyytä, että tämä on viimeinkin löytänyt itselleen hyvän miehen. Koska jos mies tykkää miehestä, se on homohinttari! HEHEHEHE KÄTTÄ POLVEEN. Taustalla soiva Tuomari Nurmio vähentää vähän otsaan ilmestynyttä kämmenen jäljen punoitusta. Ja kun teemaan päästiin, niin jossain turkulaisessa gay-baarissa istuu camo-takkinen mies, joka iskee mukaansa nuoren homomiehen saadakseen murhaoperaationsa ajaksi asunnon käyttöönsä. Jos muistelette, että tämä täysin sama juonikuvio oli 14 vuotta tätä elokuvaa ennen tehdyssä Sakaali-elokuvassa, niin olette aivan täysin oikeassa. Oletamme, että Mäki on copypastennut tämän

kohdan suoraan kyseisen elokuvan käsikirjoitus-pdf:stä. Camo-takkinen mies alistaa ynnä halveeraa nuorta miestä ja tappaa tämän liioitellun verisesti, kuten Reijo Mäen edustaman päihdeongelmaisen heteron maailmasta poikkeaville aina tapahtuu. Pöydällä oleva jättimäistä mustaa penistä esittävä syntymäpäiväkakku kiiltelee ilta-auringossa.

Vareksen kaveri "Tico Tico" Luusalmi keksii ehdottaa muille pöydän juopoille, että nämä ottavat tilataksin ja ajavat Naantalin kylpylään erotomaanien eli seksiriippuvaisten vertaistukitapahtumaan. Vitu vitu pilu pilu, kättä polveen. Täältä ei nyt kuitenkaan heru kellekään, joten Vares joutuu tyytymään asuntonsa avoimesta ikkunasta yöllä sisään tulleen kissan seuraan. Kissan omistajaa on Turussa ihan turha etsiä, metropolin miljoonista asukkaista kuka tahansa on saattanut kadottaa lemmikkinsä, eikä sitä mitenkään voi enää löytää, joten Vares päättää keksiä kissalle nimen. Naapurin vanha mies Gunnar (Mauno Koivisto -imitaatioista tuttu **Ismo Kallio**) ehdottaa jotain raamatullista, joten Vares nimeää kissan Jeesukseksi. Raati hymyilee varovasti ja on 110% varma, että elokuvassa tapahtuu juonenkäänne, jota ei voi mitenkään nähdä etukäteen: vanha mukava mies paljastuu pahikseksi.

Vares "hakataan" kulmakuppilan kulman takana huumevelkojen tms sekavan takia - ei oikeasti kuitenkaan, leikki leikkinä, heh heh kättä pol-

veen. Vareksen naamalle ruiskitaan ketsuppia ja pulska varttipahis ottaa digitaskupokkarilla kuvia, jotka myöhemmässä kohtauksessa on kuitenkin käyty kehittämässä valokuvaliikkeessä. Kai te nyt tajuatte, että digikuvista kehittämisessä se kuvaliikkeen kundi tai kundipimu näkee ne kuvat valmistusprosessin aikana?

Vares puhuu kaverinsa Luumäen eikun siis Luusalmen kanssa huhtikuun tytöistä ja käy ilmi, että Luusalmi on kirjoittanut kirjan huhtikuun tytöistä, nimeltä Huhtikuun tytöt. Vares-raati pitää kiinni sohvan reunoista ja AK:n koirasta, ettei mikään niistä suistuisi aikapyörteeseen. Kummelista karannut camo-takkinen mies (joka nimetään tässä kohtaa Mihail Tumanishvilin Iskuryhmä-elokuvan innoittamana Kommandoksi) murtautuu Kummelista karanneen ennustajaeukko Fatima Mansionin buduaariin ja kuristaa tältä hengen pois. Kualee, kualee, kaikki kualee.

Kyyn (Jasper Pääkkönen) häitä vietetään jossain turkulaisessa alepubissa ja käy ilmi, että Kyyn vaimo onkin Tuksu! Vares varoittaa Kyytä, että älä nyt mene laittamaan mitään tuohon kyynpesään (kättä polveen). Kyy tietenkin uskoo tämän hetkeäkään epäröimättä, potkaisee vastavihityn rouvansa kumoon ja ilmoittaa juhlavieraille, että nyt tuli ero. Kaikki tämä tuntuu olevan ihan normaalia toimintaa Vareksen kaveripiirissä, eikä kukaan pidä sitä minään. Paitsi vastaeronnut rouva, joka lyö Kyytä tikalla käsivarteen. Tässä on vaikeaa kokea sympatiaa ketään kohtaan nyt.

Kun Kyy ja Vares seuraavana aamuna heräävät vierekkäin sängystä seuraa uusi gay panic, kun Vares tajuaa yöllä nukkuneensa hyvän ystävänsä tai jopa hetero life partnerinsa vieressä täysissä pukeissa. Kamalaa. Vares tajuaa myöhästyvänsä treffeiltä, jonne hän juoksee vanhalle viinalle haisevana vanhalle viinalle haisevissa vaatteissa. Vaikka treffikumppani on halukas jättämään lounaan väliin ja siirtymään suoraan panemiseen ja hässimiseen, Vares päättää jättää tämän sikseen, koska harmaat aivosolut ovat tällä välin saaneet aikaan uusia havaintoja kadonneiden naisten ta-

pauksessa. Luumäki toteaa lakoniseen tapaansa tämän kuultuaan, että Vares "olis päässy päkyttää oikein kunnolla". Tätä seurannutta Accident-raadin hiljaisuutta ja naurun puutetta ei voi ihminen vajavaisella kosmoksen käsityksellään edes täysin ymmärtää.

Luusalmi jatkaa nokkelaa sanailuaan ja ehdottaa kadonneiden naisten tapausta miettivälle Varekselle, että kolmikko on ollut lesbistisessa culmiodraamassa ja "yks lesbo löi dildolla kaks muuta kualiaaksi". Accident-raati jne jne. Vares alkaa pikkuhiljaa saamaan juonenkäänteistä kiinni ja epäilee, että nimimerkki "Saapasjalka" on joku rikas tonttikeinottelija. Raadilla on mennyt tässä kohtaa ihan täysin ohi, että miksi helvetin Saapasjalka tai mikä helvetin tonttikeinottelija, mutta antaa nyt asian tämän kertaa olla. Vares näkee krapuloissaan unta, että punatukkainen domina hakkaa häntä piiskalla selkään ja työntää mustan kumipuun oksan tämän ahteriin. Neljäs tai seitsemän gay panic tapahtuu, kun Vares herää hiestä märkänä tästä unesta ja kokeilee varovasti takaluukkuaan, ettei siellä vain ole mustaa muovimunaa pystyssä. Vareksen persepoikuus on tallella, ei huolta. Freudilaisin analysoituna tämä kaikki huoli vieraiden miesten sukupuolielimistä tai niitä edustavista massatuotetuista esineistä alkaa kertomaan aika masentavan raskasta kuvaa Reijo Mäen edustaman ihmisapinalajin päivittäisistä murheista. Valkoisena heteromiehenä lähinnä masentaa, miten tämän elokuvan valkoisten heteromiesten maailma on täynnä mustien penisten aiheuttama tuskaa ja ahdistusta.

JK etenkin alkaa olla niin leipääntynyt koko helvetin elokuvaan tässä kohtaa, että kuulee suuren osan dialogista Tenavat-saksofonina. AK pinnistelee otsa rypyssä pysyäkseen juonesta kärryillä ja toimituksen virallinen maskotti Vilho-koira nukkuu sohvatyynyjen väliin käpertyneenä autuaan tietämättömänä siitä, miten kamalaa ihmisten maailmassa on.

Vares 4: Huarapyärä ei ota vieläkään loppuakseen ja pian käy ilmi, että tonttikeinottelijan koira on tapettu ja siitä on jätetty todisteeksi valokuvia pörssiäpärän lukaalin portaille. Raati toivoo sormet ja varpaat ristissä, ettei tästä näytetä katsojalle mitään, mutta turha on toivoa päällä maan. Exploitaatioleffa gonna exploitaatio. Seuraavaksi näemme Gunnarin iltakävelyllä ja tämän perässä pimeydessä varjostaa camo-takkinen mies, jonka elokuvan hienovaraisista vihjeistä päätellen uskomme olevan Gunnarin poika.

Paljastusta seuraavassa flashbackissa saamme tietää, että Gunnar on ollut nuorempana pervertikko, joka käy kuvaamassa kertakäyttökameralla elokuvan juonelle täysin tarpeettomia tissejä Naantalin kylpylässä ja Gunnarin camo-takkinen poika tirkistelee alastonta ihastustaan saunan ikkunasta. Elokuva antaa ymmärtää flashbackin päätteeksi, että nyt käy Gunnarille huonosti, mutta katsojaa ei voisi vähempää kiinnostaa. Seuraa lähikuvaa siitä, miten Vareksen Jeesus-kissa on jäänyt käpälästään kiinni ullakon hiirenloukkuun. Accident-raadin naama puutuu. Gunnarin ullakkokopista löytyy arkistolaatikoita täynnä kymppikuvia Gunnarin tirkistelyborneosta, joista Vares askartelee työhuoneeseensa kivan kollaasin. Kuvat on btw ihan liian hyvälaatuisia ja kirkkaita ollakseen 15 vuotta vanhoja 25 markan Fujilla otettuja.

Italialaisen pizzerian omistava italiaano istuu varttipahiskaverinsa kanssa pizzeriassa sulkemisaikaan, pihalla pyörii natseja Corollassa huutamassa solvauksia, kuten asiaan kuuluu. Jännää, miten kainalontuulettelijat ovatkin löytäneet ainoan pizzayrittäjän koko maasta, joka ei ole taustaltaan Irakin sotaa paennut kurdi. No, Vareksissa on tähänkin asti tapahtunut asioita, joita oikeassa maailmassa (tai edes selvinpäin kirjoittavan kirjailijan kirjoissa) ei kuunaan kävisi.

Vareksen ovikello soi ja JK luulee hetken, että nyt tässä tulee se trailerin kohtaus, jossa Varesta pistetään etälamauttimella. Se kohtaus oli kuitenkin jostain toisesta leffasta ja Vares vain kolkataan tajuttomaksi. Pian Vares havahtuu olevansa tuoliin

sidottuna pörssiäpärän huvilalla, jossa henkivartija osoittaa yksityisetsivää pistoolilla otsaan. Kuuluu laukaus ja otsaan ilmestyneestä luodinreiästä vuotaa verta henkivartijan kasvoille. Tätä juonenkäännettä ette taatusti osanneet odottaa, kun näitä helvetin elokuvia on vielä viisi katsomatta.

Camo-takkinen Kommando astelee paikalle, jauhaa paskaa ja tappaa pörssiäpärän, koska tämä on tappanut tai tapattanut tämän ihastuksen kohteen, joka oli yksi huhtikuun tytöistä. Raati haukkoo henkeään, sillä miten tällaisen juonenkäänteen olisi voinut ennalta tietää. Camo-takkinen mies pistää muutaman cgi-luodin lisää henkivartijan selkään, joka tuntuu lähinnä erikoistehostebudjetin täydeltä haaskaamiselta, koska tämä on maannut jo minuuttitolkulla maassa hengettömänä. A.W. Yrjänä kiekuu kaukaisuudessa Vieraita avaruudesta II -kappaleen kertosäettä.

Tuore Vares-leffa: "Ryypätään perusteellisesti"

Camo-takkinen mies sanoo, että tunsi ennen Gunnarin, muttei tunne enää. Vareksen näyttelijä yrittää saada kasvoilleen huolestuneen ilmeen, mutta näyttää vain siltä että pierun mukana tuli lusikallinen jotain märkää.

Vares viedään sidottuna koirankoppiin ja sieltä hänet löytää aamulla Vareksen haukkumisen (ihan tosi) vuoksi paikalle soutanut aamu-urheilija. Vares menee poliisisaattueessa etsimään Gunnaria tämän siirtolapuutarhamökiltä, josta löytyy haudan mallinen kaistale lapiolla kaivettua maata ja kaksi 15 vuotta sitten tapettua huhtikuun tyttöä ei lainkaan muumioituneina lattialautojen alta. Oikeastaan naiset näyttävät juuri siltä, miltä kaikki ysärigoottimetallimusavideopimut näyttivät. Gunnarhan ne on surmannut ja camo-takkinen mies on Gunnarin poika. Miten tämän olisi voinut kukaan ennalta arvata.

Vares nostaa lähikapakassa tuoppia kavereidensa kanssa ja saa Keyser Söze -flashbackin: se kolmas kadonnut huhtikuu oli se hengiltä kuristettu ennustaja! Tuksu saapuu paikalle, pujottaa sormuksen Vareksen sormeen ja koko kööri kilistää kameralle skumppaa kuin Kummeli-elokuvassa oltaisiin. Raati on niin väsynyt tästä paskasta jo, ettei jaksa enää edes kyseenalaistaa tuotantotiimin älyttömiä ideoita. Antaa tulla vaan, saatana. Lopputekstien aikana soi Apulannan Gimmel-cover ja elokuvan kiitoksissa kiitetään Ilkka Kanervaa. Elokuvan dvd-julkaisun ainoa varsinainen extra on Apulannan musiikkivideo Vääryyttä!!1-kappaleesta (ihan tosi), jonka alussa Apupaska katsoo keikkabussissa 24 tuuman HD-näytöltä Vareksen traileria. Tässä vaiheessa bändissä ei vissiin enää ollut Temosta, vaan bassonkieliä näpyttelee Sami Lehtinen, joka on joku kunnallispoliitikko nykyään. Oli ilo lukea sen haastattelua jostain Pirkanmaalla ilmestyvästä sanomalehdestä kesällä 2019, jossa se kehuu miten korvaamaton paikka Hirvitalo on Pispalan kulttuurielämälle, kun samaan aikaan Tampereen kaupunki etsii tontille omistajaa, joka voisi gryndata tilalle porvareiden hienostoasuntoja.

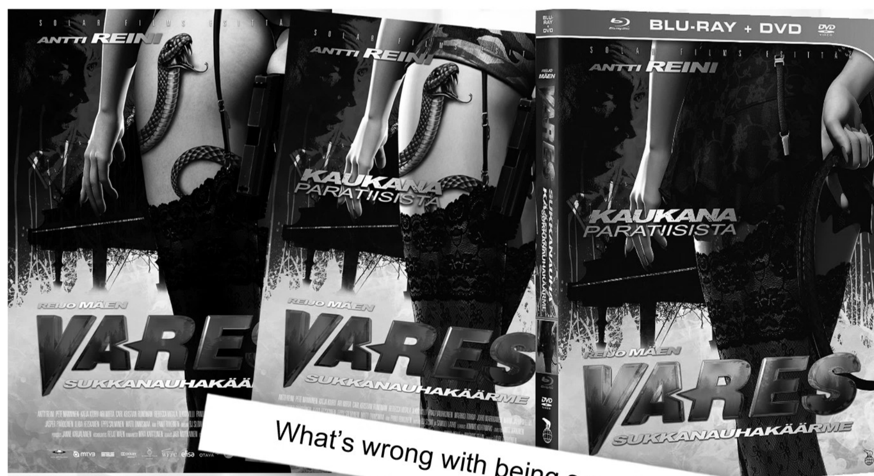
Vares 4 on paskasti ja tylsästi leikattua vitun tylsää saippuasarjaa, johon on väkisin ängetty irtileikattu koiran pää -exploitaatiota musta kumikulli perseestä roikkuen. Elokuva kokoaa yhteen kaikki Vares 3:n huonot puolet ja lisää niihin ihan kokonaan uusia huonoja puolia. Huonoin tuotos tähänastisista. (raati: Hypernormaali & Sergei Serafimov)

Arvosanat: AK kysyy: JK, miksi sun on aina pakko kantaa näitä paskoja elokuvia kotiin asti? Etkö sä voisi vaan jättää niitä ostamatta?
Elokuvan nokkelin repliikki: Turun anonyymit erotuomarit.

toiset pari viikkoa myöhemmin...

Vares 0,5555555555555555
Vares - Sukkanauhakäärme (2011)
Genre: Eroottinen trilleri
Ohjaus: Lauri Törhönen

"*Turku on pieni kaupunki.*"

Tän Blu-rayn päällä on erillinen paffikansi, jossa kannen sukkanauhakäärme-cgi-pimatsun perse on kokonaan sukkahousujen ja hameen peittämä. Kun pahvin ottaa pois, alta paljastuva varsinainen kansi on varustettu kuvalla, jossa hameen ja rysäpöksyjen tilalla on sukkanauhat ja hot pantsit. Kun googlasimme, että kumpaa versiota on käytetty elokuvateatterijulisteessa, kävi ilmi että siinä on lentopallohousujen tilalla vastaavasti stringit. Eli joku onneton graafikko on joutunut renderöimään tämän paskan kannesta ainakin kolme eri versiota.

Elokuvan alkutekstien aikana AK ja KK tekevät JK:lle selväksi, että **Olavi Uusivirta** ei ole sama asia kuin Mikko Leppilampi. En kyllä enää tässä vaiheessa muista, mistä tämä keskustelu lähti liikkeelle, mutta onpahan kirjoitettu ylös jos jollekulle oli tämä yhtä lailla epäselvää kuin JK:lle. Alkutekstejä edeltävät alkutekstit sisältävät liudan eri sponsorien logoja, joista yhtenä osui silmään joku vod30-niminen videostriimauspalvelu. Niiden domain menee nykyään pornospämmisivulle, joten oletamme ko. firman olleen huima menestys vuonna 2012.

Elokuva alkaa Cape Fearin tapaan sillä, että vankilassa punnertaa joku dude, jonka selkään on maalattu väriliiduin käärmetatuointi, jossa on seassa jotain Thorin vasaraa yms tympeää uusnatsikuvastoa. **Jyrki Sukulalla** on cameo-rooli käteensä nojaavana vartijana, joka katselee valvontakameroiden ruutuja. Käärmevasaratatuointinen mies on huumeveloissa jollekin toiselle pahikselle, jolla on vankilassa pieni valkoinen hiiri lemmikkinä.

Samaan aikaan ankean vankiladraaman kanssa Vares esittelee saamiaan arvokirjoja juopolle papille/divarinpitäjälle. Tämä kertoo ankean puujalkavitsin, jonka punch line on ilmeisesti että kirjojen tapaan myös naisten ulkosynnyttimet avautuvat joskus niitä käpistelevien käsissä. Vares menee tapaamaan uutta asiakasta jonkun räkälän terassille ja tämä kaartaa pian paikalle HOT-71-rekisterikilvellä varustetulla autolla. Tämä on luultavasti HOTTI-sanaa simuloiva vitsinmurjaus, koska elokuvassa tulee muitakin vastaavia paskaläppiä. HOT-71-ajoneuvon kuljettaja sössöttää Varekselle jotain monotonisella ja ilmeettömällä äänellä, joka kuulostaa lähinnä siltä että näyttelijää on opastettu puhumaan vuorosanansa kuin lukisi niitä paperilta puhelinvastaajaan.

Saamme pian iloksemme myös Vareksen voiceoverin, joka on innokas ja mukaansatempaava kuin **Harrison Fordin** vastaavat monologit Blade Runnerin teatteriversiossa. Vares jatkaa kirja = pimpero-anekdoottien kertomista muille juoppokavereille, jotka sanailevat takaisin yhtä nokkelia naimaton mies = mies ei pääse naimaan -sananlaskuja. Raati lyö kuvitteellisen rumpufillin. Vares seuraa jotain espanjalaista häntäheikkiä, joka lainaa Pyhien Nukkejen Bella Ciao -biisin sanoja tapaamilleen kauniille naisille Aurajoen rannalla.

Vankilassa juonenkäänteet seuraavat toisiaan, kun Thorin käärme -tatuointinen mies (Frapp tai Fapp tai Rapp) ompelee sinisistä laitoslakanoista itselleen vartijan uniformua. Jossain kaukaisuudessa soi Suuren Pakoretken tunnari. Jos **Eddie Izzard** kertoisi Vareksesta standup-showssaan Suuren Pakoretken sijasta, hänet olisi jo lyöty tajuttomaksi tomaattisateella. Vares seuraa johtolankoja kuntosalille, jonka aulassa hengailee kasa gootteja. JK on aivan täysin pihalla siitä, mitä tapahtuu, kun kesken JK:n kännykänselailun KK huudahtaa jotain kuntosaligooteista.

Vareksen todellisille juurille päästään taas, kun Vares ironisesti flirttailee jonkun kuntosalin sporttisen mimmin kanssa ja kehoittaa tätä pysymään saman hajuveden käytössä, koska "se saa urokset aivan hulluiksi". Lääh lääh vuh vuh. Raati pyörittelee silmiään lähes maata kiertävälle radalle.

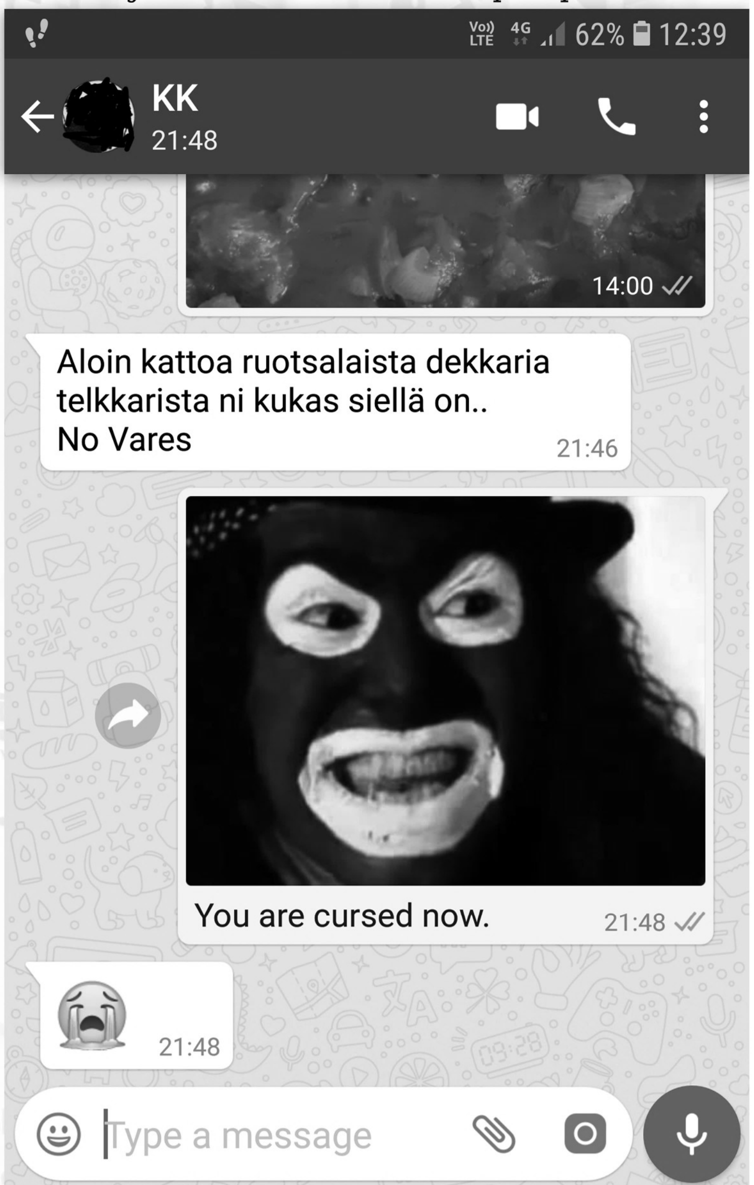
Seuraava hassuttelurekisterikilpi saadaan näkyviin, kun jonkun pahiksen autossa on INR-1-rekkari. Silloin, kun tällä rekisterikilvellä varustettu auto oli joka helvetin ikinen aamu parkkeerattuna vuonna 1997 Salon Kauppaopilaitoksen pihaan, kun JK opiskeli siellä, se ei kyllä ollut mikään musta mersu. 0 tähteä kymmenestä. Ai niin, INRI on viittaus joihonkin jeesuksiin kuulemma.

Vankilan ruokalassa parrakas vanha äijä hölisee vanhan miehen hanurista, joka herättää AK:ssa mielihyvän tuntemuksia. Frapp jatkaa siivouskomerossa vartijan vaatteiden paskartelua ja raati ihmettele, miksi tämä vaivautuu tekemään kauluspaitaan olkapoletit, kun paidan päälle tulee kuitenkin perunasäkistä tehty takki. Rapp käy hakemassa hiirimiehen sellistä hiiren ja Accident-raati alkaa vaatimaan kovaan ääneen, ettei elokuva mene taas sen raivostuttavan paskaexploitaation suuntaan, jossa ruudulla rääkätään viattomia elukoita ilman, että sillä on mitään merkitystä elokuvan juonelle. Tähän toiveeseen ei suostuta ja pian vankilan kaurapuurosta löytyy hiiren pää. Että kiitti vaan, kusipäät.

Suuri Pakoretki jatkuu ja Fapp pääsee pihalle asti, jossa vastaan tulevan oikean vartijan pysäyttämiseksi tämä ampuu kyynärsauvasta macgyveroimansa aseen avulla yhden haulikon panoksen verran hauleja viranomaisen rintaan. Viimein vankilan etuoven avaimet ovat Rappin käsissä. Samaan aikaan Vares seuraa espanjan gigoloa Turun yössä ja käy niin, että pusikosta kuuluu laukaus ja gigolo on autossaan kuolleena luoti otsassaan. Vareksen paras kaveri poliisista kuulustelee tätä ja kun Vareksen vastaukset eivät miellytä, paikalla oleva toinen konstaapeli laukoo Vարeksen ohjeita: "Älä opeta isääs naimaan".

Tähän Vares heittää vastaukseksi "Ei tarvi, äitis opetti meidät molemmat". Accident-raati heittää televisiota tomaateilla. Vares jatkaa Jesus Lobo -nimisen gigolon viimeisten päivien tekemisten tutkimista ja käy ilmi, että tämä on toimittanut jotain sairasta pornografiaa Vareksen pappiskaverin divariin Ruotsista myyntiin. Emme onneksi näe, mikä on turkulaisten juoppojen mielestä sairasta ja hyvä niin. Vares esittäytyy Lobon entiselle rakastajalle olevansa yksityisetsivä ja tämä tiedustelee, että eikö niitä ole vain vanhoissa elokuvissa. Vares vastaa niitä olevan myös uusissa, joka on niin raivostuttavan mukanokkelaa selkääntaputtelua elokuvantekijöiltä, että raadin silmiä voisi luulla Juri Gagariniksi niiden kiertäessä yläilmakehää. Он сказал "Поехали!", eiku. Vareksen keskittyessä tiedonhankintaan häntä lähentelevän milfin harmiksi, tämä haukkuu Varesta hinttariksi ja käskee tämän ottaa itse selvää kyselemistään asioista. Oletamme, että jos tämä on myös Mäen kirjoissa, tämän tasa-arvoa edistävän sananvaihdon kirjoitettuaan Mäki on nojannut toimistotuolissa taaksepäin ja katsellut tyytyväisenä kaukaisuuteen. Toista turkulaista yksityisetsivää esittävän **Markku Toikan** ilmestyttyä leffaan mukaan, AK kertoo muille raadin jäsenille Lappareiden sketsistä, jossa Toikka esittää itsemurhaa hautovaa miestä, jota yritetään mairitella tulemaan katolta turvaan mm. sillä, että Lauri Törhönen on luvannut lopettaa elokuvien tekemisen. Törhönen on tuttu mm. Vares 5 -elokuvan ohjaamisesta. Tässä vaiheessa raati ilahtuu tajutessaan, että tästä reilun 1,5h kestävän elokuvan kestosta on lusittu jo lähes tunti. Vaikka V5: The Final Frontier on tylsää ja tuskaista katsottavaa, on elokuva silti puolisalaa ohittanut puolivälin, vaikkei siinä ole tapahtunut mitään. Columbon jaksossa olisimme päässeet tähän jo 20 minuutissa. Columbo olisi myöskin puhunut pillujuttujen sijaan koirastaan ja kieltäytynyt käyttämästä pistoolia. Maria Järvenhelmen esittämä Meno-Anu on elokuvassa joutunut Vareksen rasittavan vittuilun kohteeksi jokaisella kohtaamisellaan, mutta jostain syystä tulee silti hieromaan sopua viinapullon kanssa Vareksen ovelle. Raati ei suostu ymmärtämään, mitä anteeksipyydettävää tällä muka on.

Meno-Anu panee Varesta kylpytakki päällään ja seksikohtaus kestää onneksi vain 5 sekuntia. Parittelun jälkeisessä euforiassaan pari puhuu mm.

siitä, miten gootit eivät koskaan urheile. Tämä on ihan totta, mikä panee kuntosalin aulassa istuvien goottien touhut ihan kokonaan uuteen valoon. Niin kuin jotenkin kuntosalin aula on tähän asti ollut juuri se paikka, jossa Turussa todennäköisimmin näkee mustahuulia täysissä klubivermeissä. Vareksen autossa räjähtää pommi, jonka tarkoitus ei kuitenkaan ilmeisesti ole tappaa kuljettajaa, koska pommi on sijoitettu moottoritilaan, eikä esim. suoraan kuskinpenkin alle. Vares selviää yllättäen hengissä ja joudumme edelleen katsomaan loputkin neljä Vares-elokuvaa.

Vares kovistelee jotain goottia, joka tunnustaa koodanneensa Vodelle. Tämä on tietenkin ilmiselvää, eikä tätä tarvitse selittää enempää. Raati on tyytyväinen, että leffa alkaa tekemään loppua näinkin pian. Ai "koodasi" tarkoittaakin tekstiviestin lähettämistä, eikä sitä että joku kuolee ensiapuun operaatiopyödälle? Ootko ihan varma? Vares kanavoi Columboa pyytämällä kupin kahvia mieheltä, jonka kaulaa on kuristanut juuri hetki sitten ja yllättäen myös saa sitä. AK ilmoittaa olevansa jälleen tyytyväinen elokuvaan, eli tämä on nyt toinen kerta tunnin sisään, kun elokuva ei ole aiheuttanut raivoa tai elämänilon menetystä. Harmi vain, että ovelle tulee jotain gangstereita, jotka ampuvat goottia ohimoon ja lyövät Varekselta tajun kankaalle. Gootin otsassa oleva verinen kolo on kankea cgi-suttu, jonka veriroiske on sentään oikeaan suuntaan.

Pahisten pahukseudessa on lieviä aste-eroja, gootin ampunut Voitto-kääpiö ei tunne huonoa omatuntoa, mutta tämän vähän yksinkertainen kaveri Leevi (kuulemma joku Ketonen & Myllyrinne -sarjan näyttelijä) luulee, että gootti vannoi palaavansa takaisin Kauhavalle. Tässä kohtaa käy ilmi, että autokin on varmaan tämän tollon, koska siinä on Jeesus pelastaa -teippauksia ja INR-1-rekkari. Vares taputellaan tässä sielunpelastuskiesissä takaisin hereille ja raati pohtii, onko tässä kyse nyt Kustavi Vicesta vai Kakskerta Vicesta? KK nauraa vahingossa huonolle vitsille, eli häkävaroittimen paristot olisi ollut ehkä syytä tarkistaa taas.

Vareksen tulkinta Miami Vicen takaa-ajomusiikista herättää kysymyksiä, kuten:
JK: Onks tää musa ollut jossain toisessa Vareksessa kans?
AK: On, etkö sää kysynyt tota viimeksikin?
Vares 5: Voitto-kulta, voinks mä vähän blaadaa?
Raati: Häh?

Vares ja Vareksen mielitietty Meno-Anu on sidottu tuoleihin Turun saaristossa sijaitsevan kesämökin sisällä. Kakkanauhakäärme kitisee Vodelle, että jos nyt vaan tapettais nää panttivangit, vietäis huumemafian rahat ja muutettais Christianiaan. Vode vastustelee ajatusta ja haukkuu kakkanauhakäärmettä tyhmäksi lutkaksi. Henkihän siinä lähtee, kun frouva ampuu Votea rintaan veskaansa piilottamallaan pistoolilla tai jotain. Saattoi siinä käydä joku toinenkin tyyppi ammu(skele)massa. Tämä aiheuttaa Leevi-lestadiolaisessa pahaa mieltä ja seuraa jännittävää dialogia: "Sää tapoit sen." "Mää tapoin sen."

Vares ylipuhuu kivan gangsterin auttamaan häntä, seuraa lyhyt käsirysy ja elokuva astuu epilogin pariin. Juoppo pappi on ollut jostain syystä enemmän äänessä tässä elokuvassa kuin juoppo kirjailija. (raati: Eyjafjallajökull, Rich Evans is my spirit animal & Savommuan sankarj)

Arvosanat: Blu-raylla ei ole Apulannan videota, josta lisäpisteitä. Elokuvan nollajuoni, stereotyyppinen espanjalainen gigolo ja eläinten rääkkäämisellä shokeeraaminen saavat miinuspisteitä.

Lopputekstien musiikkicreditien mukaan elokuvassa kuultiin Kansanturvamusiikkikomissiota, 69 Eyesia ja Isokynä Lindholmia. Ööh. Columbossa ois ollut kans tollainen "Emmie halluu kettään tappaa"-roisto. Columbo on paras jätkä.
Elokuvan nokkelin repliikki: Haista Epe paska.
Accident suosittelee että ette katso näitä saatanan paskoja elokuvia.

Jatkuu ensi nrossa. Koska Accident ilmestyy keskimäärin n. 1000 päivän välein, Vares-retrospektin toisen osan pariin päästään viimeistään syksyllä 2022.

VUOKRASOPIMUS ASUINHUONEISTOA VARTEN

Vuokranantaja

Nimi Lucifer saatana

Puistossa kaadetaan puu

Lähiosoite: Postin

potentiaali on valtava. "reilu tyyppi".

Vuokralainen / vuokralaiset

QC 40

IHMISEN OLEMUS

Huoneiston määrä on kasvussa

Sielunlintu on palannut metsiin?

OVATKO TAIVAS JA HELVETTI TODELLISUUTTA?

Optimismi kasvaa

Tätä sopimusta on tehty kaksi (2) kappaletta, yksi kummallekin osapuolelle.

an allekirjoitus ja nimenselvennys Sielunvihollinen

KESKITY OLENNAISEEN.

Saattaa sisältää jäämiä pähkinöistä.
Kan innehålla spår av nötter.

Saattaa sisältää jäämiä pähkinöistä.
Kan innehålla spår av nötter.

Saattaa sisältää jäämiä pähkinöistä.
Kan innehålla spår av nötter.

Please pay now.

STEREO

auch MONO abspielbar